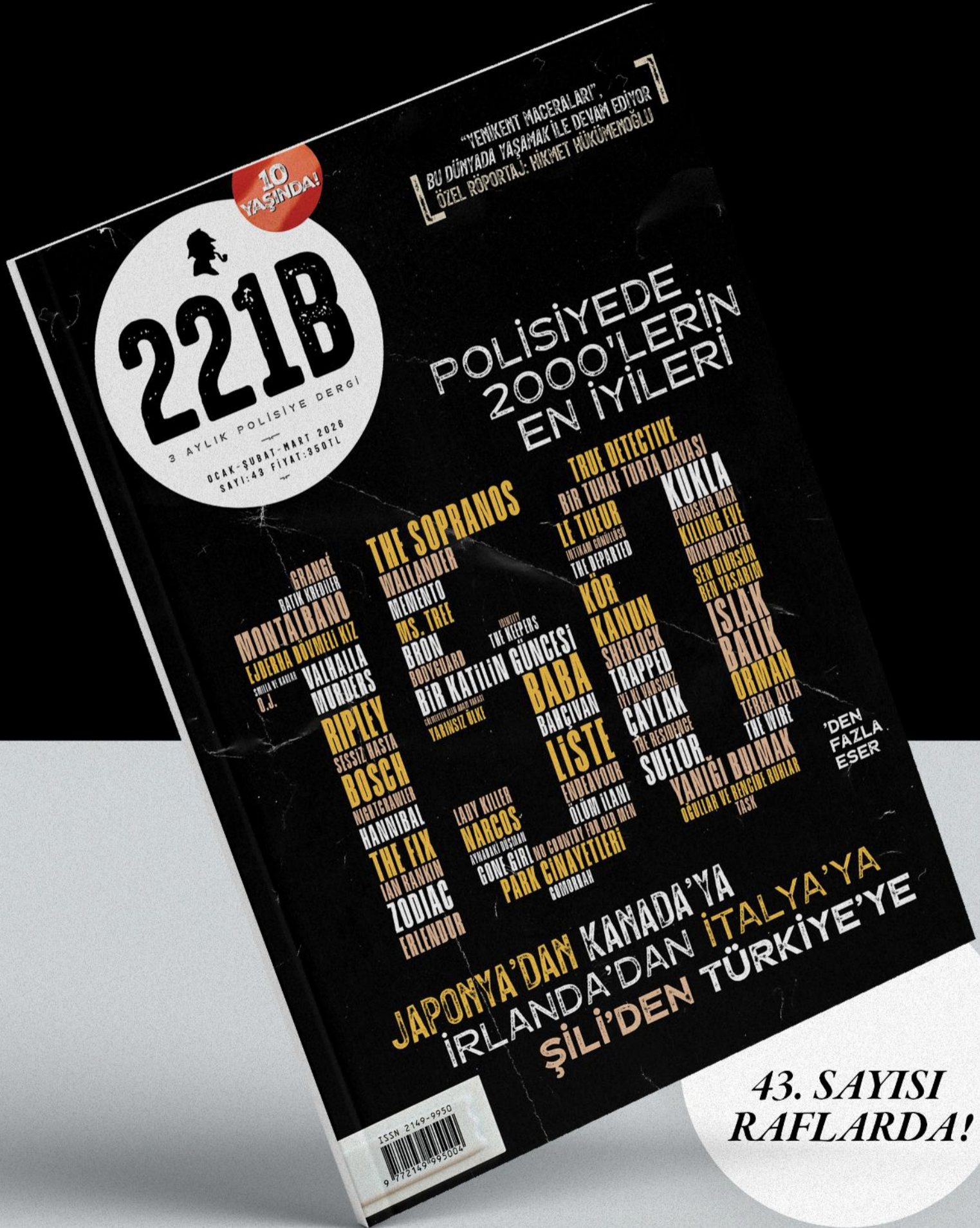

221B

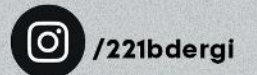
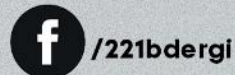
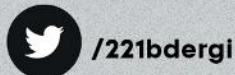
TÜRKİYE'NİN İLK VE TEK POLİSİYE KÜLTÜR DERGİSİ

43. SAYISI
RAFLARDA!

221B

mylosyayingrubu.com

EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

Güneş yüzünü iyice gösterdi, ceketler omuzlara atıldı, ajandalar çoktan açık hava etkinlikleriyle dolmaya başladı. Bahar gelince sadece doğa uyanmıyor, hikâyelelerimiz de kabuk değiştiriyor. Biz de tam bu taze enerjiye yakışacak, içinizi ısıtacak dinamik işlerle kapınızı çalalım istedik.

Bu ay kapağımızda dijital dünyada attıkları her adımı hayranlıkla takip ettiğimiz iki şahane isim var: Miray Karabulut ve Mine Özgüle. TOD STUDIOS imzalı yeni orijinal dizi *Her Şey Mümkün*, 21 Mayıs'ta TOD ekranlarında izleyicisiyle buluştu. Projenin arkasındaki güç birliği de heyecanlanmak için geçerli bir sebep: *Var Bunlar* gibi kült bir işin mimarlarından Arif Gökdeniz Uslu yönetmen koltuğunda. Vizyoner yapımcı Elif Yakarçelik ise projenin başında. Modern ilişkileri ve hayatın o tuhaf sürprizlerini merkezine alan bu özel yapımı, Yasemin Şefik'in o bildiğimiz samimi üslubuyla gerçekleştirdiği röportajlarda enine boyuna konuştuk. beIN MEDIA GROUP Eğlence İçeriklerinden Sorumlu Başkanı Yadigar M. Belbüken ile belgeselleri, TOD Studios'un orijinal dizilerini ve yeni döneme dair hedeflerini konuştuk.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

YASEMİN ŞEFİK

yasemin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@episodedergi.com

EDİTÖRLER

BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU,

ORÇUN ONAT DEMİRÖZ,

SEVTAP TUZCU

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve

İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

MAYIS 2026 - SAYI: 69

AYLIK SÜRELİ YAYIN

ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa Sok.

NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode'da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

Bu ay ben de izlerken kendimi sorguladığım, tek kelimeyle inanılmaz bir yapımı, *Half Man*'i yazdım. Bu sarsıcı işe dair geçen ay yaptığım röportaja da internet sitemizden göz atabilirsiniz; mutlaka üzerine konuşalım isterim.

Orçun Onat Demiröz; Nejat Yavaşoğulları ve Caner Kaya ile hem Bulutsuzluk Özlemi tarihini hem de *Yaşamaya Mecbursun* belgeselini konuşurken, oyuncu ve sunucu Aslı Turanlı ile edebiyatı daha "cool" ve ulaşılabilir kılmayı hedefleyen "The Original Roots" kitap kulübü üzerine şahane bir söyleşi gerçekleştirdi. Stand-up dünyasında kendine has tarzı ve güçlü mizahıyla çok sevilen Buse Sinem İren ile yine Yasemin Şefik'in yaptığı röportaj da bu sayının neşelerinden oldu.

Ru! bu ay, güçlü kadın karakterlerin dünyasından ekran karşısında kendi çayına şeker atarken bile kararsızlık yaşayan tanıdık hislere uzanıyor. Bir de üstüne "Hadi Öldürsene Canikom" oyununun izleyicide bıraktığı o ayna hissini kurcalıyor. Doç. Dr. Zeynep Gürer ve Doç. Dr. Mert Gürer ise bizi hepimizin aklındaki o ezeli soruyla baş başa bırakıyor: *Masumiyet Müzesi* bir aşk hikâyesini mi yoksa takıntıyı mı anlatıyor?

Burcu Asena Şahin Gençoğlu, Prime Video'nun iddialı yapımı *Ruhlar Evi* üzerinden kaleme aldığı "iade-i itibar" yazısıyla bu sayıya başka bir derinlik katarken Sinem Vural iki farklı cepheden sektöre selam çıkarıyor. Sinem, *Sınırsız Yollar* projesiyle Selin Uzal'la samimi bir röportaja imza atıp bir diğer yazısında *Big Mistakes*'in şaşırtıcı müzik tercihlerinin hikâyesinin omurgasını nasıl şekillendirdiğini masaya yatırıyor. Yasemin Şefik, baharda İstanbul'un lansman mekânlarını derledi.

Ali Saygel iletişimdeki o sıkıcı "ciddiyet tuzağına" karşı biraz "hafiflik" zamanı derken Cengizhan Özcan da iki dikkat çeken yapımı, *Eşref Rüya* ve *Delikanlı* dizilerini derinlemesine inceliyor. Eğitimci Aleyna Alkan, dublajın o güçlü oyunculuk geleneğiyle çağdaş çeviri dili arasındaki bitmeyen çatışmayı çarpıcı örneklerle önümüze seriyor. Eda Sakallı ise neden hâlâ Yeşilçam tadındaki modern anlatılara sığınma ihtiyacı hissettiğimizi harika bir analizle anlatmış.

Yasin Şefik, *Çirkin* dizisindeki üç kadın karakterinin makyaj analizini yaparken astrolog Alev Kurtuluş da *Delikanlı* karakterlerinin astrolojik haritalarını çıkardı.

Yeni karakterlerle tanışıp ekran karşısında bolca "bir bölüm daha" diyeceğiniz şahane bir ay dilerim. İyi seyirler.

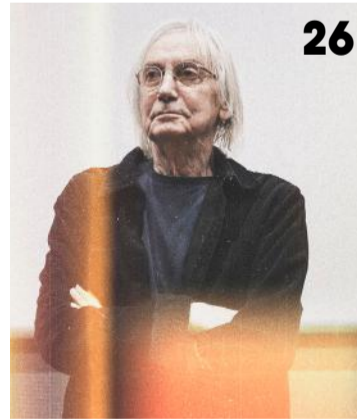
KAPAK KONUSU: HER ŞEY MÜMKÜN	04
KAPAK RÖPORTAJI: MİRAY KARABULUT	06
KAPAK RÖPORTAJI: MİNE ÖZGÜLE	10
KAPAK RÖPORTAJI: ARİF GÖKDENİZ USLU	14
KAPAK RÖPORTAJI: ELİF YAKARÇELİK	16
RÖPORTAJ: YADİGAR M. BELBÜKEN -BEIN MEDIA GROUP EĞLENCE İÇERİKLERİNDEN SORUMLU BAŞKANI	18
ERKEKLİĞİN HAM VE BRÜTAL ANATOMİSİ: HALF MAN - OBEN BUDAK	22
RÖPORTAJ: NEJAT YAVAŞOĞULLARI & CANER KAYA "YAŞAMAYA MECBURSUN"	26
EŞREF RÜYA : İKİ YÜZ, TEK HİKÂYE VE KIRILAN DENGE - CENGİZHAN ÖZCAN	34
VINTAGE IP - EDA SAKALLI	38
"HADİ ÖLDÜRSENE CANIKOM!" GÜNAY KARACAOĞLU & RU!	40
RÖPORTAJ: BUSE SİNEM İREN	44
BIG MISTAKES 'İN MÜZİĞİ: CELINE DION, FRANK SINATRA VE RAMİZ AYNI DİZİDE - SİNEM VURAL	50
ŞEHRİN SAHNESİ: İSTANBUL'UN BAHAR LANSMAN MEKÂNLARI - YASEMİN ŞEFİK	52
BİR DESTANIN İADE-İ İTİBARI: 1993'TEN 2026'YA RUHLAR EVİ - BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU	56
ÇİRKİN DİZİSİNDE MAKYAJ TASARIMI VE GÖRSEL ANLATI - YASİN ŞEFİK	60
SESİMİZ DÜNYA ÇAPINDA, PEKİ YA KELİMELERİMİZ? - ALEYNA ALKAN	62
RÖPORTAJ: ASLI TURANLI "THE ORIGINAL ROOTS KİTAP KULÜBÜ"	64
AŞK MI TAKINTI MI? - ZEYNEP GÜRER & MERT GÜRER	68
İLETİŞİMDE HAFİFLİK DÖNEMİ: CİDDİYET TUZAĞINDAN NASIL KURTULURUZ? - ALİ SAYGEL	72
DELİKANLI : DUYGUNUN ABARTILMADAN TAŞTIĞI YER - CENGİZHAN ÖZCAN	74
RÖPORTAJ: SELİN UZAL	78
TURKISH MELANKOLİ - RU!	84
DELİKANLI ASTROLOJİSİ - ALEV KURTULUŞ	88

04

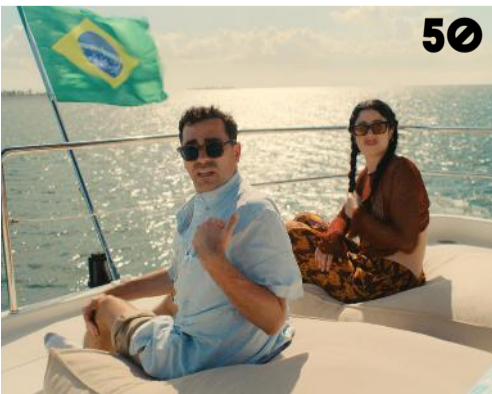
22

26

44

50

56

64

78

Aşk uzun cümlelerle başlar kısa bir vedayla biter

Kissadan Hisli

Yasemin Şefik

Mylos
Kitap

RAFLARDA

EPI
-SO-
-DE

her şey mümkün

TOD

RÖPORTAJ

HER ŞEY MÜMKÜN KAHKAHASI

+ RÖPORTAJLAR: YASEMİN ŞEFİK +

Bir süredir komedi izlerken aynı his geliyor bana: Herkes çok hazır cevap, herkes çok cool, herkes tam olarak ne söyleyeceğini biliyor. Kimsenin cümlesi yarım kalmıyor, kimse yanlış bir şey söylemiyor, kimse utanç içinde kendisiyle baş başa kalmıyor. Yerli komedimiz ise parmakla sayılacak kadar az. Ara ara çıkan sitcom türünü özümseyerek izlemem de bundan.

İnsanın hatalar zincirinde çok şey var, bir de bazen olanların felaketi; bazen yanlış kişiye âşık oluyoruz, bazen aynı tartışmayı altıncı kez yapıyoruz, bazen sadece "iyi hissetmek" için saçma kararlar veriyoruz. Ve en kötüsü, bütün bunları yaparken kendimizi çok haklı bulabiliyoruz. *Her Şey Mümkün* tam da bu yüzden ilgimi çekti. Çünkü bu dizi, karakterlerini kusursuz göstermiyor. Tam tersine Deniz ve Meriç'in bütün çelişkileriyle, tutarsızlıklarıyla, fazla düşünceleriyle, gereksiz yükselmeleriyle ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yan yana oturmalarıyla ilgileniyor. Bence bugünün arkadaşlık hali tam olarak böyle. Birbirini sürekli yargılayan ama birbirinin evine anahtarsız girebilecek kadar yakın insanlar...

Dizinin en sevdiğim tarafı şu oldu: Modern şehir insanının "kafası karışık" halini çok iyi yakalıyor. Sürekli kendimizi güncelliyoruz. Bir şey söylerken bile önce kendi içimizde sosyal medya linci yaşıyoruz. Sonra bir bakıyorsun, bütün prensiplerini çiğneyip gece üçte eski sevgiline mesaj atmışsın. İşte dizinin mizahı tam burada başlıyor. Büyük olaylardan değil; küçük utançlardan, gündelik saçmalıklardan, insanın kendisiyle çeliştiği anlardan besleniyor.

Miray Karabulut'un Deniz'i çok tanıdık bir karakter. Kontrol etmeye çalıştıkça dağılan insanlardan. Mine Özgüle'nin Meriç'i ise özgür görünme haliyle duygusal bağ arayışı arasında gidip geliyor. İkisini izlerken bazen bir arkadaş grubunun içinde oturuyormuş hissi geliyor.

Dijital çağın komedisi çok zor bir yerde artık. Herkesin dikkati dağınık, herkes çok hızlı tüketiyor. Ve böyle olunca da hızlı olmalıyız hissi yükleniyor. Halbuki yayvan bir anlatımı izlemeyi seviyoruz. Biraz sektörel uydurukçuluk YouTube Shorts lar baz alınarak söyleniyor. E, burada *Her Şey Mümkün*'ün keyifli bir ritim oluşturduğunu belirtirim çünkü sisteme uymamış. Komedi üzerine kurgu yapan tüm işlerde bunu görünce "oh" diyorum.

Bir de dizi boyunca insana iyi gelen bir duygu dolaşıyor. O da şu: "Ben de böyleyim." Bence artık en büyük rahatlama bu. Kusursuz insan izlemek istemiyoruz. Bir şeyleri çözemeyen, hata yapan, bazen çok yükselip sonra market poşetiyle eve dönen insanları görmek istiyoruz. Çünkü hepimiz biraz öyleyiz.

"BİRBİRİMİZİ ANLAMAYA ÇALIŞIYORUZ, MESELE BİRAZ BU"

MİRAY KARABULUT

Sosyal medyada Selensu karakteriyle geniş bir kitleye ulaşan Miray Karabulut, şimdi *Her Şey Mümkün* ile ilk kez uzun soluklu bir hikâyenin içinde. Mine Özgüle'yle birlikte yazıp başrolünü üstlendiği dizi; modern şehir hayatının absürt kaygılarını, kadın arkadaşlığını ve "İnsanlar ne der?" baskısını kaotik ama çok tanıdık bir yerden anlatıyor. Miray Karabulut'la sosyal medya mizahından dizi dünyasına geçişini, Deniz karakterinin sert ama kırılabilir taraflarını ve neden hâlâ üretmeye devam ettiğini konuştuk.

Seni Miray Karabulut olarak değil, Selensu olarak tanıdı insanlar. Sosyal medyada karakter yaratma refleksi oyunculuğunu nasıl etkiledi?

Açıkçası sürece başlarken sosyal medyada içerik üretmek ve bir dizi projesi için karakter, hikâye oluşturmak konsept olarak benzer diye düşünmüştüm. İçine girdikten sonra ikisinin bambaşka dil ve teknikler gerektirdiğini öğrendim. Sosyal medyada alıştığım "kendi senaryomu canlandırma" refleksinin elbette katkısı olmuştur ancak çekim ve kurgu aşamalarının profesyonel ekipler tarafından yürütüldüğü bir ölçekte, kontrolün kendimde olmadığı haliyle oyunculuk yapmaya çalışmak çok başka ve çok keyifli bir deneyime dönüştü. Çok şey öğrendik.

Skeçlerinde gündelik hayatın absürtlüğünü çok iyi yakalıyorsun. Sence Türkiye'de komedi artık "abartıdan" mı yoksa "gerçeklikten" mi besleniyor?

Çok iyi yakalıyor muyum emin değilim ama çok teşekkür ederim. Hayatımızın içindeki absürt kaygılarımızı, gülebileceğimiz şeylere çevirme isteği aslında benimki. Komedinin spesifik bir şeyden beslenmesi gerektiğine inanmıyorum. Herkesin mizah anlayışı ve zevki nasıl farklıysa üretim süreci de farklılaşabilir. Ben biraz daha hayatımdan ve gözlemlediğim hayatlardan kesitleri işlemeye ve yansıtmaya çalışıyorum. Zaten günümüzde yeterince absürt gerçeklikler yaşıyoruz. Bir şeylerin "abartı" ya da "imkânsız" olması gittikçe küçülüyor gibi geliyor.

Döviz kurlarına verdiğin karakter reaksiyonları çok konuşulmuştu. İnsanlar o videolarda kendilerinden ne gördü sence?

Gerçek absürtlüklerimize çok iyi bir örnek. Kendimizi "Yok artık, o kadar uzun boylu değil" diye düşündüğümüz çok fazla şeyin içinde bulmaya başladığımız dönemlerdeyiz. Döviz kuru videolarında da aslında bunu demek istemiştik. İnsanların içindeki o "Neler oluyor şu an?!" duygusuyla karşılık buldu gibi hissediyorum. Eğer bunu yüzlerinde gülümsemeye çevirebildiysem ne mutlu bana.

"HAYATIMIZIN İÇİNDEKİ ABSÜRT KAYGILARIMIZI GÜLEBİLECEĞİMİZ ŞEYLERE ÇEVİRME İSTEĞİ ASLINDA BENİMKİ. KOMEDİNİN SPESİFİK BİR ŞEYDEN BESLENMESİ GEREKTİĞİNE İNANMIYORUM. HERKESİN MİZAH ANLAYIŞI VE ZEVKİ NASIL FARKLIYSA ÜRETİM SÜRECİ DE FARKLILAŞABİLİR. BEN BİRAZ DAHA HAYATIMDAN VE GÖZLEMLEDİĞİM HAYATLARDAN KESİTLERİ İŞLEMENE VE YANSITMAYA ÇALIŞIYORUM."

Sosyal medyada toksik erkeklik, ilişkiler ve gündelik hayat üzerine mizah üretirken en çok gözlem yaptığın şey ne oldu?

Tabii ki hem kendi iyi-kötü tecrübelerim ve çoğunlukla arkadaşlarımda tecrübesi. Bir dönem bana bir şey anlatmaya korkar oldular, malzeme olacağız kaygısıyla. Sosyal medya, insan olarak aslında çok benzer duygu ve durumlarda kalabildiğimizi gösterdi. Dünyanın öbür ucundan bir içerikte, "Aa, yalnız değilmişim!" diyebiliyoruz. Kendi içeriklerime gelen reaksiyonlarda da çok keyif aldığım bir durum.

İnsanlar seni hızlı tüketilen kısa videolarla tanıdı. Şimdi dizi dünyasına giriyorsun. Bu geçiş sende nasıl bir heyecan yarattı?

ÇOK heyecanlıyım, gerginim de. Ama çok keyifli bir gerginlik elbette. Şu anki yaşıma ait, 13 bölümlük bir arşiv olması çok enteresan geliyor. 1 dakikalık videolarda verilen duyguların uzun süreli bir içerikte neye dönüştüğünü görmeyi çok heyecanla bekliyorum.

Senaryoyu Mine Özgüle ile yazmanız projeye nasıl bir enerji kattı? Birlikte yazarken birbirinizi nasıl tamamlıyorsunuz?

Mine ile bu süreci deneyimlemek gerçekten benim için çok büyük bir şans. İnsan olarak ne kadar farklıysak üretim sürecinde bir o kadar benzeriz, hatta çoğu zaman aynı beyin işleyişimiz var. Aslında mizah dilinin çok farklı olduğu ama bunları çok rahat harmanlayabilen bir ikili olduk. Onun gözüne, algısına ve üretim gücüne çok güveniyorum. Bu da özellikle yazım sürecinde çok büyük bir özgürlüktü. Kolay bir süreç olmadı. Çok yorulduk, zorlandık, isyan ettik. Hepsinde de birbirimizi kaldırdık, destekledik. Beraber çok fazla şey öğrendiğimiz, çok keyifli bir yolculuk oldu diyebilirim.

Yazarlık tarafı mı yoksa oyunculuk tarafı mı seni daha özgür hissettiriyor?

Yazarlık tarafı çok daha özgür bir alan. Sıfırdan bir dünya yaratmak, o dünyaya karakterler ve hayatlar yerleştirmek çok farklı bir hissiyat ama o dünyanın hayata geçmesi, sette gerçek olması ve gerçek insanlarla canlanması inanılmaz keyif verici bir deneyimdi. Oyunculuk kısmı belki daha az özgür hissettiğim ama daha çok keyif aldığım tarafıydı.

Sosyal medyada üretilen mizah çok hızlı tüketiliyor. Dizi tarafında daha kalıcı bir şey anlatabilmek sana ne hissettirdi?

Alıştığım sosyal medya mizahının dinamiği çok farklı. 1 dakika içerisinde insanların ilgisini yakalayıp, tutup reaksiyon almaya çalışıyorsunuz. Dolayısıyla çok daha hızlı, yüksek ve net olmak zorunda hissediyorum. Dizi tarafında bu kurgunun temposu çok daha yavaş, alan çok daha geniş ve daha özgürsünüz. Bir duyguyu ya da şakayı aceleye getirmeden, gerçek süresiyle yansıtma fırsatının olması çok mutlu hissettirdi.

Bu hikâyenin bir diziyi hak ettiği ilk hissettiğiniz an neydi?

Bir "arkadaş hikâyesi" olması en hoşuma giden yanı. Hikâye, doğru ve yanlışlarıyla beraber arkadaş kalan iki kadının hikâyesi. Bu yüzden çok gerçek geliyor. Birbirini sevmedikleri yanlışlarıyla, eksileriyle, artılarıyla tanıyan, bilen ve kabul eden iki arkadaşın dış ve absürt dünyaya karşı birbirine destek oluşunu görüyoruz.

Elif Yakarçelik'in projeyi görüp bunu bir diziyeye dönüştürme süreci nasıl gelişti?

Çok şanslı olduğumuz bir konu. Yönetmenimiz, sevgili Arif Gökdeniz Uslu, bize güvenerek, inanarak kendisi gibi bize fırsat yaratacağına inandığı yapımcımız Elif Hanım'la bizi tanıştırdı. Elif Hanım bizimle tanıştığında, bizim bu işi yapacağımıza olan güvenini çok net hissettirdi. Bu da bize başka bir cesaret verdi doğrusu. İlk defa yazarlık ve kamera önü oynunculuk yapacak farklı içeriklerden iki kadına inanıp bu alanı tanımış olması da günümüzde sektörde zor bulunan ve daha çok görmek istediğimiz bir anlayışın örneği oldu. Maalesef biliyoruz ki üreten, deneyen, emeklerinin karşılığını bekleyen ancak buna fırsat sağlanmadığı için hayallerinden vazgeçmek zorunda kalan çok fazla insan var.

TOD ile yollarınızın kesişmesi projeyi nasıl değiştirdi? Daha özgür bir anlatı alanı mı açtı?

TOD, her şeyden önce, yarattığımız dünyanın hayata geçmesine ve insanlarla buluşmasına alan tanıyarak bize çok büyük bir kapı açtı. Yine sektörde, daha çok görmek istediğimiz işlere örnek olduğunu düşünüyorum.

Her Şey Mümkün klasik bir sitcom gibi değil; daha absürt, daha gerçek ve daha kaotik bir yerde duruyor. Siz bu tonu nasıl tarif ediyorsunuz?

Aslında sitcom da diyemeyiz. Karakterlerimizin çok gerçek ama dış dünyanın absürt olduğu bir hikâyeye. Deniz ve Meriç de bu absürtlükler içinde, kendi iç dünyalarının dengesizliğiyle var olmaya çalışıyor.

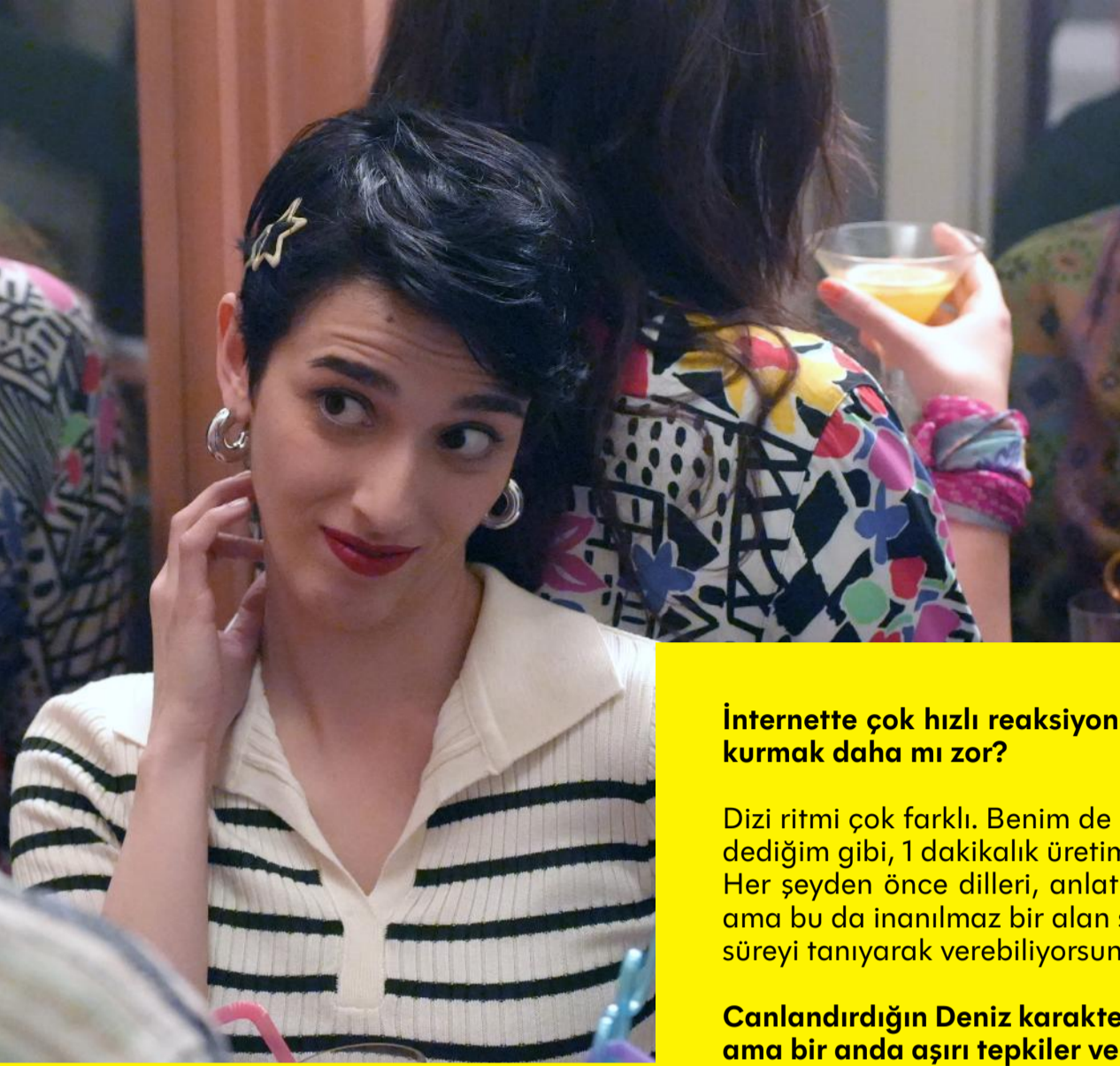
Dizide iki kadının hem çatışıp hem birbirine tutunması çok güçlü bir yerde duruyor. Sence bugün insanların en çok ihtiyaç duyduğu şey biraz anlaşılma mı?

Deniz ve Meriç birbirinden gerçekten çok ayrı kafalarda iki kadın. Hatta bazen "Bunlar neden arkadaş ki?" diye düşünüyorsunuz. Biraz da, tam olarak da bu sebepten aslında, anlayış. Başaramasalar da anlamaya çalışıyorlar. Birbirini yargıladıkları, değişmeye çalıştıkları her dinamikte yine kendi halleriyle arkadaşlıklarına sığınıyorlar.

Sosyal medya seni görünür yaptı ama dizi bambaşka bir alan. Bu işin ardından insanların Miray Karabulut hakkında fikrinin nasıl değişmesini istersin?

Dizi daha önce deneyimlemediğim bir sektör. Yaşayarak göreceğiz sonuçları. Umarım insanların keyif aldığı, yüzlerinin güldüğü bir iş çıkarmayı başarmışızdır. Birileri hayatından bir parça bulabiliyorsa ve bununla eğlenebiliyorsa benim için başarılı bir sonuçtur.

İnternette çok hızlı reaksiyon alan bir mizah dili var. Dizi tarafında ritim kurmak daha mı zor?

Dizi ritmi çok farklı. Benim de bu projeye öğrendiğim bir süreç. Daha önce dediğim gibi, 1 dakikalık üretimdeki hız, tempo, kurgu diziyile kıyaslanamaz. Her şeyden önce dilleri, anlatımı, dinamikleri farklı. Dizi ritmi daha yavaş ama bu da inanılmaz bir alan sunuyor. Her duyguyu, şakayı ihtiyacı olduğu süreyi tanıyarak verebiliyorsun. Zor ama keyifli.

Canlandırdığın Deniz karakteri kendini sürekli kontrol etmeye çalışan biri ama bir anda aşırı tepkiler verebiliyor. Onun en sevdiğin açmazı ne oldu?

Deniz'in en çok netliğini seviyorum. Fikirlerini, isteklerini net şekilde dile getirebilen bir kadın. Kontrolün kendinde olmadığını hissettiği anlarda daha agresif bir yanı ortaya çıkıyor, evet. Biraz kendini koruma mekanizması aslında. Her ne kadar çok net yargıları olsa da değer verdiği insanlar için onları çiğneyebilir. Karakteri tartışılır ama iyi bir arkadaş olduğu kesin.

Deniz'in "doğru insan olmaya çalışma" hali aslında bugünün şehirli insanına mı ait biraz?

Genel olarak insana ait bir durum. Özellikle bize yerleşen bazı tabular yüzünden özgürlüklerin kısıtlanmasına yol açıyor bu kaygı. "İnsanlar ne der?" sorusu çok yorucu bir soru. Her alanda. Deniz bizim mecbur gerçekliğimiz, Meriç ise aslında imrendiğimiz rahatlığı temsil ediyor bir bakımdan.

Bu dizide seyirciyi nasıl bir komedi bekliyor? Daha çok kahkaha mı, rahatsız edici yüzleşmeler mi?

Bence bir dengesi var. Biri daha ağır basıyor diyemem. Umarım kahkahası bol olur.

İnternet mizahından gelen biri olarak televizyon/dijital dizi tarafında en büyük avantajın ne oldu sence?

Sosyal medya üretimlerinde de senaryo, kurgu ve oyun benden çıktığı için bir refleks oluyor. Mine de aynı şekilde. Oyun verirken kurgusunu düşünerek hareket etmeye çalışmak mesela. Ancak dediğim gibi çok yeni şeyler öğrendiğimiz, çok başka bir dünya oldu dizi ikimiz için de.

Bugün dönüp baktığında Selensu videolarından Her Şey Mümkün'e gelen süreç sana ne öğretti?

Hep hayalini kurduğum bir şeye getirdi beni o videolar, hesabın açılma amacı da buydu, bana bir yol açması. Kendi yazdığım, oynadığım bir proje fırsatı. Emek verdiğim uzun bir sürecin, şansın yaver gitmesiyle fırsat kazanıp buralara gelmesinden minnet ve mutluluk duyuyorum tabii. Pes etmemek ve üretmeyi bırakmamak gerektiğini öğrendim açıkçası. Umuyorum ki bunu sürdürebileceğim bir yoldayım.

"BEN DE BÖYLEYİM" DEDİRTEN BİR KAOS!

MİNE ÖZGÜLE

Kısa film den müziğe, sosyal medyadan oyunculuğa uzanan üretim yolculuğunda hep kişisel hikâyeler anlatan Mine Özgüle, bu kez *Her Şey Mümkün*'de hem senarist hem başrol olarak karşımızda. Miray Karabulut'la birlikte yazdığı dizi modern ilişkilerin çelişkilerini, kadın arkadaşlığını ve özgürlük arayışını absürt ama çok tanıdık bir yerden ele alıyor. Mine Özgüle ile mizahın neden biraz rahatsız etmesi gerektiğini, Meriç karakterinin neden bugüne ait olduğunu ve bir hikâye anlatmanın neden hiçbir zaman kolaylaşmadığını konuştuk.

Seni oyuncu, yönetmen, müzisyen ve içerik üreticisi olarak farklı alanlarda gördük. Bütün bu yaratıcı alanlar birbirini nasıl besliyor?

Aslında hepsi aynı yerden geliyor, kendini ifade etme ihtiyacı. Bazen bir şarkıda anlattığım şeyi sonra bir videoda anlatabiliyorum. Dertler benim dertlerim, bu zamana kadar hep çok kişisel hikâyelerimi paylaştım. Ne kadar çok insanla bu dertlerde buluşabiliyorsam o kadar mutlu oluyorum. Farklı ortamlar farklı bakış açısı doğurduğu için birbirini çok besliyor.

Bartu Ben'den kısa filmlerine, şimdi de *Her Şey Mümkün*'e... Senin mizah anlayışını en çok şekillendiren ne oldu?

Küçükken günlüğüme şöyle yazmışım: "Bu hayatta sadece gülmek ve güldürmek istiyorum." Mizah anlayışımı şekillendiren ne, tam olarak bilmiyorum ama benim için hayatta en değerli şey gülmek. Bu yüzden de güldüğüm insanlar, diziler, durumlar hep dikkatimi en çok çeken şeyler oldu. Bir sohbetle biri beni güldürüyorsa bunun neden bana komik geldiğini düşünmeyi seviyorum.

Senaryo tarafında Miray Karabulut ile çalışmak nasıl bir süreçti? Yazarken birbirinizi mi gazlıyorsunuz yoksa birbirinizi frenliyor musunuz?

Miray'la çalışmak o kadar güzel bir süreçti ki... Çok yorulduk, pes ettiğimiz anlar da oldu. Ama beynimizde bir yer var, resmen aynı çalışıyor. Onun dışında tamamen çok farklı insanlarız. Bu iki zıtlık beraber çalıştığında çok eğlenceli bir sürece dönüşüyor. Gazladığımız da oluyor, durduğumuz da. Bir şey yazdığımızda en çok Miray'ın beğenmesi benim için önemli. Çünkü onun tarafından mutlaka anlaşılacağımı biliyorum.

“KÜÇÜKKEN GÜNLÜĞÜME ŞÖYLE YAZMIŞIM: ‘BU HAYATTA SADECE GÜLMEK VE GÜLDÜRMEK İSTİYORUM.’ MİZAH ANLAYIŞIMI ŞEKİLLENDİREN NE, TAM OLARAK BİLMİYORUM AMA BENİM İÇİN HAYATTA EN DEĞERLİ ŞEY GÜLMEK. BU YÜZDEN DE GÜLDÜĞÜM İNSANLAR, DİZİLER, DURUMLAR HEP DİKKATİMİ EN ÇOK ÇEKEN ŞEYLER OLDU. BİR SOHBETTE BİRİ BENİ GÜLDÜRÜYORSA BUNUN NEDEN BANÂ KOMİK GELDİĞİNİ DÜŞÜNMEYİ SEVİYORUM.”

Sosyal medya dili çok hızlı ve sert bir ritme sahip. Siz bunu dizi diline taşırsen en çok neye dikkat ettiniz?

Sosyal medyayla bir senaryonun hızı birbirinden inanılmaz farklı. Videodan öğrendiğimiz doğruları senaryoya taşımadık. Orada bambaşka bir dünyanın bizi beklediğini biliyorduk.

Her Şey Mümkün klasik bir kadın arkadaşlık hikâyesi gibi başlamıyor. Daha absürt, daha huzursuz ve daha gerçek bir yerde duruyor. Bu tonu kurarken çikis noktanız neydi?

Olabilecek en gerçek arkadaşlık hikâyesini izleyiciyle buluşturmak istedik. Yanlışıyla doğrusuyla bu kızlar birbirinin en yakını. Biri diğerini yargılıyor olsa bile ilk yanına gelen de o oluyor. Bu duyguyu vermek için gayret gösterdik.

TOD gibi bir platformda olmak size anlatı açısından daha özgür bir alan açtı mı?

TOD'un bize böyle bir alan sağlaması muazzam bir şans. Günün sonunda bu diziyi seyirciyle buluşturma özgürlüğünü sağlayan platform oldu.

Senin canlandırdığın Meriç karakteri “özgür olmak” konusunda çok iddialı ama kendi içinde sürekli çelişiyor. Sence onu bugünün karakteri yapan şey bu mu?

Meriç, kafası karışık bir karakter olsa da hep içinden geleni yapmanın peşinde. Bu anlamda toplumun kurallarına aslında neredeyse başkaldıran bir karakter. Ama bunu başkaldırmak için yapmıyor, sadece içinden öyle geldiği için yapıyor. Bence günümüz dünyasında herkese ilaç gibi gelecek bir karakter.

Meriç'in her konuda politik doğrucu olmaya çalışma hali aslında biraz çağımızın baskısı mı?

Meriç'in bir lafını söyleyerek başlamak istiyorum bu soruya: “Her şey dilde başlıyor.” Günlük hayatta kurduğumuz cümleler, bir olayı anlatırken seçtiğimiz kelimeler maalesef tahmin ettiğimizden de önemli. Ama bunu birbirimizi baskılayarak yapmamalıyız tabii.

Meriç çok özgür görünmek isteyen ama bir yandan sürekli bir bağ arayan biri. Onun bu duygusal tarafı seni şaşırttı mı?

Bu çelişki onu daha da gerçek kılıyor bence. Hepimiz bir şey ihtiyacı duyarken aynı zamanda onun zıddının da peşinden giderken bulabiliyoruz kendimizi.

Hata yapmaktan korkmayan ama sonuçlarını yönetemeyen bir karakteri oynamak seni nasıl besledi?

Meriç'i oynarken Mine olarak zorlandığım çok oldu. "Buna bu tepki mi verilir ya!" diye Meriç'i yargılamak buldum kendimi. Günün sonunda bana bambaşka bir bakış açısı kazandırdı. Bence seyircinin Meriç'le en çok bağ kuracağı yer, sonuçlarını yönetemediği anlar.

Meriç ve Deniz birbirine çok zıt ama bir o kadar da birbirine bağımlı iki karakter gibi. Sence onları gerçekten bir arada tutan şey ne?

Birbirlerini anlıyorlar. Aynı şeyi düşünmeseler de, fikirleri saçma gelse de anlıyorlar ve aynı duyguda olmasalar bile yan yana olmak istiyorlar. Bu, bir arkadaşlığın en güzel ve sevgi dolu hali bence. Anlaştığın, aynı düşündüğün biriyle yan yana olmak çok daha kolay ve az emek isteyen bir ilişki türü.

Dizide iki kadının birbirine destek oluşu kadar birbirini yargılamaları da çok görünür. Bu gerçeklik hissi sizin için önemli miydi?

Çok önemliydi. Çünkü insan ister istemez yargılar. Hepimizin kendine ait yıllar içinde geliştirdiği doğruları var. Bunlar yokmuş gibi davranamayız elbette. Önemli olan bunun davranışlarına nasıl yansıdığı.

"Özgürlük" bugün gerçekten yaşanabilen bir şey mi yoksa biraz performansa mı dönüştü?

Çok yaşanan bir şey değil maalesef. Birçok sebepten ötürü. Tam da bu yüzden Meriç karakterinin herkese iyi geleceğine inanıyorum.

Senin mizahında hep hafif bir rahatsızlık hissi oluyor; güldürürken huzursuz eden bir taraf. Bu bilinçli bir tercih mi?

Evet, güldürürken mutlaka biraz negatif bir his de vermek hoşuma gidiyor. İnsanı düşünmeye daha çok davet ediyor bu duygu.

Kısa film geçmişinin bu dizinin anlatımına etkisi oldu mu özellikle ritim ve sahne kurulumunda?

Çok oldu. Sahne arası geçişler, diyalog yazımı, hikâye kurmak daha önce yaptığım bir şey olduğu için tanıdık bir yere dönmüş gibi hissettim.

Müzikle uğraşmanın yazarlığına katkısı olduğunu düşünüyor musun? Diyalog yazarken kulağın ritim arıyor mu?

Diyalogdaki en önemli şey ritim. Aksak bir diyalog kendini hemen belli ediyor. Müziğin matematiğiyle senaryo matematiği çok farklı görünse de benzer tarafları da var. Bu yüzden katkısı olduğunu kesinlikle düşünüyorum.

Sosyal medyada görünür olmakla bir karakter yaratıp onun içinde yaşamak arasında nasıl bir fark var?

Ben, kendim olmaya çok alışmışım, yaptığım müzikte de, içeriklerimde de. Bu yüzden başkası olmak beni biraz zorladı diyebilirim. Bu zamana kadar hep aşırı kişisel hikâyeler anlattım. Şu anda ilk kez bana ait olmayan, başka birinin hikâyesini anlatıyorum.

İnsanlar seni farklı disiplinlerde tanıyor. Sence *Her Şey Mümkün* sonrası seni en çok hangi yönle konuşacaklar?

Bunun cevabını ben veremem elbette ama sanırım en çok senaryonun övülmesi beni mutlu eder.

Bu dizide seyirciyi nasıl bir komedi bekliyor? Kahkaha mı daha baskın yoksa "ben de böyleyim" hissi mi?

"Ben de böyleyim" hissini ne kadar yaşarlarsa o kadar mutlu olurum.

Bugün dönüp baktığında kısa filmde müziğe, sosyal medyadan diziye gelen yolculuğunda seni en çok şaşırtan şey ne oldu?

En çok şaşırtan şey sanırım hiç kolaylaşmaması. Ne kadar iş yaparsan yap, en baştan bir hikâye kurmak, onu ellerinle zaman içinde yoğurmak, pes etmek, tekrar devam etmek, çok iyi bulduğun bir fikrin yarın çok kötü bir fikre dönüşebilmesi... Hiçbir zaman kolay olmaması diyebilirim.

"POST-TRUTH BİZİ MAHVETTİ" ARIF GÖKDENİZ USLU

Var Bunlar'la kendine özgü bir komedi dili kuran Arif Gökdeniz Uslu, bu kez *Her Şey Mümkün* ile gündelik hayatın kaosu, yalnızlığı ve kimlik arayışını absürt bir yerden ele alıyor. Miray Karabulut ve Mine Özgüle'nin birlikte yazıp başrolünü üstlendikleri diziyi "özgür bir oyun alanı" olarak tarif eden Uslu'yla bugünün mizahını, İstanbul'un hikâyedeki görünmez ağırlığını ve neden artık hepimizin biraz "deliliğe vurarak" ayakta kalmaya çalıştığını konuştuk.

***Var Bunlar* gibi kendine özgü bir komedi dilinden sonra *Her Şey Mümkün*'de seni en çok heyecanlandıran ne oldu?**

Yine kendine özgü bir dil yaratabilme fırsatı aslında. Elif Yakarçelik'le çalışmak bu konuda her zaman ilham verici; sınırları boğucu olmayan, özgürce kararlar verebildiğimiz bir oyun alanı açtı yine bize. Mine ve Miray'ın daha önce böyle bir işte yer almamış olmaları da ayrıca heyecan vericiydi. İzleyici onlardan daha önce bir şey görmediği için bizi o anlamda sınırlayan bir beklenti de yoktu, dediğim gibi güzel bir oyun alanımız vardı.

Bu dizi klasik sitcom ritminden daha farklı bir yerde duruyor. Absürt ama aynı zamanda çok gerçek. Yönetmen olarak bu tonu nasıl kurdun?

Bunlar çok bilinçli kararlar olmuyor açıkçası, senaryolar yazılıp Mine ve Miray'la okumalar yaptıkça bir şeyler kendiliğinden canlanmaya, ayaklanmaya başladı. Önce karakterler beliriyor gözümde, sonra da bu karakterlerin nasıl bir dünyada yaşadığı, neredeyse kendiliğinden diyebileceğim, sezgisel şeyler. Bu tip projeler uzun tasarı sürecine ve sonra o tasarımı noktası virgölüne hayata geçirebileceğimiz yapım sürecine dayanmıyor. Komedi o kadar katı bir şey değil sanırım benim için, daha çok hemen her aşamasında yeni şeyler dahil etmeye çalıştığımız bir arayış hali. Ekipçe nasıl iyi hissedebileceğimizi, neye nasıl gülebileceğimizi hep beraber arıyoruz. Bu arayışa katılmaya gönüllü, uzun zamandır beraber çalıştığımız bir ekibimiz var.

Miray Karabulut ve Mine Özgüle'nin sosyal medya kökenli mizah anlayışını dizi diline taşırken en çok neye dikkat ettin?

Sosyal medyadaki takipçilerinin yabancılamayacağı kadar tanıdık ama yeni, özgün şeyler deneyebilecek kadar özgür bir alan yaratmaya dikkat ettim.

Dizide karakterler sürekli kendi fikirleriyle çelişiyor. Sence bugünün insanını anlatan en güçlü taraf bu mu?

En güçlü tarafı bu mu bilmiyorum ama bunun özellikle o yaş grubunda çok hâkim bir ruh hali/davranış biçimi olduğu aşikâr. Post-truth bizi mahvetti, post-truth'a evriliyor hatta, doğrunun kalmadığı bir yerde bu çelişkileri yaşamamız çok normal sanırım. Mizah için çok bereketli olsa da akıl sağlığını korumak için zor bir dönem. Zaten yaptığımız, akıl sağlığımızı koruyabilmek için mizaha sığınmak, biraz deliye vurmak kendimizi.

***Her Şey Mümkün* iki kadın karakterin hem çatıştığı hem birbirine tutunduğu bir hikâye. Bu ilişkiyi yönetirken en önemli denge neydi?**

Birbirlerini asla bırakmayacaklarını izleyen herkese inandırabilmek. Ne olursa olsun, ne kadar fikir ayrılığı yaşanırsa yaşansın bu ikilinin arasının bozulacağına aklımıza bile gelmeyeceği bir dünya kurmaya çalıştık. Güven duygusu, şımarabilmek için, kişinin kendi olabilmesi için hayati bir unsur.

Komedide artık sadece "güldürmek" yeterli olmuyor. Sence bu dizinin alt metninde en çok ne var? Kaygı mı, yalnızlık mı, kimlik arayışı mı?

Sanırım kimlik arayışı daha baskın. Bu arayış biter mi, sonlu bir şey mi, insan hayatının herhangi bir döneminde tamam ben oldum, buyum, artık değişmem diyebilir mi, demeli mi? Bunlar bence cevapları olmayan büyük sorular. Yalnız kalma kaygısı da var tabii ama Meriç ve Deniz'in yalnızlıkları bile iki kişilik.

Var Bunlar'da da gündelik hayatın absürtlüğünü çok iyi görüyorduk. Seni sıradan hayatın içindeki komediye çeken şey ne?

Şakaya vurmasak çekilecek dert değil bu sıradan hayat dediğimiz şey, bunu söylerken bile kahkaha atıyorum. Yani bunu katlanılır kılabilmek için arada parıldayan o absürt parçalarını görmeye alıştırdım sanırım kendimi. Yoksa çokça acı, keder, kan, gözyaşı olan, güçlünün güçsüzü neredeyse hiç merhamet göstermeden ezdiği, ezildiğimiz, şahit olmanın canımızı fena yaktığı bir dönemden geçiyoruz diye düşünüyorum.

Dijital platformlar, yönetmenlere televizyona göre daha özgür bir alan açıyor mu? TOD için üretmek bu projede sana nasıl bir alan sağladı?

Öncelikle reytingden azade olmak büyük lüks, onun baskısı çok daha farklıdır diye düşünüyorum, televizyona daha önce hiç dizi yapmadım. Platformda çalışırken bölüm sayısı belli, başı sonu belli, süreç belli, bununla ilgili başka bir baskı hissetmiyorum. E, konuşabildiğimiz, gösterebildiğimiz şeylere de daha çok müsamaha gösteriliyor sanıyorum. TOD'la artık tanış olmaktan bir adım öteye geçtik sanırım, *Var Bunlar'da* üç sezon beraber çalışma fırsatımız oldu, oradan kaynaklanan ve bu projenin de her anına, alanına yayılan güven hissi oldukça rahatlatıcıydı.

Miray Karabulut ve Mine Özgüle hem yazıp hem oynuyor. Yönetmen olarak bu yaratıcı ortaklık sete nasıl yansıdı?

Bu durum hem avantaj hem de dezavantaj olabiliyor. Müthiş bir avantaj çünkü sette halihazırda çekerken bile herhangi bir değişiklik yapabiliyorsun; metne çok hâkimler, karakterlere çok hâkimler, dünyaya çok hâkimler, kolay kolay denenmeye cesaret edilemeyecek birçok şeyi denemeye cesaret edebiliyorsun böylece. Ama tabii bazı dirençler de yaşanıyor, senaryoyu da yazdıkları için o dünyayla ve içindekilerle başka bir ilişki, bağ kurmuş oluyorlar. Bazen onu size emanet etmekte zorlandıkları oluyor, bakıcıya çocuğunu bırakmak gibi bir his olsa gerek :)

Dizide İstanbul da görünmez bir karakter gibi duruyor. Şehrin kaosu ve temposu hikâyeyi nasıl besledi?

İstanbul, hayatımızda o kadar büyük bir figür ki bence onu yadsımak mümkün değil. Her zaman ana karakterlerden biri olacak, İstanbul'da yazılsa, başka bir şehirde çekilse bile İstanbul kendini hissettirir diye düşünüyorum. Kişinin ruh haline bu denli dahli olan çok az şehir var bence. Dolayısıyla İstanbul'dan bağımsız düşünülemez bu proje de. Dizide görünen mekânların ve o mekânlara ulaşırken ekip olarak bizim gördüğümüz, içinden geçtiğimiz her yerin ve anın ruhu sirayet etmiştir sanıyorum.

Bu dizide seyirciyi nasıl bir komedi bekliyor? Daha yüksek kahkaha mı yoksa "ben de böyleyim" hissi mi?

Yüksek kahkahaya şerh koymak istemem. Umarım iyi gelir izleyenlere, biraz daha keyifli bir hale gelir günleri, negatif duygulardan uzaklaşmak istediklerinde eşlik edebiliriz onlara.

Her Şey Mümkün'ü tek bir duyguyla tarif etmen gerekse bu ne olurdu?

Her şey mümkün, haliyle garip, rahatlatıcı bir tarafı var; sen tabii elinden geleni yap, ne kadar nasıl istersen ama her şey de seninle ilgili değil. Yani ne yaparsan yap aslında her şey mümkün, hem pozitif hem negatif anlamda. Dolayısıyla memnun bir kabulleniş gibi benim için, keyfim yerinde.

"BU TİP PROJELER UZUN TASARI SÜRECİNE VE SONRA O TASARIMI NOKTASI VİRGÜLÜNE HAYATA GEÇİREBİLECEĞİMİZ YAPIM SÜREÇLERİNE DAYANMIYOR. KOMEDİ O KADAR KATI BİR ŞEY DEĞİL SANIRIM BENİM İÇİN, DAHA ÇOK HEMEN HER AŞAMASINDA YENİ ŞEYLER DAHİL ETMEYE ÇALIŞTIĞIMIZ BİR ARAYIŞ HALİ. EKİPÇE NASIL İYİ HİSSEDEBİLECEĞİMİZİ, NEYE NASIL GÜLEBİLECEĞİMİZİ HEP BERABER ARIYORUZ. BU ARAYIŞA KATILMAYA GÖNÜLLÜ, UZUN ZAMANDIR BERABER ÇALIŞTIĞIMIZ BİR EKİBİMİZ VAR."

"ARTIK ORTAK PAYDADA BULUŞTUĞUMUZ BİR 'BİZİMKİLER' YOK"

ELİF YAKARÇELİK

Televizyon komedisinin farklı dönemlerine tanıklık eden, *Ayrılık da Beraberiz'den Güldür Güldür'e* uzanan birçok projede imzası bulunan Elif Yakarçelik, bu kez TOD'un yeni dizisi *Her Şey Mümkün* ile izleyici karşısında. Miray Karabulut ve Mine Özgüle'nin birlikte yazıp başrolünü paylaştıkları dizi günümüz ilişkilerine, yalnızlık hissine, sosyal medya çağının hızına ve modern insanın çelişkilerine absürt ama çok tanıdık bir yerden bakıyor. Elif Yakarçelik'le bugünün mizah anlayışını, risk almayı neden sevdiğini ve "kahkaha attırmanın" neden her zamankinden daha zor olduğunu konuştuk.

Yıllardır televizyon komedisinin çok farklı dönemlerine tanıklık ettiniz. *Her Şey Mümkün*'ü bugünün işlerinden ayıran ne sizce?

Güncel dertler diyebilirim. Çevremizde olup biten şeylere net, keskin tespit ve mizahi eleştiri var. İnsan ilişkilerindeki değişim, dostlarımız ve kendimizle olan dertlerimizle dalga geçen, çok eğlenceli bir dizi oldu. Bir de benim mizah anlayışım değiştiğiçe yaptığım işlerde de aradığım şey, biraz bencilce olacak belki ama benim güldüğüm şeyler etrafında şekilleniyor. :)

***Ayrılık da Beraberiz'den Güldür Güldür'e* kadar çok farklı komedi dünyalarında yer aldınız. Türkiye'de mizahın dönüşümünü nasıl gözlemlediniz?**

Daha bireysel, daha yalnız... Birçok komedi işi yapıldı, yapılıyor, yapılacak. Ama türleri farklı, alıcısı farklı bu projelerin; benim çok güldüğüm bir şeye yakın arkadaşım gülmüyor mesela ya da ailenin güldüğü bir şey o ailenin gencine hiç komik gelmiyor. O nedenle herkese hitap etmek pek mümkün değil. Her şey çok hızlı, gündem sürekli değişiyor, onu yakalamak çok zor, özellikle dizi yaparken. Ancak artık sosyal medya alışkanlığından kaynaklı daha kısa, kendini hızlı ifade eden işler daha popüler oluyor tabii.

Yavaş tempo, dramalarda geçerli olabilir ama iş komediye geldiğinde bir an önce sonuca gitmek, eğlenmek istiyor seyirci diye düşünüyorum. Yalnız yaşayan insanların artık yemek yerken açıp bir şeyler izlediği bir gerçek, o nedenle yalnız ve bireysel diye başladım cevap vermeye. Tek başına gülmek zor, onu başarmak maharet. Ortak paydada bulduğumuz bir *Bizimkiler* dizisi yok artık, keşke olsa...

Miray Karabulut ve Mine Özgüle'nin yazdığı bu hikâyede sizi ilk heyecanlandıran ne oldu?

İkisi de sosyal medyadan takip ettiğim isimlerdi, mizahlarını çok seviyordum ama dizi bambaşka bir şey tabii. Yazdıkları pilot bölümü birlikte çalışıp geliştirdik. Öncelikle çalışmaya, öğrenmeye bu kadar hevesli yeni yazarlar olması beni çok heyecanlandırdı.

Miray ve Mine ile hayata aynı yerden baktığımızı, ortak hevesimizi, ortak mizah anlayışımızı görünce çok mutlu oldum. Birlikte gülüyoruz, kendimizle de dalga geçebiliyoruz, bu büyük lüks.

Sosyal medya çıkışlı iki yaratıcı ismin hikâyesini diziye dönüştürmek size riskli mi yoksa heyecan verici mi geldi?

Elbette büyük risk ama yapımcı risk alır zaten, o riski azaltmak için de elinden geleni yapmalıdır. Risk almayı severim, o beni heyecanlandırır, kaostan besleniyorum :)

Her Şey Mümkün klasik sitcom yapısından daha dağınık, daha gerçek ve daha absürt bir yerde duruyor. Bu tonu ilk okuduğunuzda ne hissettiniz?

Sitcom diyemeyiz tam olarak. En çok ilgilendiğim kısmı çevremizde olan herkes var dizide, aile, yakın arkadaş, o yakın arkadaşın bize çok uzak sevgilisi gibi. Kendimi de yakaladığım bazı durumları birinin yazması beni çok güldürüyor, kalınan durumlar, tespitler de şahane.

Dijital platformlar komedi anlatısını sizce özgürleştirdi mi? TOD'da bu hikâyeyi anlatabilmek projeye nasıl katkı sağladı?

Çok çeşitlilik var diyemeyiz platformlarda, iki üç komedi dizisi dışında aklınızda kalan bir şey var mı? Oysa birçok proje hayata geçti ama isimlerini bile bilmiyoruz çoğunun. VİZYON yazmak istiyorum :) TOD benim çok rahat çalıştığım, *Var Bunlar*'la başlayan yolculuğumuzu devam ettirdiğimiz, yapmak istediğim şeyleri anlattığımda anlayan, hızlıca yön veren bir platform, kendileriyle çalışmaktan ve yol arkadaşı olmaktan çok memnunum.

Bugün seyirciyi güldürmek mi daha zor yoksa gerçekten ilişki kurabilecekleri bir hikâye anlatmak mı?

Güldürmek çok zor. Seyircinin ilişki kurabileceği hikâye bulunabilir haberleri izledikten sonra, herhangi bir drama zaten aşağı yukarı o haberlerde gördüğümüz şeylerin daha uzun versiyonu gibi. Alışkanlık, bağ kurmayı kolaylaştırıyor, aşına olunuyor artık en sert hikâyelere. Ama bu kadar hoyrat yaşanan bir zamanda kahkaha attırmak, tebessüm ettirmek gerçekten çok zor.

Dizide iki kadın karakterin birbirini hem destekleyip hem sürekli birbiriyle çatışması çok gerçek bir yerde duruyor. Sizce izleyici en çok bu samimiyetle mi bağ kuracak?

İki yakın arkadaş, zıt karakterler, üçüncü kişilere karşı anında birlik olmaları çok tatlı ve evet, çok samimi, çok gerçek.

Uygulayıcı yapımcı olarak yıllarca birçok güçlü komedi projesinde yer aldınız. Bir projeye "bu iş tutar" hissini veren şey nedir?

Okur okumaz gözümde oyuncular canlanır, nasıl tonlar bunu, nasıl oynar diye... Cast yaparken de okumalarımı oyuncunun sesiyle hayal ederim, yüzüyle, gözüyle. Aynı cümleyi on kişiye söyletin, birine gülersiniz ya da o biri, sizi hüzünlendirir. Ben o birinin peşindeyim. Okurken heyecanlanıyorsam, hemen aklıma cast geliyorsa bu iş tutar diyorum.

"SEYİRCİNİN İLİŞKİ KURABİLECEĞİ HİKÂYE BULUNABİLİR HABERLERİ İZLEDİKTEN SONRA, HERHANGİ BİR DRAMA ZATEN AŞAĞI YUKARI O HABERLERDE GÖRDÜĞÜMÜZ ŞEYLERİN DAHA UZUN VERSİYONU GİBİ. ALIŞKANLIK BAĞ KURMAYI KOLAYLAŞTIRIYOR, AŞINA OLUNUYOR ARTIK EN SERT HİKÂYELERE. AMA BU KADAR HOYRAT YAŞANAN BİR ZAMANDA KAHKAHA ATTIRMAK, TEBESSÜM ETTİRMEK GERÇEKTEN ÇOK ZOR."

Müzik geçmişinizin yapımcılık refleksinize etkisi olduğunu düşünüyor musunuz özellikle ritim ve tempo konusunda?

Hiç düşünmedim bunu ama işin matematik ve ritim kısmı, enteresan bir bağ olabilir gerçekten, bunun üzerinde biraz düşüneceğim. Hoş, benim yaptığım müzik pek tempolu ve neşeli değil ama ben hep bir temponun, matematiğin içindeyim. :)

Sosyal medya çağında mizah çok hızlı tüketiliyor. Sizce Her Şey Mümkün'ün izleyicide kalıcı olabilecek tarafı nedir?

Çok slogan cümleleri var, tespitleri bazen düşünüp bulamadığımız ve duyduğumuzda "Hah, işte tam da bu!" diyebileceğimiz türden.

Bu projeye baktığınızda seyircinin diziden sonra yanında götürmesini istediğiniz duygu ne olurdu?

"Yalnız değilim. Benim gibi birileri daha var, hatırladım."

KÜLTÜREL SEZGİDEN PREMIUM İÇERİĞE

YADİGAR M. BELBÜKEN

BEIN MEDIA GROUP EĞLENCE İÇERİKLERİNDEN SORUMLU BAŞKANI

+ RÖPORTAJ: YASEMİN ŞEFİK +

Erkek Severse, Sarmaşık Zamanı ve Sorgu gibi orijinal yapımlarla dijital yayıncılıkta güçlü bir alan açan TOD, şimdi izleyiciyi yepyeni bir enerjiyle selamlıyor: *Her Şey Mümkün*. Dijital dünyadan gelen iki güçlü kadın yeteneğin, Miray Karabulut ve Mine Özgüle'nin yazıp başrollerini paylaştığı bu modern kadın hikâyesi, platformun insana ve gerçeğe dokunan vizyonunun en taze örneği.

beIN MEDIA GROUP Eğlence İçeriklerinden Sorumlu Başkanı Yadigar M. Belbükten ile algoritmaların ötesine geçen içerik stratejilerini, görüntülü konuşma formatıyla çekilen yeni iç yapım komedisi *Baş Başa'yı*, beIN İZ'in 20 yıllık belgesel mirasını ve platformun hedeflerini konuştuk.

Öncelikle TOD Studios'un dizi yapım süreçlerinden bahsetmenizi isteriz.

TOD Studios olarak hikâye geliştirme sürecini çok önemsiyoruz. Bir projeye bakarken bizim için mesele sadece "iyi fikir" olması değil. O hikâyenin kendi dünyasını kurabilmesi, karakterlerinin gerçek hissettirmesi ve izleyiciyle duygusal bir bağ yaratabilmesi önem taşıyor. Türkiye zaten çok güçlü bir hikâye anlatıcılığı geleneğine sahip bir ülke. Biz de bu yaratıcı potansiyeli daha yenilikçi bir bakışla ve daha global bir perspektifle buluşturmayı hedefliyoruz.

Bugün içerik dünyasında rekabet çok yoğun. İzleyicinin zamanı, en değerli şey haline geldi. Bu nedenle geliştirdiğimiz her projede, "İzleyici neden bunu şimdi izlemek ister?" sorusunu kendimize mutlaka soruyoruz. Yetenekli yaratıcılarla uzun vadeli ilişkiler kurmaya, farklı seslere alan açmaya ve her türde kaliteli hikâyeler üretmeye odaklanıyoruz.

Aynı zamanda veriyi de çok yakından takip ediyoruz ama hiçbir zaman sadece algoritmalarla hareket etmiyoruz. İçgüdü, yaratıcılık ve kültürel sezgi hâlâ çok önemli. En başarılı işler genellikle izleyiciyi şaşırtan işler oluyor.

Var Bunlar, Erkek Severse, Sarmaşık Zamanı, Vicdansız, Sorgu gibi pek çok orijinal yapıyı izleyicilerle buluşturduunuz. Komeden suç dramalarına, romantik komediden fantastik hikâyelere farklı türleri ürettiğinizi görüyoruz. Orijinal yapımları oluştururken en çok nelere dikkat ediyorsunuz?

Bizim için, türden önce hikâyenin kendi sesi önemli. Bir projenin komedi ya da suç draması olması ikinci aşama. Önce karakterlerin gerçekliği ve hikâyenin duygusal samimiyeti geliyor. Çünkü izleyici artık çok sofistike. Sadece yüksek prodüksiyon görmek istemiyor, karakterlerle bağ kurmak, kendinden bir parça bulmak istiyor.

Özellikle platform tarafında çeşitlilik çok kritik. Farklı yaş gruplarına, farklı izleme alışkanlıklarına ve farklı ruh hallerine hitap eden bir içerik ekosistemi oluşturmanız gerekiyor. O yüzden içerik envanterimize baktığınızda hem daha geniş kitlelere hitap eden işler hem de daha niş projeler görüyorsunuz.

Bunun yanında TOD'un spor tarafındaki güçlü kimliği de bizim için çok önemli bir avantaj yaratıyor. Spor izleyicisi, platforma çok düzenli ve yüksek bir bağlılıkla geliyor. Eğlence tarafında bu deneyimi tamamlayan, farklı ruh hallerine ve izleme alışkanlıklarına hitap eden hikâyeler sunmaya çalışıyoruz. Günün bir bölümünde büyük bir derbi izleyen bir

kullanıcının, başka bir zamanda iyi bir komediye ya da güçlü bir drama hikâyesine de ulaşabilmesini önemsiyoruz. Aslında hedefimiz, izleyicinin platformla günün farklı anlarında farklı duygular üzerinden bağ kurabildiği bir içerik dünyası yaratmak.

Türkiye'deki izleyicinin daha çok tercih ettiğini, izlediğini düşündüğünüz tür ya da alttürler var mı?

Türkiye'de duygusu güçlü hikâyeler her zaman karşılık buluyor. İlişkiler, aile dinamikleri, aşk, ihanet, dostluk gibi temalar hâlâ çok güçlü çalışıyor. Ancak son yıllarda izleyici beklentisinin değiştiğini de görüyoruz. Daha hızlı akan anlatılar, daha kısa sezonlar ve ton olarak daha modern işler öne çıkmaya başladı.

Özellikle suç draması ve komedi tarafında ciddi bir ilgi var. Bunun yanında iyi yazılmış romantik komedilerin de hâlâ çok güçlü performans gösterdiğini görüyoruz. İzleyici artık sadece "kaçış" değil, kendisini içinde görebileceği daha güncel karakterler arıyor. Bir diğer önemli değişim de kadın karakterler tarafında yaşanıyor. Daha kompleks ve daha gerçek kadın karakterlere yönelik ilgi giderek artıyor.

Dizileriniz sadece Türkiye'de değil, dünyanın farklı ülkelerinden de izleniyor. Farklı ülke ve bölgelerdeki izleyici analizlerine dair neler paylaşabilirsiniz bizimle?

Türk içeriklerinin global yolculuğu son yıllarda gerçekten çok etkileyici bir noktaya geldi. Ortadoğu ve Kuzey Afrika, TOD'un halihazırda yayınladığı bölgeler ve burada orijinal içerikleri-

miz çok ilgi görüyor. Rusya, Doğu Avrupa, Balkanlar ve Latin Amerika bölgelerinde de lisanslama konusunda güçlüyüz.

İlginç olan şu ki farklı coğrafyalarda farklı türler öne çıkabiliyor. Bazı bölgelerde romantik dramalar çok güçlü performans gösterirken bazı pazarlarda daha karakter odaklı hikâyeler öne çıkabiliyor. Ama duygusal yoğunluğu yüksek hikâyelerin neredeyse her yerde çalıştığını görüyoruz.

Ayrıca dijital platformların etkisiyle izleme alışkanlıkları da giderek birbirine yaklaşıyor. Genç izleyici dünyanın her yerinde daha tempolu, daha sinematik ve daha cesur anlatılara yöneliyor. Bu da Türk yapımcılar için çok heyecan verici bir fırsat yaratıyor.

Yeni diziniz *Her Şey Mümkün*, keyifli bir modern kadın hikâyesi. Kadının hikâyelerinin nispeten az yapıldığı bir dönemde bu açıdan da çok dikkat çekeceğini düşünüyoruz. *Her Şey Mümkün* projesine nasıl karar verdiniz, diziyle ilgili öngörüleriniz nelerdir?

Her Şey Mümkün bizi ilk aşamada tonu ve karakter dünyasıyla heyecanlandırdı. Günümüz kadınının hayatındaki çelişkileri, baskıları, hayalleri ve mizahı çok samimi ve doğal bir yerden ele alıyor.

Bugün izleyici daha gerçek karakterler görmek istiyor. Kusursuz değil, hata yapan, yönünü kaybeden, yeniden başlayan karakterler. *Her Şey Mümkün*'ün bu anlamda güçlü bir karşılığı olacağını düşünüyoruz. Ayrıca dizinin enerjisinin çok güçlü olduğuna inanıyoruz. Dizide mizah ve duygusal derinlik birbirini dengeli biçimde besliyor, bu da hikâyeyi hem güçlü hem sıcak kılıyor. Bizim için önemli olan da buydu. İzleyiciye iyi hissettiren ama karakterleriyle bağ kurduran bir dünya yaratabilmek.

Projeyi bizim için ayrıca özel kılan unsurlardan biri de başkarakterlere hayat veren Miray Karabulut ve Mine Özgüle'nin aynı zamanda hikâyenin yaratıcı tarafında da yer alması. Bugün dijital dünyadan gelen yeteneklerin yalnızca görünürlükleriyle değil, yaratıcı bakış açıları ve hikâye anlatıcılıklarıyla da fark yarattığını görüyoruz. Bu projede de iki güçlü kadın yeteneğin hem oyuncu hem yazar olarak hikâyeye kendi seslerini katmaları, dizinin samimiyetini ve güncelliğini çok güçlendirdi. Biz her zaman yeteneğin hangi platformdan geldiğinden çok, anlatıya kattığı özgün bakış açısıyla ilgileniyoruz.

Bu sene yayınlayacağınız *Baş Başa* dizisiyle ilgili de bilgi almak isteriz.

Baş Başa bizim için yaratıcı açıdan çok heyecan verici projelerden biri oldu. Öncelikle çok güçlü bir oyuncu kadrosuna sahip. Selin Şekerci, Devrim Yakut, Altan Erkekli, Ali Yoğurtçuoğlu ve Özgün Bayraktar gibi çok değerli isimleri projede bir araya getirmek, dizinin tonunu ve karakter dünyasını çok güçlendirdi.

Aynı zamanda proje, TOD Studios açısından önemli bir iç yapımda geliştirdiğimiz ve ürettiğimiz bu tarz projeler, yaratıcı kaslarımızı daha da geliştirmemize açısından bizim için çok değerli.

Dizinin en dikkat çekici taraflarından biri ise anlatım dili. Hikâye tamamen görüntülü konuşma formatı üzerinden akıyor. Bu da projeye hem çok güncel hem de çok dinamik bir izleme deneyimi kazandırıyor. Özellikle dijital iletişimin hayatımızın merkezine yerleştiği bir dönemde, ilişkileri ve insan davranışlarını bu format üzerinden anlatmak bize çok ilginç geldi. Çekimlerimizi çok kısa bir süre önce harika bir enerjiyle tamamladık. Şu an post-produksiyon süreci devam ediyor ve bu yaz izleyiciyi ekran başında "*Baş Başa*" bırakmak için gerçekten çok heyecanlıyız.

“Bugün izleyici daha gerçek karakterler görmek istiyor. Kusursuz değil, hata yapan, yönünü kaybeden, yeniden başlayan karakterler. Her Şey Mümkün’ün bu anlamda güçlü bir karşılığı olacağını düşünüyoruz. Ayrıca dizinin enerjisinin çok güçlü olduğuna inanıyoruz. Dizide mizah ve duygusal derinlik birbirini dengeli biçimde besliyor, bu da hikâyeyi hem güçlü hem sıcak kılıyor. Bizim için önemli olan da buydu. İzleyiciye iyi hissettiren ama karakterleriyle bağ kurduran bir dünya yaratabilmek.”

Çok farklı alanlardan belgeseller de yapıyorsunuz. Belgesel seçkinizi oluştururken en önemli kriterleriniz nedir?

Belgesel tarafı bizim için sadece bir içerik kategorisi değil, kültürel bir sorumluluk alanı. Bu yıl 20. yılını kutlayan belN İZ de aslında bu yaklaşımın en güçlü temsilcilerinden biri. Türkiye’de belgesel yayıncılığı açısından çok özel bir yere sahip olan bir markanın parçası olmak bizim için büyük bir değer taşıyor.

Belgesel seçkimizi oluştururken öncelikle güçlü bir bakış açısı arıyoruz. Sadece bilgi veren değil, izleyicide duygu, merak ve düşünce yaratan işler bizim için daha anlamlı. İnsan hikâyeleri, kültür, gastronomi, doğa, seyahat, sanat ya da toplumsal meseleler... Tür fark etmeksizin bize yeni bir pencere açan projeler ilgimizi çekiyor.

Aynı zamanda yerel hikâyelerin evrensel anlatı diliyle buluşmasına çok önem veriyoruz. Türkiye inanılmaz zengin bir kültürel çeşitliliğe sahip ve biz bu coğrafyanın hikâyelerini hem yerel izleyiciyle hem de daha geniş kitlelerle buluşturmayı önemsiyoruz.

Önümüzdeki dönemde de belN İZ’in 20 yıllık mirasını koruyarak, yeni nesil izleyiciyle bağ kurabilecek belgesel projelerine yatırım yapmaya devam edeceğiz.

2026 ve 2027’ye dair TOD Studios olarak hedefleriniz, planlarınız nedir?

Halihazırda en büyük hedefimiz TOD Studios’u güçlü bir premium içerik markası haline getirmek. Türkiye benzersiz kültürel çeşitliliği ve güçlü anlatı geleneğiyle dünya çapında karşılık bulabilecek hikâyeler üreten çok özel bir coğrafya. Biz yerel duygular taşıyan hikâyeleri uluslararası izleyiciyle yüksek prodüksiyon kalitesiyle buluşturmak istiyoruz.

belN Media Group’un global gücü de bize çok önemli bir avantaj sağlıyor. TOD olarak farklı pazarlardaki izleme alışkanlıklarını, global içerik trendlerini ve uluslararası yayın standartlarını yakından takip edebilen güçlü bir medya ekosisteminin parçasıyız. Bu global know-how, hem içerik geliştirme yaklaşımımıza hem de projelerimizi daha geniş coğrafyalarda konumlandırma biçimimize önemli katkı sağlıyor.

Dizi, belgesel ve lifestyle alanında daha geniş bir içerik envanteri oluşturmayı planlıyoruz. Bunun yanında ortak yapımlar, bölgesel işbirlikleri ve uluslararası IP geliştirme tarafı da bizim için önemli odak alanlarından biri olacak.

Aynı zamanda daha genç yaratıcılarla çalışmaya, yeni hikâye anlatım biçimlerini denemeye ve tür çeşitliliğini artırmaya devam edeceğiz. İçerik dünyası çok hızlı değişiyor ama iyi hikâye anlatıcılığının değeri değişmiyor.

Bence bugün sektörün en heyecan verici taraflarından biri yaratıcı yetenek çeşitliliği. Çok güçlü yazarlar, yönetmenler, oyuncular ve yeni nesil yaratıcılarla karşılaşıyoruz. Özellikle genç yeteneklerin hikâye anlatımına getirdiği yeni bakış açıları bize çok ilham veriyor. Doğru yeteneklerle bir araya geldiğinizde gerçekten evrensel işler üretmenin mümkün olduğuna inanıyorum.

EPI	half man
SO	HBO MAX
DE	KÖŞEYAZISI

ERKEKLİĞİN HAM VE BRÜTAL ANATOMİSİ

HALF MAN

HBO VE BBC'DEN YILIN EN "RAHATSIZ EDİCİ" ŞAHESERİ: *BABY REINDEER*'İN DÂHİSİ RICHARD GADD, *HALF MAN* İLE TOKSİK ERKEKLİĞİN KEMİKLERİNİ KIRIYOR. 30 YILLIK BİR DOSTLUK, BİTMEYEN BİR ŞİDDET DÖNGÜSÜ VE MİDEDE HİSSEDİLEN O AĞIR YUMRUK...

+ YAZI //_ _OBEN BUDAK +

09

Bazı hikâyeler vardır, izlerken koltuğunuza çivilenir, bittiğinde ise zihninizde bıraktığı o ağır tortuyla baş başa kalırsınız. *Baby Reindeer* ile televizyon dünyasında taşları yerinden oynatan Richard Gadd, bu kez Glasgow'un puslu sokaklarından yükselen, otuz yıla yayılan sarsıcı bir dostluk ve yıkım hikâyesiyle HBO ve BBC ortak yapımı *Half Man* ile karşımızda.

Richard Gadd'ın çalışma disiplini artık bir efsane seviyesinde. Noel tatillerinde, sabahın kör karanlığında masaya oturup günde 16 saat bu dünyaya kafa yormasının meyvelerini, senaryonun her bir kelimesinde topluyoruz. Gadd, Ruben karakterini sadece yazmamış; fiziksel transformasyonu, haftada altı gün süren ağır antrenmanlarıyla ve o sert "alfa" kabuğunun altındaki kırılganlığıyla resmen yaşamış. Karşısında ise Billy Elliot'tan bu yana yeteneğine hayran olduğumuz Jamie Bell (Niall) var. İkili arasındaki o tekinsiz, kopması imkânsız ve zehirli bağ, modern televizyonculuğun en iyi performanslarından birine dönüşüyor.

Dizinin başarısındaki en büyük paylardan biri de genç oyunculara ait. Stuart Campbell ve Mitchell Robertson, karakterlerin 80'lerdeki o ham enerjisini ve gelecekteki yıkımların tohumlarını öyle bir ustalıklarla atıyorlar ki, yetişkin hallerine geçiş inanılmaz bir süreklilik arz ediyor. 80'ler Glasgow'unun o maço kültürü ve toplumsal baskısı, karakterlerin kemiklerine kadar işliyor.

GÜNÜMÜZÜN BELASI: TOKSİK ERKEKLİK

Half Man sadece bir suç veya dram dizisi değil; günümüzün en büyük çıkmazlarından biri olan "toksik erkeklik" kavramının röntgenini çeken bir yapımdır. Erkeklerin neden duygularını ifade edemediğini, şiddetin nasıl bir sığınak haline geldiğini ve bir adamın "yarım" kalmasının ne anlama geldiğini izleyicinin midesine inen bir yumruk gibi hissettiriyor. Gerilimli müzikleri ve master seviyesindeki kurgusuyla ilk bölümün sonunda kendinizi hemen ikinci bölümü açarken buluyorsunuz.

Korkutulmuş bir çocuğun tüm kimliği bir zorbanın ellerine bırakıldığında ne olur, sorusu dizinin size sorgulattığı en ağır duygulardan. Öfke tarafından yönetilen biri iyilerin dünyasına kazandırılabilir mi diye merak ediyorsunuz ama dizi kesin olarak bu soruları cevapladığını da iddia etmiyor. Yazılan olay örgüsünün Gadd'ın zihninden geldiğini bildiğiniz halde gerçekçiliği yüzünden yaşadığınız gerilim hiç azalmıyor. Benim başıma da gelebilirdi, duygusu her bölümde yanınızda. Mesela bir aile üyesi tarafından mahkemede yalan söylemeye zorlanmak ve bununla ilgili bir kriz yaşamak, cinsel karmaşa, güç dinamikleri, sizi en çok istismar eden kişiden sevgi ve onay istemek... Bu kontrolsüz öfkenin sonuçları, altı saatte gözünüzü bile kırpmadan izleyeceğiniz bir yapımda haline dönüştürülmüş.

Dizinin tek kusuru, bu kadar kusursuz bir hikâyenin sadece altı bölümde sona ermesi. Gadd'ın zihnindeki karanlığın daha nice hikâyelere gebe olduğunu biliyoruz ve "hep üretsin" istiyoruz. Eğer erkekliğin, dostluğun ve travmanın bu kadar dürüstçe masaya yatırıldığı bir iş arıyorsanız, *Half Man* bu yılın en iyisi olmaya aday.

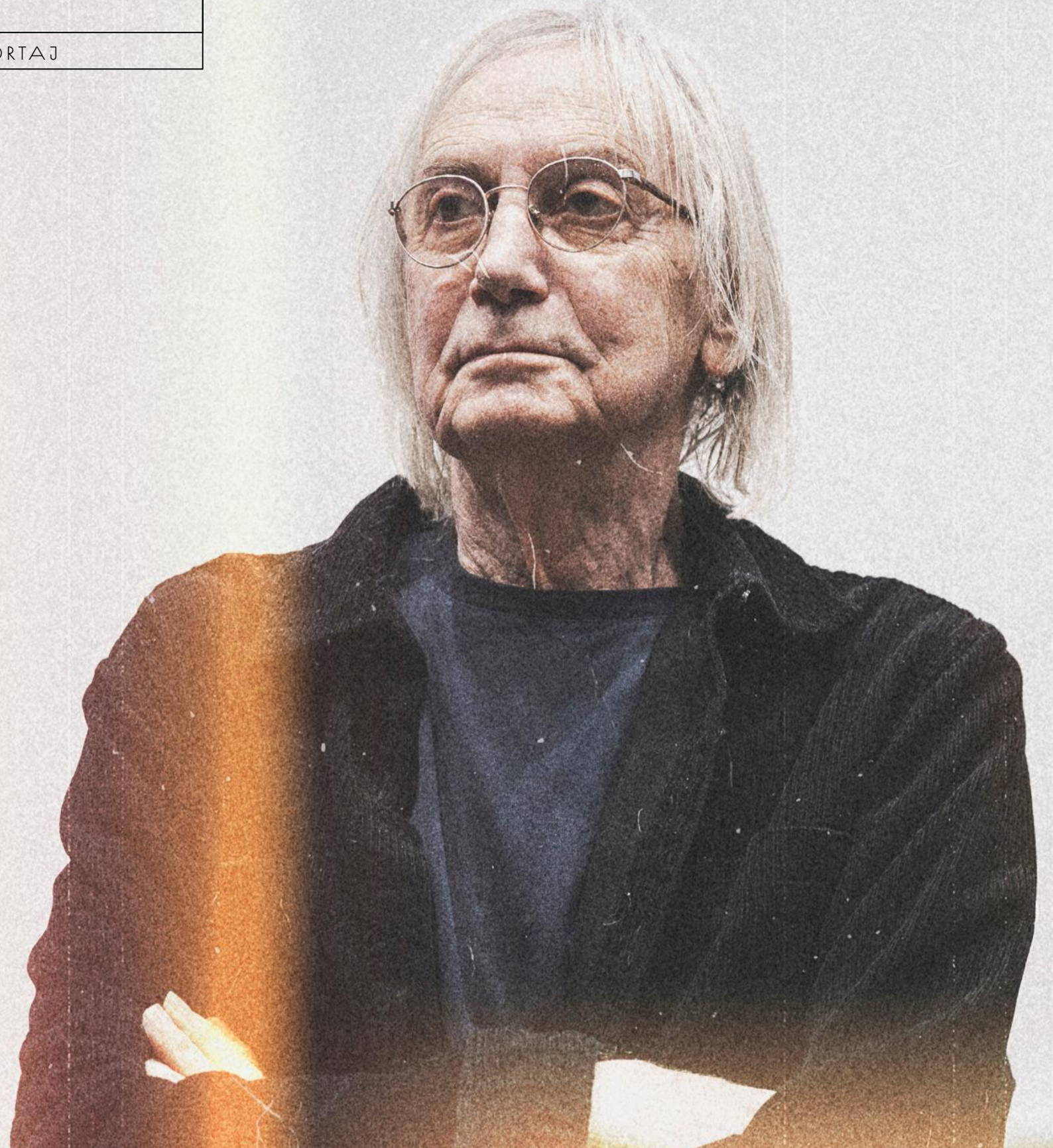

EPI
-SO-
-DE

bulutsuzluk özlemi

RÖPORTAJ

BULUTSUZLUK ÖZLEMİ

YAŞAMAYA MECBURSUN

NEJAT YAVAŞOĞULLARI & CANER KAYA

+ RÖPORTAJ: ORĐUN ONAT DEMİRÖZ +

Bulutsuzluk Özlemi, 40 yılı aşkın süredir Türkiye'nin yakın siyasi tarihinde yaşananları, toplumsal olayları ve ekonomi politik gündemi aynalayarak anlatıyor. Nejat Yavaşoğulları-Sina Koloğlu tarafından kurulan grup, sahiplendiği protest ve ilerici rolün yanı sıra müzikal olarak da modern Türkçe rock'ın öncüsü olarak kalıpları kıran bir yerde duruyor.

Doğrusu 12 Eylül Darbesi'nin yarattığı askeri baskı, işkence ve sansür ortamında bir nefes olarak kurulan Bulutsuzluk Özlemi, "Türkçe sözlü rock olur mu?" tartışmalarının yaşandığı gerici bir dönemde takındığı yenilikçi tavırla da sonraki kuşaklara ilham veren bir sıçrama tahtası oluyor. Özellikle *Uçtu Uçtu* albümü ve bu albümdeki "Tepedeki Çimenlik", "Hiroşima", "Şili'ye Özgürlük", "Acil Demokrasi", "Sözlerimi Geri Alamam" şarkılarıyla müzikal bir manifesto yazan grup, 90'lardaki *Güneşimden Kaç ve Yol* albümleriyle de mirasını güçlendiriyor.

Türkiye'nin sosyopolitik tarihini yıllardır en gerçekçi şekilde anlatan, toplumun vicdanı olmayı şiar edinmiş Bulutsuzluk Özlemi'nin *Yaşamaya Mecbursun* belgeseli vizyona girdi. Açıkçası yönetmenliğini Caner Kaya'nın yaptığı bu belgesel sadece Bulutsuzluk Özlemi'nin değil, Türkiye'nin de belgeseli.

Nejat Yavaşoğulları ve Caner Kaya ile hem Bulutsuzluk Özlemi tarihini hem de *Yaşamaya Mecbursun* belgeselini konuştuk. Unutmayın, bir umutlu yaşatan insanı... Keyifli okumalar!

Bulutsuzluk Özlemi'nin 40 yıllık dönüm noktalarını anlatan *Yaşamaya Mecbursun* belgeseli vizyona girdi, hayırlı olsun. Nasıl hissediyorsunuz ve yollarınız nasıl kesişti, fikir nasıl gelişti?

Nejat Yavaşoğulları: Doğrusu değişik dönemlerde grubun belgeselini çekmek isteyen çok olmuştu. Ancak bu işi sonuna kadar götüren olamamıştı, ta ki Bulutsuzluk Özlemi'ni seven ve her zaman takip etmiş bir yönetmen olan Caner Kaya ortaya çıkana kadar.

Caner Kaya beni bir konser sonrası yakaladı ve elindeki dosyayı sundu. Kendisiyle kısa bir konuşma yaptık ve bu konuşma sonunda bu işi yapabilecek kişi olduğumu anladım. Caner'e o gün, "Tamam, yola koyulabilirsin," dedim. Bir Film şirketi ve yapımcı Aslı Filiz de devreye girince işler akıp gitti. Müthiş bir ekiple titiz bir çalışmaya başlamış olduk.

Caner Kaya: Bu projeyi yaklaşık üç sene önce düşünmeye başladım. Yine bir Bulutsuzluk Özlemi konserindeyken böyle bir belgesel neden yok, yapılabilir mi, acaba ben yapabilir miyim diye düşünerek başladı her şey. Yavaş yavaş aldığım notlar, yaptığım araştırmalar bir noktaya geldi ve filmin ilk dosyasını yazdım. Nejat abiden randevu istedim, büyük bir heyecanla gidip projemi, yapmak istediklerimi anlattım ve süreç başladı. Sonrasında Bir Film, Aslı Filiz ve Ersan Çongar'ın katılımıyla da bu proje ete kemiğe büründü ve filmi gerçekleştirdik.

Belgeselde Bulutsuzluk Özlemi'nin özellikle 80'ler ve 90'larda sahiplendiği ilerici, protest toplumsal rolün hakkı veriliyor. Yansıttığı sosyopolitik gerçekliğin de altı çiziliyor. Ayrıca 80'ler ve 90'lar ile 2000 sonrasındaki dönem iki ayrı blok gibi. Bulutsuzluk Özlemi'nin sahiplendiği bu ilerici role ve belgeseldeki kurguya dair neler söylemek istersiniz?

Nejat Yavaşoğulları: İnsan, kafasındaki işleri gerçekleştirme sürecine girince ve içtenlikle uğraşınca yaptıklarının nereye ulaşacağını, sonuçlarının ne olacağını bilemiyor. Şarkıları yazarken dünya için düşündüklerimi, hayat için beklentilerimi, bakış açımı sözlere yansıtıyorum. Her şairde, her ressamda, her sanatçıda bu vardır. Sonuçta bütün bu yapılanlar, sözlerle ve müziğiyle, sanata bakış açısıyla bir bütünlük, bir marka oluşturdu. Meğer aradan yıllar geçince böyle oluyormuş, bunu öğrendim.

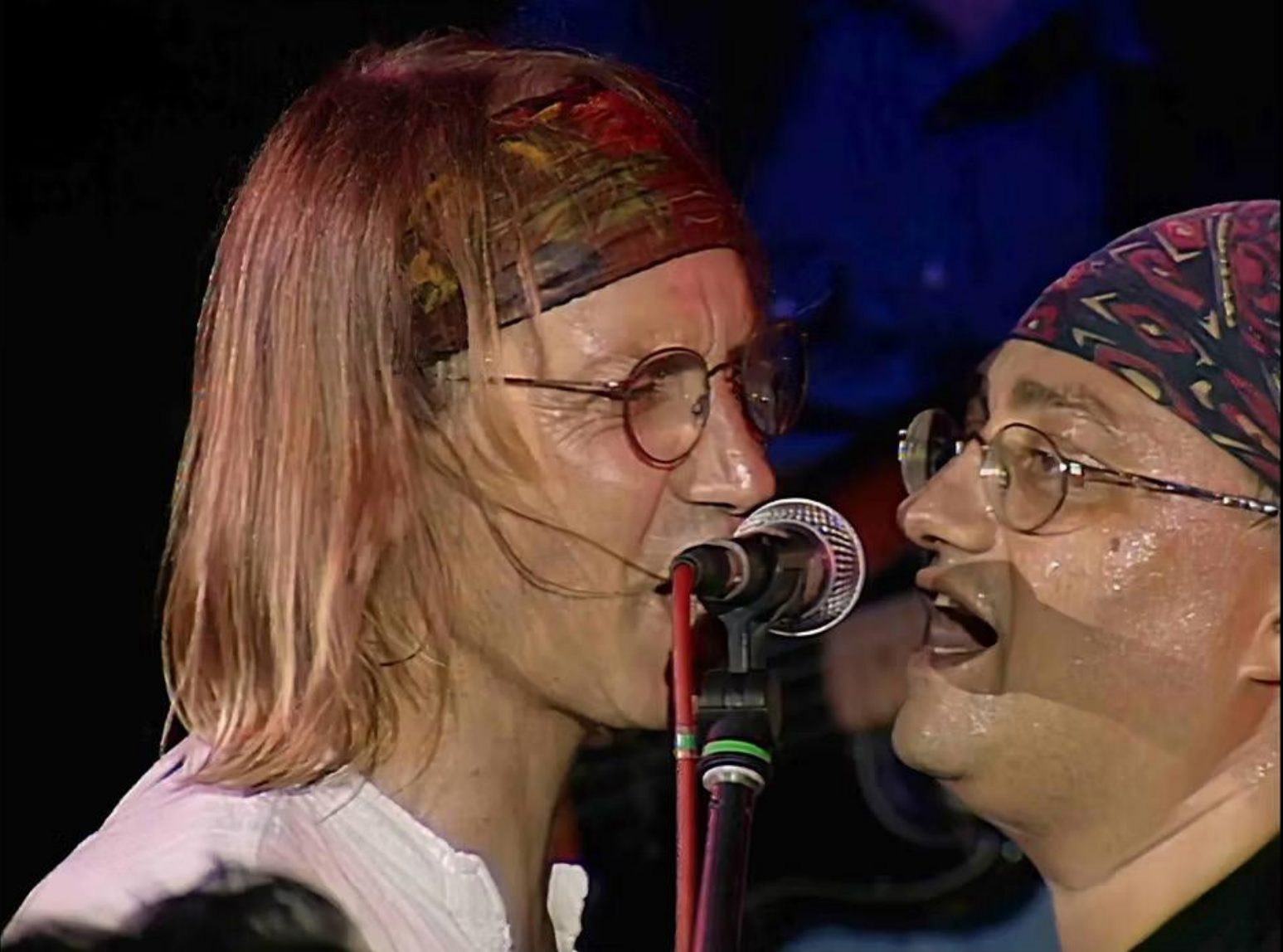
Belgeseldeki kurgu ve içerikse Caner Kaya'nın gruba bakış açısını yansıtıyor ki bu çok normal. Tabii daha uzun bir belgesel olabilirdi, benim hâlâ aklımda olan bazı görüntüler, konser kayıtlarından bir sürü şey var... Fakat Caner Kaya, 90 dakikalık tempolu bir film yaptı. Ortaya vurucu bir film çıktı. Bunu filmin ilk gösterimi biter bitmez seyircinin verdiği tepkide görmek benim için muhteşem bir andı.

Caner Kaya: Öncelikle belgeseli bu şekilde kurgulamak bilinçli bir tercihti. Başından beri düşüncemiz bu belgeseli yalnızca grubu yıllardır takip edenlerin değil, belki bir şarkısını bilen, belki hiç duymamış, belki dünyanın başka bir köşesinde yaşayan insanların da keyifle izleyeceği bir şekilde yapmaktı. Bunun için bulduğumuz formül, grubun tarihini ülkenin tarihiyle paralellikler kurarak anlatmaktı.

Bulutsuzluk Özlemi'nin toplumsal-protest yönünü elbette Nejat abi daha iyi anlatır. Fakat çocukluğunu 80'ler, ilk gençliğini 90'larda yaşayan ben ve benim kuşağım için çok aydınlatıcı bir rolü olduğunu düşünüyorum. 12 yaşında bir çocuk olarak 141-142'yi, Deniz Gezmiş'i, Şili'deki askeri darbeyi, Hiroşima'ya atılan atom bombasını onların şarkılarıyla öğrendim. Bu yüzden bugün olduğum kişi olmamda bu müziğin önemli etkisi olduğunu düşünüyorum. Belgeselin ana temalarından biri de buydu benim için: Sanat toplumu dönüştürebilir mi? Ve evet, bence dönüştürür, değiştirir, etkiler ve Bulutsuzluk Özlemi'nin müziği de bunun önemli kanıtlarından biri.

Bir yandan da Bulutsuzluk Özlemi demek modern Türkçe rock müzik için bir milat demek. Hatta Bulutsuzluk Özlemi'nin kurulduğu dönemde Türkiye'de Devil, Egzotik Band, Whisky, Dr.Skull ve Kramp gibi ilk "hard n heavy" grupları da kuruluyor. Ancak Bulutsuzluk Özlemi daha farklı bir yoldan ilerliyor ve Uçtu Uçtu ile adeta bir manifesto yazıyor. Geriye dönüp baktığınızda 80'lerde Türkiye'deki yenilikçi müzik denemelerini ve ortamı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nejat Yavaşoğulları: Şimdi geriye dönüp bakınca 80'ler, 90'ların öncü yıllarını oluşturmuş diye düşünüyorum. 1980 Darbesi'nin baskısının geçmeye başladığı yıllarda hareketlenme yaşandı, özellikle 80'lerin ikinci yarısından itibaren. Bu, ayakları yere basan bir çıkıştı. Bulutsuzluk Özlemi her şeyiyle farkını zaman içerisinde hissettirdi. Ülke için yenilik olabilecek bir durum yarattı.

“ÇOCUKLUĞUNU 80’LER, İLK GENÇLİĞİNİ 90’LARDA YAŞAYAN BEN VE BENİM KUŞAĞIM İÇİN ÇOK AYDINLATICI BİR ROLÜ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYÖRUM. 12 YAŞINDA BİR ÇOCUK OLARAK 141-142’Yİ, DENİZ GEZMİŞ’İ, ŞİLİ’DEKİ ASKERİ DARBİYİ, HİROŞİMA’YA ATILAN AATOM BOMBASINI ONLARIN ŞARKILARIYLA ÖĞRENDİM. BU YÜZDEN BUGÜN OLDUĞUM KİŞİ OLMAMDA BU MÜZİĞİN ÖNEMLİ ETKİŞİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYÖRUM. BELGESELİN ANA TEMALARINDAN BİRİ DE BUYDU BENİM İÇİN: ŞANAT TOPLUMU DÖNÜŞTÜREBİLİR Mİ? VE EVET, BENÇE DÖNÜŞTÜRÜR, DEĞİŞTİRİR, ETKİLER VE BULUTSUZLUK ÖZLEMİ’NİN MÜZİĞİ DE BUNUN ÖNEMLİ KANITLARINDAN BİRİ.” - CANER KAYA

Caner Kaya: Bu saydığınız grupların hepsini 90’larda dinlerdik elbette, hatta bu listeye Kesmeşeker’i de eklemek isterim. Ama en azından benim için Bulutsuzluk Özlemi hep diğer gruplardan farklı bir yerde durdu, durmaya da devam ediyor. Bunun da yalnızca kişisel hayranlığımdan kaynaklandığını düşünmüyorum.

Belgeselin yapım sürecinde gördüm ki Nejat abi hep cesurca yapılmayanı yapmaya çalışmış, olmaz denileni zorlamış ve büyük bir mükemmeliyetçilikle hareket etmiş. Yenilikçi müzik denemeleriyle ilgili en güzel sözü de yine filmde kullandığımız eski bir röpotajında söylüyor zaten: “Ben böyle düşünüyorsam benim gibi düşünen birileri mutlaka vardır.”

Vardı gerçekten ve Bulutsuzluk Özlemi o insanların sesi olmayı başardı.

Yaşamaya Mecbursun’u izlerken en çok ilgimi çeken bölümlerden biri de 90’lar boyunca Beyoğlu’ndaki eski Hayal Kahvesi’nde aralıksız olarak kendi şarkılarınızı çaldığınız dönem oldu. Oradaki arşiv görüntüleri de çok güzel. O bölümde müziğe yönelik gerçek bir tutkuya tanıklık ediyoruz. Hatta Akın Eldes “şilte atıp orada yaşamak istediğini” söylüyor. Kemancı, Hayal Kahvesi, Caravan gibi mekânlarla rock müziğin coştığı, kitlesinin genişlediği zamanlar. O dönemi nasıl yorumluyorsunuz?

Nejat Yavaşoğulları: Modern anlamda Türk rock müziğinin geliştiği altın bir dönemdi. Biz kendimizi bar grubu olarak görmediğimiz halde Hayal Kahvesi, takipçilerimizle bulduğumuz bir mekâna dönüştü. Dünyadaki benzerleri gibi, müziğiyle var olan kulüpler gibi bir yerdi o dönem. Müziğiyle meşhur oldu. Bizim de konuklarımızı davet ettiğimiz müzik dolu bir mekândı.

Hatta orayı kuranlar sinemacı dört arkadaştı, hayalperest ve idealisttiler. Serdar Temizkan, Fehmi Yaşar, Cemal Şan ve Hakan eski binadan atılıp burayı devredince bu güzel mekân yeni işletmecilerle alışveriş merkezlerinde yer alan, müziği önemsemeyen, yeme içme ağırlıklı bir tarza dönüştü. Eski davulcumuz Utku belgeselde bunu çok iyi anlatıyor. Taksim bir bölge olarak yaşıyordu. Hayal Kahvesi, karşısında Engin Yörükoğlu’nun kurduğu Jazz Stop, Batu Mutlugil’in aynı yerde devam ettirdiği Mojo, az ötede Kemancı... Bugünkü yıldızlarla birlikte hep oralardaydık. Teoman, Yavuz Çetin, Şebnem Ferah, Aylin Aslım ve diğerleri birbirimizin sahnesinde çıkardık.

Caner Kaya: Ben yaş itibarıyla o dönemi onlar kadar yaşayamadım. Biz 10’lu yaşlardakiler için uzaktan takip edilen; fısıltıları, dedikoduları rock müzik dergilerinden yakalamaya çalışılan bir hayal âlemi gibiydi. Fakat yine belgeselin yapım sürecinde o zamanlar uzaktan bakıp tam adını koymadığım, sezdiğim olayın gerçek olduğunu gördüm.

Darbenin etkisini kaybetmesiyle bir dip dalga geliyor. İnsanlar bu müziği yapmak, dinlemek istiyor ve bu mekânlar açılıyor, tıklım tıklım doluyor. Bu, benim kuşağım için de geçerli. Buralardan etkilenerek gitar çalmaya başladık; gruplar kurmaya, şarkılar üretmeye çalıştık. İçimizden yetenekli olanlar oralarda da çaldılar ve gerçekten de bugün Türk rock müziği dediğimiz ne varsa aslında o ortamların eseri.

Öte yandan 90’lar Bulutsuzluk Özlemi’nin gitar sound’unu tam olarak oturttuğu ve biraz daha sertleştiği bir dönem. Yol albümü bunun en güzel yansıması ki favori albümüdür. Şırnak’ın İdil ilçesinde verilen konser de o dönemde. Belgeselde o konser de duygusal bir şekilde veriliyor. Ayrımcılıkların ortadan kalktığı, toplumsal vicdana dair çok güzel görüntüler var. Belgeseldeki o görüntülere ve konsere yönelik neler söylemek istersiniz?

Nejat Yavaşoğulları: Kimsenin aklına gelmeyecek bir işti, duvarlarda mermi izlerinin olduğu bir dönemde İdil isimli bir kasabada konser verdik. Ben “Kim gelecek?” derken tüm meydan doldu. İdil’in çevresinden gelen öğretmenler, hemşireler, oralarda görev yapan insanlar bize müthiş coşkulu bir konser yaşattı. Çok heyecan vericiydi.

Caner Kaya: Son yıllarda artık çok geride kaldığı ve insanlar da kötü şeyleri unutmaya meyilli olduğu için büyük bir 90'lar nostaljisi yaşanıyor ve sanki Türkiye'nin en güzel yıllarıymış gibi bir hava esiyor. Fakat maalesef öyle değildi. Bitmek bilmeyen ekonomik krizler, faili meçhuller, terör ortamı... Ben uzaktan bakan biri olarak gitar sound'unun sertleşmesini biraz buna bağlıyorum. Çok sertti yaşanan her şey ve Bulutsuzluk Özlemi buna cevap veriyordu. Aynı şekilde biz dinleyenlerin de o sertliğe, başkaldırıya ihtiyacımız varmış ki benim de favori albümüm her zaman *Yol* olmuştur.

İdil konserini o yıllarda gazeteden okuduğumu hatırlıyorum. O zaman da öyle gelmişti, yıllar sonra görüntüleri izleyip kurgulayınca da aynı şekilde düşünüyorum. Hislerimi en güzel Murat Meriç'in filme aldığımız sözleri yansıtıyor: Bulutsuzluk Özlemi'nin o ortam içinde İdil'de konser vermesi fantastik bir olaydı, olaymış. Ama şunu da unutmayalım, bu konserden yıllar önce, 93'te çıkan "Devran Dönüyor" şarkısında "Bana fark etmez Türk, Japon, Kürt" diyen, ozanların kendi dilinde şarkı söylemesinin yasaklanmasını eleştiren de Bulutsuzluk'tu. Aslında burada bir tutarlılık var ve İdil'e konser vermeye gitmeleri bunun doğal uzantısı gibi de duruyor.

Açıkçası bu belgesel, Türkiye'nin darbelerle dolu otokratik yakın siyasi tarihine de ışık tutuyor. Hatta Nejat abi belgeselin bir yerinde esprili bir şekilde, "40 yıldır 'Acil Demokrasi'yi çal Allah çal, değişen bir şey yok," diyor. Bulutsuzluk Özlemi'nin muhalif kimliğini şekillendiren bu sosyopolitik süreci ve bugünü nasıl görmek gerek? Daha özgür, daha adil, refah seviyesi daha yüksek bir ülkede yaşasak Bulutsuzluk Özlemi'nin yolu farklı mı olurdu?

Nejat Yavaşoğulları: Kesinlikle farklı olurdu! Bulutsuzluk Özlemi, İngiltere'de olsaydı bu şarkılarla tüm dünyada tanınıyor ve konser veriyor olurdu.

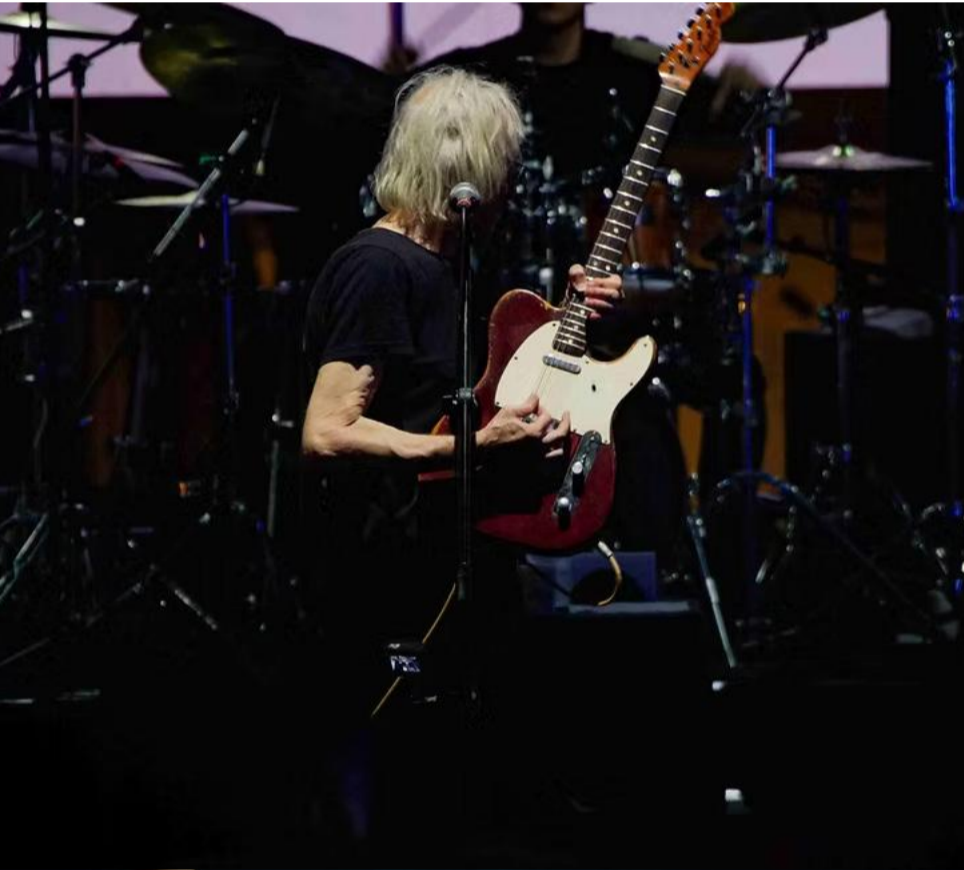
Caner Kaya: Ben yine Nejat abiden rol çalarak cevap vereceğim, zira müziğinin nasıl olabileceğini elbette o bilir. Ancak benim hem bu konuya hem de Bulutsuzluk Özlemi müziğine ziyadesiyle kafa yormuş biri olarak cevabım hayır, Bulutsuzluk Özlemi yine aynı müziği yapardı. Belki o zaman "Acil Demokrasi" demezdi ama mutlaka eleştirecek bir şey, söz söylemek istediği bir konusu olurdu. Buna karşın bence bu sorunun esas muhatabı gruptan çok dinleyicileri. Belki dediğiniz gibi bir ülkede yaşasak bizim için en akılda kalıcı şarkı "Acil Demokrasi" değil de "Tepedeki Çimenlik" olurdu. "Bıktım Be"den daha çok "Rüzgar"ı dinlerdik.

Bence en güzel şarkıları "Gülsüm"ü her konserde çalar, belki "Şili'ye Özgürlük"ü unutulardı. Zira Bulutsuzluk'un müziğinde her şey var, siyaset kadar aşk da var. Bu biraz da biz dinleyicilerin gündemiyle neyin örtüştüğü konusu diye düşünüyorum.

Peki, bu belgeselin yaratım sürecinde sizi en çok zorlayan unsurlar neler oldu? 40 yıla yayılmış bir tarihten, diskografiden ve arşivden bahsediyoruz. En çok hangi açıdan zorlandınız?

Nejat Yavaşoğulları: Maalesef bazı çalışmalar yer alamadı. *Yaşamaya Mecbursun*, 90 dakikalık tek bir filme dönüşünce içimde kalan şeyler de çok oldu. Ancak belki de bu hali *Yaşamaya Mecbursun*'u daha etkili kıldı.

Caner Kaya: Öncelikle bu yaratım sürecinde hiç zorlanmadığımı söylemeliyim. Ben bu grubun hayranıyım, sadece onlardan imza almak için sırada beklemişliğim var. Benim için onlarla bir masada oturup sohbet edebilmek bile çok büyük bir olay. Bunun üstüne bir de, bunu da Murat Cem Orhan'dan alıntılıyorum; "Hayran olduğunuz insanların sözüne katkı yapmak, o sözle başka bir şey söylemek inanılmaz keyifli."

“ İNSAN KAFASINDAKİ İŞLERİ GERÇEKLEŞTİRME SÜRECİNE GİRİNCE VE İÇTENLİKLE UĞRAŞINCA YAPTIKLARININ NEREYE ULAŞACAĞINI, SONUÇLARININ NE OLAĞINI BİLEMİYOR. ŞARKILARI YAZARKEN DÜNYA İÇİN DÜŞÜNDÜKLERİMİ, HAYAT İÇİN BEKLENTİLERİMİ, BAKIŞ AÇIMI SÖZLERE YAŞSITIYORUM. HER ŞAİRDE, HER RESSAMDA, HER SANATÇIDA BU VARDIR. SONUÇTA BÜTÜN BU YAPILANLAR, SÖZÜYLE VE MÜZİĞİYLE, SANATA BAKIŞ AÇISIYLA BİR BÜTÜNLÜK OLUŞTURDU, BİR MARKA OLUŞTURDU. MEĞER ARADAN YILLAR GEÇİNCE BÖYLE OLUYORMUŞ, BUNU ÖĞRENDİM.” - NEJAT YAVAŞOĞULLARI

Fakat karar vermekte zorlandığımız çok an oldu, bu farklı bir zorlanma meselesi. Film 85 dakika, Bulutsuzluk Özlemi'nin tipik bir konseri iki buçuk saat sürüyor. Bu yüzden en önemli karar sürecimiz hangi şarkıların filmin neresinde, hangi kayıttan kullanılacağı konusunda oldu. O şarkıları filmin akışındaki konularla eşleştirmeye, bir bağlam içine oturtmaya çalıştık. Bir de özellikle Aslı Filiz'le kurguya yoğunlaştığımız sıralarda filmin hiçbir yerinde durağanlaşmasını, sarkmasını, uzamasını istemedik.

Bu belki de hiç konuşmadan aldığımız ortak bir karardı ve belki yüzlerce kez izleyerek, başka başka fikirler deneyerek, arayarak, bazen bularak, bazen geri dönerek kurguyu son haline getirdik. Bu sayede özellikle Türkiye'de "belgesel" denince akla gelen düşük tempolu, ağdalı anlatımdan uzak durmayı başardığımızı ve temposunu hiç kaybetmeyen, hatta bir Bulutsuzluk şarkısı gibi "gümbür gümbür ilerleyen" bir film yaptığımızı düşünüyorum ve sonuçtan çok memnunuz.

Şunu da sormak ve Sina Koloğlu'na bir selam göndermek isterim. Ben Sina abiyi hep Bulutsuzluk Özlemi'nin Jon Lord'u olarak görmüşümdür. Jon Lord, Deep Purple için neyse Sina abi de Bulutsuzluk Özlemi için o sanki. Acaba Nejat abi bu durumu, dostluklarını ve üretimlerini nasıl yorumluyor?

Nejat Yavaşoğulları: Öyle tabii, Sina yıllar boyunca her türlü mükemmeliyetçiliğime sabırla katlandı, katlanıyor.

Caner Kaya: Bu sorunun muhatabı ben değilim tabii ama birlikte geçirdiğimiz son 1,5 yılda onların tatlı sert ilişkisini, bazen tartışıp sonra birlikte gülmelerini, anılarını yâd edişlerini çok sevdim ve besleyici buldum. Bunların yanında en saygı duyduğumsa sahnede, konser esnasında birbirlerine destek olmaları, bir bakışla şarkının, konserin akışını değiştirecek kadar birbirlerini tanıdıklarını görmek oldu.

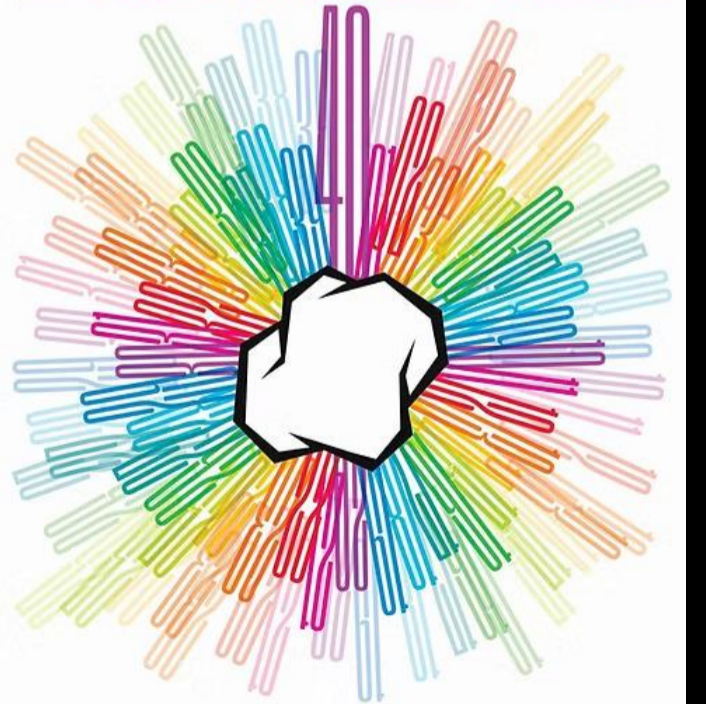
Son olarak tekrar ellerinize sağlık. Gerçekten keyifle izlediğim bir belgesel oldu. İzleyicilere ve Bulutsuzluk Özlemi hayranlarına neler söylemek istersiniz?

Nejat Yavaşoğulları: Ben bizim için "sesi çıkartanlar" dedim. Bizi hep ayakta tutan, bize güç veren izleyicilerimize de "sesi çoğaltanlar" dedim. Bence bu birçok şeyi ifade ediyor.

Caner Kaya: Ben elbette bu tarz bir üretim yapmış herkes gibi mümkün olduğu kadar çok insanın bu belgeseli izlemesini isterim. Ama şunu da eklemeliyim: Bu film yalnızca grubun hayranları için yapılmadı, hatta bu film, grubun hayranı olmayanlar için yapıldı bile diyebiliriz.

Bu bir Bulutsuzluk Özlemi belgeseli fakat daha çok Bulutsuzluk'un her şeye rağmen hâlâ hepimizin ihtiyacı olan o umuda dair ilham olmaya devam etmesinin belgeseli. Bu yüzden grubu bilen bilmeyen, dinleyen dinlemeyen herkesin içinde kendine ait bir şeyler bulabileceğini düşünüyorum ve yine, tabii ki herkesin izlemesini istiyorum.

YAŞAMAYA MECBURSUN!
BİR "BULUTSUZLUK ÖZLEMİ" BELGESELİ

BİR FİLM SUNAR
"YAŞAMAYA MECBURSUN" BİR "BULUTSUZLUK ÖZLEMİ" BELGESELİ
NEJAT YAVAŞOĞULLARI SİNA KOLOĞLU MURAT MERİÇ BEDRİ BAYKAM REHA ÖZTANVEL İZZET ÖZ HARUN TEKİN
DEMİRHAN BAYLAN AKIN ELDES GÜVEN ERKİN ERKAL APTULİKA MERT ALKAYA SUNAY ÖZGÜR İHSAN APÇA UTKU ÜNAL
KAAN TANGÖZE MURAT CEM ORHAN GÖKHAN BÜYÜKKARA AHMET PEKMEZCİ GENCAY KIYMIZ TEGMAN DİLAN BALKAY SERDAR ÖZTOP
POSTER TASARIMI BÜLENT ERKMEHİN KOORDİNATÖRLER DAMLA REVNAKİ ÖZGE ADANIR MÜZİK BULUTSUZLUK ÖZLEMİ KURGU CANER KAYA
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ ERDEM YILMAZ YAPIMCILAR ERSAN ÇONGAR CİHAN ASLI FİLİZ YÖNETMEN CANER KAYA

EPI	eşref rüya
SO	KANAL D
DE	KÖŞEYAZISI

ESREF RÜYA

İKİ YÜZ, TEK HİKÂYE VE KIRILAN DENGE

YAZI//_CENGİZHAN ÖZCAN - sanatçı, mimar ve kreatif direktördür. Çalışmaları mekân, zaman ve duygu ilişkisi etrafında şekillenir.

Bir diziyi artık sadece "ne anlattığı" üzerinden okumak yeterli değil. Çünkü çağ değişti; anlatı kadar anlatının yüzü, sesi, boşlukları ve hatta suskunluğu da izleniyor. Kamera bir sahneyi kaydederken aslında yalnızca olayı değil, bir hissin nasıl taşındığını da kayda alıyor. Bu yüzden bazı projeler daha ilk duyurulduğu anda konuşulmaya başlıyor; içerikten bağımsız olarak bir beklenti üretiyor.

Eşref Rüya tam olarak bu beklenti alanında duran işlerden biri. Henüz ekranla buluşmadan bile iki güçlü oyuncunun bir araya gelişi, hikâyenin önüne geçen bir merak oluşturmuş durumdaydı. Demet Özdemir ve Çağatay Ulusoy aynı sahneyi paylaşınca ortaya çıkan şey sadece bir kurgu değil; izleyicinin zihninde şimdiden tamamlanmaya başlayan bir ilişki haritası.

Burada asıl mesele senaryo değil, senaryonun nasıl bir dünyaya yerleştiği.

EKRANDA OLUŞAN YENİ DENGE: İKİ FARKLI RİTMİN ÇARPIŞMASI

Bazı oyuncular sahneye girer, bazıları sahneyi doldurur. Demet Özdemir ile Çağatay Ulusoy'un aynı projede buluşması, bu iki farklı varoluş biçiminin yan yana gelmesi gibi okunabilir.

Demet Özdemir'in oyunculuğunda hissedilen şey daha açık bir akışa sahip: Duyguyu saklamayan, iç dünyayı yüzeye taşıyan, seyirciyle direkt temas kuran bir enerji. Çağatay Ulusoy ise daha kapalı bir anlatımın temsilcisi; duyguyu göstermeden var eden, boşluk bırakarak anlam üreten bir çizgi.

Bu iki yaklaşım aynı hikâyeye girdiğinde ortaya tek bir ton çıkmaz. Tam tersine, sürekli değişen bir gerilim alanı oluşur. İzleyici bu gerilimi çözmeye çalışırken hikâyeye değil, karakterlerin birbirine nasıl temas ettiğine odaklanır. Bu yüzden *Eşref Rüya*'nın etkisi yalnızca olay örgüsünden gelmiyor. Asıl çekim gücü, iki farklı oyunculuk dilinin aynı çerçevede birbirini zorlamasından doğuyor.

ŞEHRİN KATMANLARI: YAŞAM ALANINDAN DAHA FAZLASI

Bu tür yapımlarda şehir sadece bir arka plan değil. Kamera şehri gösterirken aslında karakterin iç dünyasını tarif ediyor.

Eşref Rüya'nın geçtiği dünya, tek bir İstanbul değil; üst üste binmiş farklı İstanbul katmanlarından oluşuyor. Bir yanda eski dokusunu koruyan sokaklar, diğer yanda yeni inşa edilmiş, camla kaplı yapılar... Bu iki dünya arasında sürekli bir geçiş hali var. Bazı sahnelerde karakterler daha dar, daha içekapanık alanlarda hareket ediyor. Işık daha kontrollü, gölgeler daha belirgin. Bu sahneler sanki karakterlerin zihinsel alanına daha yakın. Buna karşılık dış mekânlarda şehir daha geniş açılıyor; trafik sesi, kalabalık ve ritim yükseliyor. Burada görüntü sadece bir yer göstermiyor, aynı zamanda karakterin sıkışma ya da özgürleşme hissini taşıyor. Bu yüzden dizideki şehir, anlatının dışında değil, tam ortasında duruyor. Hatta bazı anlarda karakterlerden daha fazla şey söylüyor.

DEMET ÖZDEMİR: DUYGUNUN AÇIK FORMU

Demet Özdemir'in ekran karşısındaki en belirgin özelliği, duyguyu gizlemek yerine taşıması değil; onu kontrollü bir açıklıkla vermesi. Onun karakterlerinde genellikle iki katman aynı anda çalışır: Biri görünen taraf, diğeri hissedilen ama tam söylenmeyen taraf. Bu ikisi arasında kurulan ince fark, karakteri canlı tutar.

Eşref Rüya içinde taşıdığı karakter de bu çizgide ilerliyor. Sadece olaylara tepki veren biri değil; olayları içinden yeniden kuran, kendi yorumunu ekleyen bir yapı. Bu durum, karakteri tek boyutlu olmaktan çıkarıp daha karmaşık bir alana taşıyor.

Özdemir'in oyunculuğunda dikkat çeken bir başka şeyse hız kontrolü. Her sahnede aynı tempoda kalmıyor; bazı anları yavaşlatıyor, bazı anları ise içsel bir patlamaya dönüştürüyor. Bu ritim değişimi, karakteri mekanik olmaktan uzaklaştırıyor.

ÇAĞATAY ULUSOY: SUSKUNLUĞUN ANLATI GÜCÜ

Çağatay Ulusoy tarafında ise anlatım daha az sözcükle kuruluyor. Onun karakteri çoğu zaman konuşarak değil, bekleyerek var oluyor. Bu yaklaşım, hikâyenin temposunu belirleyen önemli bir unsur. Çünkü her boşluk, izleyici için bir düşünme alanı yaratıyor. Ulusoy'un karakteri tam olarak bu boşlukların içinde şekilleniyor. Bakışların süresi, bir cümlenin yerini alıyor. Sessizlikler, diyalogların önüne geçiyor. Bu da sahneleri daha ağır ama daha kalıcı hale getiriyor.

Eşref Rüya içinde bu karakter tipi, hikâyenin merkezinde sürekli bir belirsizlik duygusu taşıyor. İzleyici onun ne yaptığını değil, ne yapmayacağını da izliyor.

GÖRSEL DİL VE YAŞAM ALGISININ DEĞİŞİMİ

Bu yapıyı farklı kılan şeylerden biri de görsel tercihlerin sıradan bir estetik kaygıdan çıkıp anlatının bir parçasına dönüşmesi. İç mekânlarda kullanılan tasarım dili, karakterlerin psikolojisini doğrudan etkiliyor. Bazı alanlar bilinçli olarak daha sıkışık bırakılmış; bazıları ise boşluk hissini büyütecek şekilde düzenlenmiş. Tavan yüksekliği, ışığın geliş açısı, mobilyaların yerleşimi... Bunların hiçbiri yalnızca dekor değil. Her biri sahenin duygusal yönünü değiştiriyor. Özellikle karakterlerin yalnız kaldığı anlarda mekânın ölçeği büyüyüp küçülerek, hissi yeniden kuruyor.

Dış mekânlarda ise şehir daha ham bırakılıyor. Parlatılmış bir İstanbul değil; yaşanan, tüketilen, sürekli değişen bir şehir hissi var. Bu da diziyi steril bir görsel dünyadan uzaklaştırıyor.

İZLEYİCİNİN YENİ ALIŞKANLIĞI: HİKÂYEDEN BAĞA

Bugün izleyici yalnızca hikâyeyi takip etmiyor; hikâyenin nasıl hissedildiğini takip ediyor. Bir karakterin ne yaptığı kadar, o karakterle nasıl bir bağ kurduğu da önemli hale gelmiş durumda.

Eşref Rüya bu anlamda klasik bir anlatıdan çok, bir deneyim alanı gibi çalışıyor. İzleyici, sahneleri izlerken kendi duygusal tepkisini de izliyor. Demet Özdemir'in daha açık duygusal dili ile Çağatay Ulusoy'un daha kapalı anlatımı birleştiğinde ortaya çıkan şey, tek yönlü bir hikâye değil; sürekli değişen bir algı alanı.

***

Eşref Rüya, yalnızca iki oyuncunun aynı projede buluşması değil; farklı oyunculuk dillerinin aynı hikâyede birbirini nasıl yeniden şekillendirdiğinin bir örneği. Şehir, karakterler ve anlatı birbirinden bağımsız değil; birbirini tamamlayan, hatta zaman zaman birbirine müdahale eden bir yapı kuruyor. Bu yüzden dizi, izleyiciye tek bir hikâyeye sunmaktan çok, farklı okuma biçimleri açıyor. Her sahne başka bir yerden okunabiliyor, her karakter başka bir duyguyu tetikliyor. Belki de bu yüzden *Eşref Rüya*'yı izlemek bir hikâyeye bakmaktan çok, o hikâyenin içinde yön değiştirmek gibi.

VINTAGE IP

+ YAZI // _EDA SAKALLI +

TANIDIK HİKÂVELERİN YENİ ÇAĞI

Yapay zekâ, Z kuşağı, görünürlük ekonomisi, anlam krizi, hız... Dönemin ruhu bu. Pandemi sonrası, kişisel gelişim öğretilerinin de etkisiyle bireysel ama yalnız bir düzene sürüklendik. Seçenekler sonsuz, yine de hiçbiri yeterli gelmiyor. Bu sonsuzluk, paradoks yaratıyor; belirsizlik doğuruyor. Belirsizlik ortamında ise insanlar duygusal güvenlik arıyor. Ve işte tam bu noktada geçmişe dönüyorlar; tanıdık hikâyelere, bildik karakterlere, bir zamanlar kendilerini güvende hissettiren anlatılara.

ZAMANSIZ KLİŞELER

Hikâyelerin temel arketipleri yeni isimlerle yeniden karşımızda. Sınıfsal uçuruma rağmen aşklarından vazgeçmeyen Dicle ve Erkan, Yeşilçam sinemasının saf duygularını ve dramasını her perşembe *Sevdiğim Sensin* ile bize yeniden yaşıyor. *Çirkin*'de dış görünüşü yüzünden ciddiye alınmayan ama sevdiği adam için kendini yeniden yaratan kadını tanıyoruz: Meryem'in üzerine yapıştırılan etiketleri söküp attığını, güzelliğinin nihayet görüldüğünü izlemek istiyoruz. Haksızlığa ve ihanete uğrayan *Delikanlı*'nın zekâsıyla düşmanlarını alt ederken içindeki iyiyi kaybetmemesine tanık olmak istiyoruz.

Bu arketip özlemi sadece Türkiye'ye özgü değil; dünyada da yankı buluyor. Türkiye'de de dünyada da izleyici aynı duyguların peşinden gidiyor. Çünkü mesele yeni bir hikâyeye görmek değil; tanıdık bir duyguyu yeniden hissetmek. Bu yüzden arketipler ortadan kalkmıyor, yalnızca çağın estetiğine uyum sağlayarak varlığını sürdürüyor.

NOSTALJİ ARTIK SADECE BİR DUYGU DEĞİL, STRATEJİ

Bazen izleyici, o arketipi farklı görünüm ya da isimdeki bir karakterde değil; aynı adı, aynı geçmişi, aynı yarayı yani aynı karakteri istiyor. İşte o zaman devam filmleri geliyor. Mesela Hollywood, *Devil Wears Prada*'nın Miranda'sını 2026'ya taşıyor.

Çünkü belirsizlik ekonomisinde seyirci, yeni bir karakteri sevip sevmeyeceği riskine girmektense duygusal bir güvence istiyor. Böylece nostalji, yapımcı için artık bir duygu değil, bir risk yönetimi stratejisine dönüşüyor. Rakamlar da bunu doğruluyor: *Devil Wears Prada 2*'nin ilk fragmanı 24 saat içinde 181,5 milyon izlenmeyle son on beş yılın en çok izlenen komedi fragmanı oldu. Tam fragmanı ise 222 milyon izlenmeyle 20th Century Studios tarihinin rekorunu kırdı.

Fotoğraf: Macall Polay. © 2026 20th Century Studios

Fotoğraf: Macall Polay. © 2026 20th Century Studios

İzleyici ne istediğini biliyor: Miranda'nın soğuk ve ölçülü otoritesini, Andy'nin imkânsız görevlerin üstesinden gelişini, moda dünyasının hem görkemini hem kaosunu. Bunları yeni bir hikâyeye değil; aynı karakterlerle aynı dünyayla yeniden yaşamak istiyor. Ancak karakterler aynı olsa da dertleri güncelleniyor: Miranda'nın dijital medya girdabında yerini koruma mücadelesi ve zamanında asistanı olanların artık rakibine dönüşmesi, hikâyenin çatışmasını yeniliyor.

Devil Wears Prada kuşakları da buluşturuyor. 2006'da ilk filmi izleyen kuşak şu an kırkların ortasında ya da ellisinde; Z kuşağı ise Miranda'yı TikTok'ta o ikonik repliğiyle ve Andy'ye mavi süveter üzerinden verdiği dersle tanıdı. Miranda artık farklı kuşakların ortak hafızasına dönüşüyor.

Modern insan, hızla dijitalleşen dünyada kaybettiği değerlerin ve eski duyguların peşine düşüyor; bu yüzden tanıdık karakterlerin yeni dertlerinde kendisini arıyor. Çünkü teknoloji ne kadar ilerlerse ilerlesin, izleyici aslında aynı şeyi istiyor: Bir hikâyede kendisini yeniden bulmak.

"HADI ÖLDÜRSENE CANIKOM!"

+YAZI //_ _RU! +

Bazı oyunlara seyirci olarak gitmiyorsun... Yakalanmaya gidiyorsun. *Hadi Öldürsene Canikom* tam olarak böyle bir oyun. Ben oyuna, "İzleyeyim bakalım, ne anlatıyor?" gibi bir yerden gitmedim. Hamili yakınım insanlarımla işi olduğundan, "Kim bilir ne çıkardılar yine mis gibi," diye gittim. Pek tabii iyi bir şey izleyeceğimi biliyordum. Ama bu kadar güleceğimi bilmiyordum. Tanıdığım insanların işlerini izlerken genelde yabancılaşmam, eğer yabancılaşıyorsam benim için o iş çok iyidir. O kadar yabancı bir yerden oyunu izledim.

Oyun başladı.

On dakika sonra şunu fark ettim: Oyun bana bir şey anlatmıyor. Benim içimde zaten duran bir şeyi açıyor. Sahneye baktığında iki kadın görüyorsun: Siyen ve Diha. Ama biraz izleyince şunu anlıyorsun; bu iki kadın aslında iki kişi değil. Daha çok bir insanın iki farklı yalnızlık hali gibi. Biri geçmişe tutunan yalnızlık, diğeri artık kaybedecek bir şeyi kalmamış olan.

Diha'dan başlayalım.

Diha romantik.

Ama böyle "çiçek, böcek, aşk" romantizmi değil, biraz kendi kendine yeten bir romantizm. Kendine yazılmış aşk mektuplarını saklıyor. "Bir zamanlar sevildim," demenin tek yolu. Kendine yazılmış aşk mektuplarını saklıyor. Ve onları öyle bir anlatıyor ki... İnsan gerçekten biri yazmış sanıyor. Sonra anlıyorsun: Zaten biri yazmış. Kendisi.

Yani Diha sadece birini özlemiyor... Hiç var olmamış birinin yokluğunu telafi ediyor. Ve bunu öyle saf bir yerden yapıyor ki, insan bir noktadan sonra gerçek mi değil mi diye düşünmeyi bırakıyor. Çünkü o mektuplar artık bir hatıra değil bir ihtiyaç. Ve Siyen, bunu biliyor. Siyen, Diha'nın kendisine yazdığı mektupları dinlerken hiçbir şey söylemiyor. Bozmuyor. Ortaya çıkarmıyor. Yıllardır aynı heyecanla dinliyor. Bu bir iyilik mi? Yoksa iki kişinin birbirinin yalanına ortak olması mı? Belki de ikisi de değil. Belki bu, hayatta kalma anlaşması. Zeynep Kankonde bu yerinde duyguyla öyle güzel, yumuşak bir yerden oynamış ki şefkat ile mizah arasına sıkışıp kalıyorsun.

Siyen ise başka bir yerde. Onun elinde mektup yok. Onun elinde boşluk var. Bir de sakladığı üniforma. Diha hayal kurarak hayatta kalıyor. Siyen ise hayal kurmayı bırakmış. Onun hikâyesi daha kısa ve daha sert: Kocasını asker. Ölmüş. Ve o noktadan sonra hayatına kimse girmemiş.

Yani Diha, "Bir zamanlar sevildim," demeye çalışıyor. Siyen'in öyle bir cümlesi bile yok. Bu yüzden Siyen'in gözü daha kara. Çünkü onun romantize edecek bir şeyi yok. Ve bunu da çok ciddi oynamıyor. Tam tersine öyle bir rahatlıkla, öyle bir "eh işte" haliyle söylüyor ki... Yani Siyen'in yalnızlığı hayal değil, fazlasıyla gerçek. Sen gülüyorsun. Hem de öyle böyle değil. Burada Günay'ın oyunculuk dehası tabii ki kendini konuşturuyor.

Diha kendine bir geçmiş yazıyor. Siyen'in geçmişi zaten elinden alınmış. Oyunda çok ince ama çok sert damarlar var: Mesela bir kadının yıllardır dokunulmamış olması. Bu, öyle büyük cümlelerle söylenmiyor. Ama sahnenin içinde dolaşılıyor. Bir bakışta, bir susuşta, bir cümlenin yarım kalışında. Hatta mobilyalara bile sinmiş. İnsan şunu fark ediyor: Dokunulmamışlık bir eksiklik değil artık birikmiş bir şey...

Ve sonra oyun sana meraklı bir kapıyı açıyor. Radyoda bir haber dönüyor: Yalnız kadınlara giden bir doğalgaz tamircisi onlara tecavüz edip öldürüyor. Normalde bu bir korku hikâyesidir. Kapıyı kilitlesin. Perdeyi çekersen. Işığı kapatmazsın. Ama burada tam tersi oluyor.

Bu iki kadın o ihtimali korkuyla değil, neredeyse bir beklentiyle karşılıyor. Çünkü mesele artık "Ölür müyüm?" değil. "İyi biri mi?" değil. Mesele... "Birisi gelir mi?" Kapı çalıyor. Ve bir adam. Ama artık o adamın kim olduğu çok da önemli değil. Katil mi? Değil mi? Bu sorunun cevabı, bu iki kadın için sandığımız kadar belirleyici değil. Çünkü o an sahnede asıl mesele şu: Bir erkek var. Bir temas ihtimali var. Bir "görülme" ihtimali var. Ve bu ihtimal, tehlikenin kendisinden daha güçlü. O an insanın içinden şu geçiyor ve bunu düşünmek bile biraz utanç verici: "Gerçekten... Fark eder mi?" İşte oyun tam burada vuruyor. Çünkü cevap net değil. Ve belki de en korkutucu olan bu: Yalnızlık bir noktadan sonra insanın sınırlarını değiştiriyor. Kabul edebileceği şeyleri yeniden yazıyor.

Oyunun en garip ve en iyi tarafı şu: Hiçbir şey olmuyormuş gibi başlıyor... Ve bir süre sonra "hiçbir şey olmaması" zaten olayın kendisi oluyor. İşte burada oyun sana çok sinsice bir şey yapıyor, sen gülerken yakalyorsun kendini. Çünkü sahnede ölüm konuşuluyor. Ama sen gülüyorsun. Sonra hafif bir rahatsızlık geliyor: "Ben buna niye gülüyorum?" Çünkü metin çok iyi biliyor şunu: İnsan en çok korktuğu şeyle dalga geçer. Ve bu oyunda ölme ihtimali öyle büyük, dramatik bir şey değil. Neredeyse bir çözüm önerisi gibi duruyor.

Bu da insanı ister istemez şuraya getiriyor:
"Bu kadar mı yorulduk?"

Oyunun en sevdiğim tarafı şu oldu: Bu iki kadın birbirini seviyor. Ama o sevgi, romantik ya da sıcak bir yerden değil. Daha çok şöyle bir sevgi: Hepimizin hayatında bir noktada, "Onu seviyorum," dediğimiz ama aslında, "Onsuz daha kötü olurum," demek istediğimiz bir yer var. Ve bir an bile olsa yalnızlığımızdan sıyrılabileceğimiz tek bir an için çok şey feda edilebilir.

Ve tabii ki birkaç soruyu da Günay Karacaoğlu'na sordum. (Bakalım doğru mu anlamışım oyunu?)

Günay sahnede izlediğimiz o "bekleyiş" hali aslında çok sarsıcı. Siyen ve Diha karakterlerine bakınca insan merak ediyor; bu iki kadın yalnızlığı bir kostüm gibi mi giyiyor yoksa yalnızlık artık onların derisi mi olmuş? Birbirlerini gerçekten seviyorlar mı yoksa sadece birbirlerinin yankısına mı muhtaçlar?

Yalnızlık bir kostüm olsaydı soyunurduk kesin... Ama biz onu terletiyoruz, eskittik, yırttık... Yine de üstümüzden düşmüyor. Çünkü o artık derinin altına kadar geçmiş bir şey. Bu iki kadın da aslında bunu yapıyor. O kadar uzun süre üzerleri terli kalmış ki dertleri üzerindeki atmak değil, onunla yaşamayı öğrenmek. Siyen ve Diha birbirini seviyor mu? Seviyorlar... Ama o sevgi öyle "iyi" bir şey değil. Birbirine sarılmıyor, birbirlerine tutunuyorlar. Aradaki fark çok acı aslına bakarsan. Bazen insan sadece birini sevmez... Sadece onun yanında daha az yalnız hisseder. Ve bu, en tehlikeli bağıdır. Kolay kolay kopmaz ama çare de olmaz.

Oyun boyunca bir "katil" figürünü adeta bir kurtarıcı gibi bekliyoruz. Ölüm korkusunun bu kadar kahkahaya dönüşmesi büyüleyici bir ironi. Bir oyuncu olarak, bu kadar karanlık bir temayla sahnede dalga geçebilmek için kendi içindeki hangi "karanlık odalara" girip çıkıyorsun? Korkuyla dalga geçmenin bir formülü var mı?

Formül yok... Ama bir refleks var. Korktuğun şeyle alay etmezsen o, seni yer. Sahnede o karanlıkla dalga geçebiliyorum çünkü onu tanıyorum. Herkesin içinde bir oda var, ışığı açmadığı. Biz oyuncular bazen mecburen o odaya giriyoruz. Hatta orada biraz fazla kalıyoruz. Kahkaha dediğin şey bazen bir savunma mekanizması değil, bir çığlıktır. Sadece sesi değişir, kokusu değişir. Tabii ki çığır çığır olmasına gerek yok... O zaman zaten bir şey yapmaz, sadece bağırırız. Bana, ne yapıyorsun dersin ben aslında korkuyla dalga geçmiyorum... Korkunun benimle dalga geçmesine izin vermiyorum.

Aziz Nesin bu metni yazdığında dünya başka bir yerdi, şimdi başka... 2026 yılında bir kadının, "Hadi öldürsene canikom!" diye seslenmesi 50 yıl öncesine göre daha mı trajik yoksa günümüzün o "modern yalnızlığı" içinde daha mı ironik kalıyor? Zaman bu çılgılığı değiştirdi mi?

Aziz Nesin bunu yazdığında dünya daha "dürüstü" diyemem ama daha az saklıydı. İnsan acı çekiyorsa o acı daha çıplaktı. Bir kadının, "Hadi öldürsene canikom!" demesi gerçekten bir uçurumun kenarında durmak gibiydi. Yani ya düşeceksin ya da biri seni tutacak. Bugün kimse uçurumun kenarında durmuyor. Herkes uçurumun içinde yaşıyor, bu yüzden bu cümle artık eskisi gibi duyulmuyor. Çünkü biz o noktayı geçtik. Eskiden bu bir çılgıktı. Şimdi neredeyse bir replik gibi. Hatta bazen insanlar gülüyor. Çünkü gerçek gelmiyor. Ama işin en acı tarafı şu: Aslında hiç bu kadar gerçek olmamıştı. Modern yalnızlık dediğimiz şey çok tuhaf... Eskiden yalnızdın, bunu bilirdin. Şimdi yalnızsın ama sürekli birilerinin içinde. Bildirimlerin var, mesajların var, kalabalıkların var... Ama sana dokunan kimse yok. O yüzden bugün bir kadının, "Hadi öldürsene canikom!" demesi bence daha ironik gibi duruyor ama aslında çok daha trajik. Çünkü bu artık bir isyan değil. Bu bir kabulleniş. En tehlikelisi de bu zaten. İnsan bağırmayı bıraktığında aslında en yüksek sesi çıkarmış olur. Zaman bu çılgılığı değiştirdi mi? Evet, sesini değiştirdi. Ama içindeki şey aynı kaldı. Hatta büyüdü. Eskiden bu cümleyi söyleyen kadın yalnızdı. Şimdi... Hepimiz biraz o kadınız.

Son olarak, biraz hayal kuralım... Eğer Aziz Nesin bu akşam oyundan sonra kulise gelse, yanına otursa ve o muzip gülümsemesiyle sana baksa; ona canlandırdığın karakterle ilgili sormak istediğin tek bir "neden" ne olurdu?

Ben ona çok büyük bir şey sormazdım galiba... Öyle entelektüel bir yerden değil. Şunu sorardım: "Neden bu kadını bu kadar yalnız bıraktın?" Ama bak, bunu sitemle sormazdım, daha çok merakla. Çünkü sahnede o kadını oynarken şunu fark ediyorsun: Bu yalnızlık öyle başına gelmiş bir şey değil. Bu, yavaş yavaş içine yerleşmiş bir şey. Belki Aziz Nesin bana bakıp gülerdi yine o bildiğimiz şekilde... Ve derdi ki: "Ben yalnız bırakmadım... Siz bıraktınız." İşte orası... Çünkü tiyatro dediğin, sadece sahnede olan bir şey değil. Biz o karakterleri her akşam oynuyoruz ama o karakterler de bizi oynuyor biraz. Ben bu meslekte çok şey gördüm. Çok alkış da gördüm, çok boş salon da. Yok, gerçi çok boş salon olmadı:) Ama bahsettiğim şeyi anladın. Çok iyi geceler de oldu, "Niye buradayım?" dediğim geceler de.

Bazen emek veriyorsun, karşılığı gelmiyor. Bazen hayatın tam ortasında bir şeyini kaybediyorsun ama akşam yine sahneye çıkıyorsun. İşte o kadın... "Hadi öldürsene canikom!" diyen kadın biraz da o. O yüzden belki Aziz Nesin'e şunu da eklerdim: "Neden onu kurtarmadın?" değil, "Neden ona bu kadar dayanma gücü verdin?" Çünkü insan bazen ölmek istediğini söyler ama aslında demek istediği şudur: "Ben artık böyle yaşamak istemiyorum." Ve biz sahnede her akşam o cümleyi söyleyip yine yaşamaya devam ediyoruz. Belki de tiyatro bu yüzden var. Ölemeyenlerin biraz olsun başka bir hayat denemesi için.

***

Eğer kendinize bir iyilik yapacaksanız oyuna gidin. Gülün. Siyen beni çok güldürdü. Gidin ve bu derin yalnızlıkla bu kadar gülerek tanışın. Kendinize bir iyilik yaparsınız.

EPI
-SO-
-DE

buse sinem iren

RÖPORTAJ

BUSE SİNEM İREN

**KALBİM 8 KATLI APARTMAN'IN
EN GÜRÜLTÜLÜ KATI**

RÖPORTAJ: YASEMİN ŞEFİK

Buse Sinem İren sahnede kendi duygularını, kırıldığı yerleri, neşesini ve karanlığını da seyircinin önüne bırakıyor. Bu yüzden anlattıkları komik, bazen de insanın içine dokunan bir yere dönüşüyor. Yeni special stand-up gösterisi "Kalbim 8 Katlı Apartman" da tam olarak böyle bir dünyadan çıkıyor. Biz de onunla sahneyi, yalnızlığı, kadın komedyen olmayı ve insanın kendisi olmaya cesaret etmesini konuştuk.

“Ben sahnede büyüdüm,” diyorsun... Peki, bugün dönüp baktığında seni gerçekten büyüten şey alkış mıydı yoksa kırıldığın anlar mı?

Hepsiydi. Hayatımdaki tüm kırılma anlarını yaşarken hep sahnede idim. Beni büyüten, başına ne gelirse gelsin yola devam etmek zorunda olduğunu idrak etmek oldu. Ne yaşarsan yaşa, insanların belirli seviyede umurunda oluyor, herkes kendi mücadelesinde...

Bu special’da çok “çıplak” bir yerden konuşuyorsun. İnsan bazen sahnede güldürürken aslında kendini mi kurtarıyor?

Genelde komedyenler travmalarını anlatıyor gibi bir algı var, bu büyük oranda doğru. Travma çıkıp anlatınca geçecek kadar basit bir şey değil. Öyle olsa tek seansla herkes iyileşirdi. Başka bir yerden bakabilecek ve bunu objektif ele alabilecek duruma geldiğinde tabii ki baskısı hafifliyor. Sahne, bir şeylerden kurtarıyor ama başka şeylere de bulaştırıyor. Herkesin, hakkında yorum yapabilmesi gibi bir sayfa açılıyor hayatında. Çok fazla yıldırıcı müdahale oluyor. Yüzlerce insanın karşısında dimdik konuşmak apayrı bir güç de veriyor. Kazandığın bu gücü yine bu işi yapabilmek için motivasyonunu korumaya harcıyorsun. Kaçmayı seçtiğinde kurtulmana da gerek kalmıyor özetle. Sahnede de kaçamıyorsun, hem kendinle hem de oradakilerle yüzleşiyorsun.

Seyirci yıllardır senin tökezleyip yeniden ayağa kalkışını izledi. Hiç, “Bu kadarını anlatmayayım,” dediğin bir şey oldu mu?

Büyük tökezlediğim bir dönem var. Ailemin yarısını aynı anda kaybettim, kalanların mutluluğundan, sağlığından sorumlu hissettim, sorumluydum da. O dönem hem TV dizisinde oynuyordum hem de şovlara devam ediyordum... Bunları hiç anlatmadım mesela, hiç yakınmadım, şikâyet etmedim. Bir tek o dönemdir anlatmayayım dediğim. Onun dışında biz oraya zaten anlatılmayana anlatmaya, konuşulmayana konuşmaya çıkıyoruz.

“KADIN KOMEDYENLERİ DESTEKLESELERDİ BELKİ DE YAPMAZDIM BU İŞİ. YILDIRMAYA ÇALIŞTIKLARI İÇİN YILMADIM Kİ YAPMAK İSTEYEN BİR GENÇ KIZ OLURSA BANA YASLAYABİLSİN UMUDUNU.”

Stand-up'ta insanlar genelde punchline'ı konuşur. Ama senin işlerinde bir "hikâye hissi" de var. Komedi senin için savunma mekanizması mı anlatıcılık mı?

Ben dört farklı disiplinden senaryo yazımı eğitimi aldım, ayrıca yıllardır aralıklı oyunculuk eğitimi alarak oyunculuk da yapıyorum. Şovumu da bir film omurgası gibi tasarladım. Hikâyeler ve finalde vurucu bir cümleyle bitiyor şakalarım. Bu hikâyelerin tamamı da şovun ana temasına bağlanıyor. Hikâyeyi anlatırken de hikâyedeki farklı karakterleri oynuyorum. Bana şive komedisi yapıyor diyorlar ama ben o hikâyedeki Karadenizli kişiyi oynuyorum aslında. Mizah, evet, savunma mekanizması ama hikâyeyi yazmak ve oynamak benim sanatım. Komedi, sanatımı icra ederken kullandığım içgüdüsel, yaratılışıma has bir tavrı.

"Olduğum halimle örnek olmak isterim," diyorsun. Bu çok zor bir cümle aslında. Çünkü insanlar genelde kusursuz versiyonlarını göstermek istiyor. Sen neyi saklamamayı seçtin?

İçimden gelen neşeyi saklamamayı seçtim; yaşama sevincimi, bir umuda, bir amaca bağlanma dürtümü. Sadece kendim için değil, bu dünyadan geçişime şahit olan herkesi eğlendirmek istememi de saklamamayı seçtim. İyiler kazansın isteğimi, hep daha iyi olmak için çırpınışımı... Kusursuz değilim, bazılarında göre bu işte iyi de değilim, hiç sorun değil. Ben çabaladım, elimden geleni yaptım ve bunu bilmek bana yetiyor.

"Kalbim 8 Katlı Apartman" fikri çok sinematik. Bu apartmanın en karanlık katı mı daha dürüst, en neşeli katı mı?

Hepsi dürüst, bizde kolpa olmaz Yasemin :) Ama bu apartmanın 8. katında bir intihar şarkısı bekliyor dinleyiciyi. Artık atlar mı, inip daha da güçlü hayata mı tutunur? O, dinleyiciye kalmış. Her duygu bize ait, olumlu duyguları yüceltip olumsuz duygulardan kaçmak, onları inkâr etmek bana akıl dışı geliyor. Asıl olumsuz duygulardan öğreniyoruz hayatımızda en çok ihtiyaç duyduğumuz cevapları. Öfke, asıl ihtiyacının sinyali; kıskançlık, olmak istediğinin gibi... Hep mutlu olmak ya da hep mutsuz olmak diye bir şey yok, hepsini dengeli yaşamak var bende, o yüzden duygularımı yaşamakta ve ifade etmekte dürüst buluyorum kendimi ve ürettiklerimi.

“YANLIŞ ANLAŞILMaktan KORKMUYORUM, ÇOĞUNLUKLA YANLIŞ ANLAŞILIYORUM ZATEN :) İNSANLARIN BENİ ANLAMASINA GEREK YOK, KENDİLERİNİ ANLAMALARINA YARDIMCI OLURSA YAZDIKLARIM, OYNADIKLARIM, SÖYLEDİKLERİM ZATEN AMACIMA ULAŞMIŞ OLUYORUM. BENİ ANLAYAN İNSANLAR VAR, BENCE ANLAMAYANLAR DA VAR, HEPSİNİN CANI SAĞ OLSUN.”

Albümde her kat ayrı bir duygu diyorsun... Gerçek hayatında en çok çıkıp indiğin kat hangisi?

Ben genelde ortalarda seyretmeyi öğrendim yıllar içinde. Ne kadar düşersem düşeyim, o duygu durumunun geçici olduğu bilgisi zihnimin arka planında dönüyor sanki. Kendimi teskin edebiliyorum. Çok aşırı bir mutluluğun da peşinde değilim, o yüzden genel olarak memnun, tatmin yaşıyorum hayatımı.

Bir komedyen için “intihar şarkısı” gibi ağır bir ifadeyi final kata koymak cesur bir tercih. İnsanların seni yanlış anlamasından korktun mu?

Yanlış anlaşılmaktan korkmuyorum, çoğunlukla yanlış anlaşılıyorum zaten :) İnsanların beni anlamasına gerek yok; kendilerini anlamalarına yardımcı olursa yazdıklarım, oynadıklarım, söylediklerim zaten amacıma ulaşmış oluyorum. Beni anlayan insanlar var, bence anlamayanlar da var, hepsinin canı sağ olsun.

Sahnede anlattığın kadınla kulisteki Buse arasında büyük fark var mı? Yoksa artık ikisi aynı kişiye mi dönüştü?

Sahnede hep kendim olabilmeyi prova ettim ama farklı olduğu anlar da oluyordur muhakkak. Normalde daha utangaç biriyim aslında. Sahnede bir bütünün parçasıyım, kendi halimdeyken daha içekapanık ve yalnızlığında düşkün biriyim.

Seyirci bazen komedyenden sadece eğlendirmesini bekliyor. Sen ise onları biraz da kendi duygularının içine çekiyorsun. İnsanları rahatsız etmeyi seviyor musun?

Evet. Rahatsız oldukları yerler hayattaki engelleri çünkü. Ayaklarına dolanan fazlalıklar, kabullenemeyişleri, aşamayışları. Asla yapmam dediğimiz, bundan nefret ettim dediğimiz çoğu şey içimizde olan ama kabullenemediğimiz ve kendimize yakıştırmadığımız yanlarımız. Genelde cinsel içerikli şakalar yaptığım söyleniyor ama ben aslında hiç seks şakası yapmıyorum ya da cinsel hayatımla ilgili konuşmuyorum ama don dediğimde öyle anlıyorlar. Şimdi bu benimle mi ilgili öyle anlayanlar mı? Rahatsızlıkları benimle mi ilgili bastırdıkları duygularla mı? Ben böyle bir içerik izleyip rahatsız olsam, “Beni burada rahatsız eden kendimle ilgili hangi karanlığım?” diye sorardım. Kendimize bu soruları sormadan huzurla yaşayamayız.

Bu special gösteriyi izleyen biri senden tek bir duygu alsın istesen bu ne olurdu? "Yalnız değilim" mi "Ben de buyum" mu, başka bir şey mi?

Neşe. Hayatın geçiciliğini idrak edip kendimiz olmaya cesaret etmeli-

yiz ve evet, buyum. Bu kadarım, evet, bu kadarı elimden geliyor ve bu kadarını yapıyorum, yine de kendimi takdir ediyorum diyebilmek kadar rahatlatan başka bir şey yok.

Sen yıllardır sahnede kendini arıyorsun. Bugün aynaya baktığında, "Tamam galiba bu benim," diyebiliyor musun?

Bu, üstüne tez yazılacak bir soru. Felsefe külliyatı bu soru üstüne inşa edilmedi mi? Ben özümü biliyorum, varlığımla da onu yansıtmaya çalışıyorum diyeyim. Bazen başarıyorum, bazen başaramıyorum, başaramadıklarımın da bir sonraki hamlemin içime sinen versiyonunu, özümü yansıtan versiyonunu öğreniyorum. Ben şuyum, buyum diyemiyorum açıkçası, herkes her şey olabilir diye düşünüyorum. Bugün öylesindir, yarın öyle bir olay yaşarsın ki asla olmam dediğin insana dönüşürsün. Bilemeyiz...

Türkiye'de stand-up kültüründe YouTube'a special koymak artık başka bir eşik gibi konuşuluyor. Özellikle TuzBiber Stand Up ekolünden çıkan işler için de seyirci artık sadece sahnede değil, dijitalde de kalıcılık bekliyor. Senin için bu special'ı YouTube'a bırakmak "özgürleşmek" miydi yoksa biraz savunmasız hissettiren bir şey mi?

Özgürleşmekti. Yenisi için sıfırdan başlama cesaretiydi. Uçurumdan atlamaktı. Ben aslında yıllardır yayınlamak istiyordum ama oyunculuk da yaptığım için öyle bir vakit yaratamadık hiç. Bu special'ı yayınlatabilmek için bir işi kabul etmedim mesela. Şovu yayına hazır etmek, ekibi kurmak, mekânını belirlemek bunlar bir süreç ve aylar sürüyor. Baktım, ben bu vakti yaratmazsam bu iş çıkmayacak ve artık zamanı gelmişti. Çok da içime sindi.

Ve tabii şu "kadın komedyen" meselesi... Erkeklerle sadece "komedyen" denirken kadınlara hâlâ özellikle "kadın komedyen" denmesinin altında sence nasıl bir küçümseme ya da sinir bozucu ayırım yatıyor? Sen bunu yıllardır sahnede nasıl hissediyorsun?

Sahnede olmaya gerek yok, dünyada kadın olmak başlı başına bir güç. Bu güçten korktukları için de saldırmaları normal. Bana her saldırdıklarında ben daha da güçlü hissediyorum, yine de kendileri bilir:) Kadın komedyenleri destekleselerdi belki de yapmazdım bu işi. Yıldırmaya çalıştıkları için yılmadım ki yapmak isteyen bir genç kız olursa bana yaslayabilsin umudunu.

EPI	big mistakes
SO	NETFLIX
DE	KÖŞEYAZISI

BIG MISTAKES'İN MÜZİĞİ:
CELINE DION, FRANK SINATRA
VE RAMİZ AYNI DİZİDE

+YAZI_//_SİNEM VURAL+

Bazı tercihler vardır; göze batmaz ama hikâyenin omurgasını belirler. Boran Kuzum'un başrolünde olması vesilesiyle göz attığımız Dan Levy'nin yeni dizisi *Big Mistakes*'te Celine Dion ile Ramiz'i dinleyebiliyorsunuz. Nasıl mı?

İzlemeyenler için bolca spoiler niteliğinde olacak bu yazı. Dan Levy ve Rachel Sennott'un senaristliğini üstlendiği, Dan Levy, Taylor Ortega, Laurie Metcalf ve Boran Kuzum'un başrollerinde olduğu dizi organize suç dünyasına istemeden sürüklenen iki beceriksiz kardeşin hikâyesini ele alıyor. Aile dinamikleri hikâyeye birleşince aksiyon dolu bir kara komediye ulaşıyorsunuz. Ancak dizinin tek can alıcı yeri konusu ve karakterleri değil, aynı zamanda müzik seçimleri.

Boran Kuzum'un oynadığı Yusuf gibi bir karakter için Türkçe rap koymak, yerel referanslarla ilerlemek, seyirciye tanıdık gelen kodlarla güvenli bir alan yaratmak demekti. Hatta alışılabilir bir refleks ama bu refleksi diğerlerinden ayıran konu ana akım bir şarkı değil, Ramiz'in "Rest" şarkısını kullanmaları.

İlk sezonu 8 bölümden oluşan dizide kimlerin şarkısı yok ki! Katy Perry'nin "Firework"ü, Peaches'in "Sick in the Head"i, EsRAP'in "A Wiener Helal"i, Noga Erez'in "NAILS"ı. Frank Sinatra'nın "Oh! Look At Me Now" ve Celine Dion'un "River Deep Mountain High"i. Dizinin müziklerini Peaches ve Nora Kroll-Rosenbaum üstlense de sahneler için seçilen edisyon müzikleri oldukça dikkat çekici. O yüzden Celine Dion, Frank Sinatra ve Ramiz'i aynı seride görmek varyasyon bakımından izleyicileri keyiflendirdiği kadar müzikseverleri de rahatlatıyor.

Boran Kuzum'un performansı da bu tercihi görünür kılıyor. Çünkü Kuzum, karakteri oynarken bu iki uç arasında gidip gelmiyor; ikisini aynı anda taşıyor. Ne tamamen içekapanık ne de tamamen dışa taşan bir duygu hali var. Daha çok, kontrol edilen ama her an taşabilecek bir yoğunluk. Bu da karakteri tanıdık kılarken alışıldık olandan uzaklaştırıyor.

Bugün birçok yapım, "yerel" olmayı doğrudan referanslarla kurmaya çalışıyor: Doğru müzik, doğru jargon, doğru mahalle. Ama *Big Mistakes* bunun ötesine geçiyor. Yerelliği yüzeydeki işaretlerle değil, duygunun kendisiyle kuruyor. Ve bu yüzden de bir Türk karaktere Türkçe rap koymamayı eksiklik değil, bilinçli bir estetik tercih olarak konumlandırıyor.

Belki de *Big Mistakes*'in en büyük başarısı burada yatıyor: Seyirciye tanıdık olanı vermek yerine, tanıdık olanı yeniden kurmak. Ramiz ile Celine Dion'u aynı potada eritmek değil; o potanın kendisini yeniden tanımlamak.

ŞEHRİN SAHNESİ: İSTANBUL'UN BAHAR LANSMAN MEKÂNLARI

+ YAZI // _YASEMİN ŞEFİK +

Bahar geldiğinde İstanbul'un renkleri markalar için yeniden yazılan bir sahneye dönüşür.

Dizi ve film lansmanları artık duyurulmaz, deneyimlenir. Ve bu şehir, hikâyeyi mekânın içine yerleştirme konusunda hâlâ rakipsiz.

İstanbul'da bahar yalnızca bir mevsim değil, markaların hikâyelerini yeniden konumlandığı bir zaman aralığı. Dizi ve film lansmanları artık bir duyuru değil, izleyiciyi içine alan bir deneyim tasarımı. Bu tasarımın en güçlü bileşeni ise mekânın kendisi. Çünkü doğru mekân, hikâyeyi anlatmaz; yaşatır. İstanbul'un sunduğu çeşitlilik her lansmanı özgün bir dünyaya dönüştürme imkânı veriyor.

TERSANE İSTANBUL

Endüstriyel mirasın dönüştürülmüş hali olan Tersane İstanbul, yüksek hacmi ve ham dokusuyla markaların kendi evrenlerini sıfırdan kurabildiği nadir alanlardan biri. Büyük prodüksiyonlar, mapping uygulamaları ve immersif deneyimler için güçlü bir zemin sunuyor. Burada yapılan bir lansman, mekânın kimliğini değil, markanın kurduğu dünyayı öne çıkarıyor; bu da Tersane'yi bir mekândan çok yaratıcı bir platform haline getiriyor.

ESMA SULTAN YALISI

Tarihi duvarların içinde yükselen modern strüktürüyle Esmâ Sultan Yalısı, güçlü bir kontrast duygusu yaratıyor. Bu kontrast, özellikle hikâye odaklı lansmanlarda dramatik bir etki sağlıyor. Işık tasarımı ve sahne yerleşimiyle mekân adeta bir performans alanına dönüşüyor. Marka dili burada tarih ile çağdaşlık arasında kurulan ince denge kendini ifade ediyor.

GALATAPORT İSTANBUL

Şehrin yaşayan akışının tam ortasında konumlanan Galataport, lansmanları izole bir deneyim olmaktan çıkarıp kamusal bir hikâyeye dönüştürüyor. Açık alan kurgusu, sahil hattı ve yüksek yaya trafiği sayesinde marka görünürlüğünü doğal bir şekilde büyütüyor. Pop-up alanlar, açık hava enstalasyonları ve anlık içerik üretimi için dinamik bir sahne sunuyor. Burada lansman sadece davetlilere değil, şehrin kendisine konuşuyor.

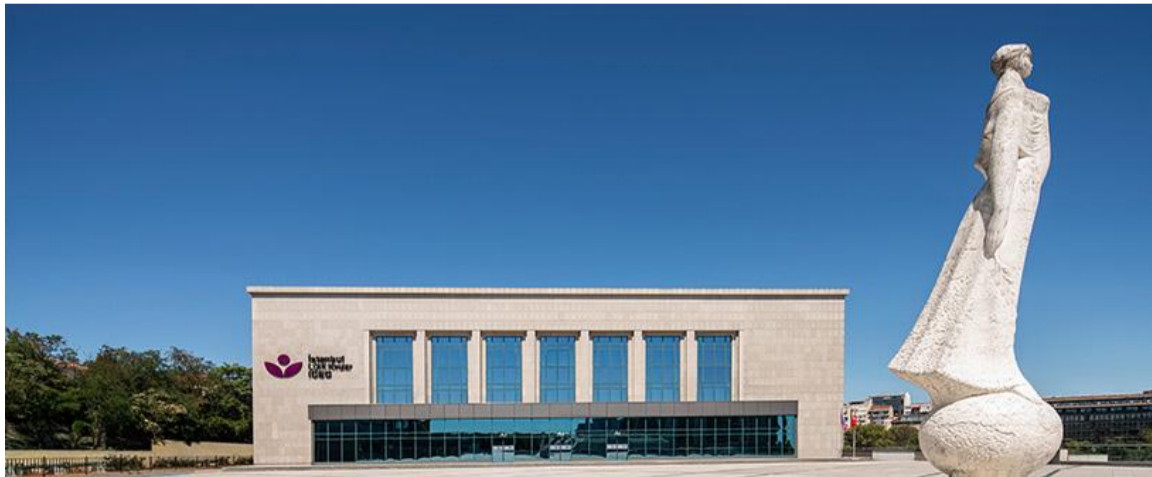
ATATÜRK KÜLTÜR MERKEZİ

Modern mimarisi ve teknik altyapısıyla Atatürk Kültür Merkezi, yüksek prodüksiyonlu lansmanlar için kontrollü ve net bir sahne sunuyor. Büyük ekranlar, sahne teknolojileri ve akustik gücü sayesinde lansmanlar kusursuz bir gösteriye dönüşüyor. Markalar burada mesajlarını keskin ve güçlü bir biçimde aktarıyor.

RAHMİ M. KOÇ MÜZESİ

Endüstriyel nostaljiyi taşıyan bu alan, özellikle dönem işleri ve hikâyesi geçmişe uzanan projeler için güçlü bir atmosfer yaratıyor. Mekânın doğal dokusu, ekstra kurguya ihtiyaç duymadan markaya derinlik kazandırıyor. Lansman burada bir sergi deneyimi gibi ilerliyor.

İSTANBUL LÜTFİ KIRDAR KONGRE MERKEZİ

Çok salonlu yapısı ve geniş kapasitesiyle kompleks lansman kurgularına olanak tanıyor. Farklı deneyim alanlarının aynı anda kurulabildiği bu yapı, özellikle çokkatmanlı hikâye anlatmak isteyen markalar için avantaj sağlıyor. Her alan ayrı bir anlatı katmanı olarak kurgulanabiliyor.

SAKIP SABANCI MÜZESİ

Boğaz manzarası ve bahçesiyle daha rafine ve kültürel bir dil kurmak isteyen markalar için ideal bir alan sunuyor. Açık alan kullanımı ve sanatla kurduğu bağ sayesinde lansmanlar daha sakin ama etkili bir deneyime dönüşüyor. Marka burada kendini estetik bir çerçevede ifade ediyor.

FERİYE

Tarihi saray yapısı ve Boğaz hatındaki konumuyla duygusal bağ kuran lansmanlar için güçlü bir sahne sunuyor. Günbatımıyla birleşen atmosfer, özellikle storytelling odaklı projelerde etkileyici bir duygu yaratıyor. Mekânın ritmi, lansmanın temposunu belirliyor.

SWISSOTEL THE BOSPHORUS

Geniş açık alanları ve esnek kullanım imkânlarıyla hibrit lansman kurguları için ideal bir yapı sunuyor. İç ve dış mekân geçişleri, farklı deneyim alanlarının bir arada tasarlanmasına olanak tanıyor. Markalar burada hem kontrollü hem de özgür bir akış kurabiliyor.

***

İstanbul'da bahar lansmanları artık mekân seçimiyle değil, mekânın nasıl bir deneyime dönüştürüldüğüyle anlam kazanıyor. Çünkü bu şehirde her mekân, doğru kurgulandığında yaşayan bir sahneye dönüşüyor. Ve iyi bir lansman tam olarak burada başlıyor.

BİR DESTANIN İADE-İ İTİBARI: 1993'TEN 2026'YA *RUHLAR EVİ*

+YAZI//_BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU+

Isabel Allende'nin 1982 çıkışlı, uyarlanamaz denen romanı *Ruhlar Evi*'nin ikinci uyarlamasıyla karşı karşıyayız. Yaklaşık 70 yıllık bir dönemi büyümlü gerçeklikle anlatması ve bilhassa 1993 tarihli filmin yarattığı travma, kitabın doğru bir şekilde aktarılamayacağı algısı yaratmış.

Meryl Streep, Gleen Close, Jeremy Irons ve Winona Ryder gibi güçlü isimleri kadrosunda toplayan film hem Latin Amerikalı karakterlerini canlandırmak için bembeyaz oyuncular tercih etmesi hem uzun soluklu macerayı bir filmde toplama çabasıyla başarısız olmuştur. Feodal dönemde toprak sahiplerinin çalış-

anlarıyla mücadelesinin de işlendiği eserde toprak sahiplerini bir de beyaz yapınca aradaki güç farkı, hiyerarşi iyice değişiyor. Sınıfsal fark, ırk farkı içinde ortadan kayboluyor.

Kitaba ve diziye dönersek Allende'nin kitabında net olarak bir yer adı verilme de akışa bakıldığında kitabın Şili'de geçtiği anlaşılıyor. Feodal düzenden sınıf çatışmalarının artışına uzanan süreç, akabinde Allende'nin amcası Salvador Allende'yle birlikte sosyalistlerin iktidara gelişiyle taçlanır ve en nihayetinde askeri darbeye şekil değiştirir.

Pembe dizi havasının iktidar mücadeleleri ve toplumsal çatışmalarla birlikte işlendiği bu nesiller boyu anlatının aktarımı elbette güç olacaktır. Gelgelim Prime Video'da yayınlanan ve Latin Amerikalı oyuncularla yeniden çekilen dizinin büyük bir avantajı var: Isabel Allende bizzat yapımcılar arasında yer alıyor.

Üç kuşaktan kadının hikâyesini anlatan diziyi bize üçüncü kuşaktan Alba, büyükannesinin günlüklerini okuyarak aktarıyor. Çocukluğundan itibaren hayatına eşlik ettiğimiz büyükanne Clara psikik güçlere sahip bir medyum. Alba, annesi Blanca, büyükannesi Clara dışında hikâyenin temelinde bir de Esteban Trueba var.

Esteban, Clara'nın ablası Rosa ile nişanlıyken onun için zengin olmaya çalışan, bu uğurda madenlerde ter döken bir işçi aslında. Rosa'yı kaybetmesiyle parayı bulması da aynı döneme denk geliyor. Acaba Rosa'nın kaybı mı onu böylesine kötü biri kıldı yoksa hep mi böyleydi diye sormamıza gerek yok. Kız kardeşine yaklaşımı Esteban'ın başından beri kötücül olduğunu gözler önüne seriyor.

Esteban'ın kötülüklerini detaylandırmayalım. Dizi henüz sonlanmadı. Son üç bölümü 13 Mayıs'ta yayınlanacak, daha edeceği kötülükler bitmemiştir. Şimdiye kadar yayınlanan bölümlerin hiç sıkmadan keyifle izlendiğini söyleyebilirim. Bir kere muhteşem bir jeneriği var. Tarot kartlarıyla bize bölümde neler olacağını çığlatan ve buram buram pembe dizi kokan şarkısıyla etkileyici bir giriş.

Bir de kadınların var olma çabası var. Oy verme hakkını elde etmek için sarf ettikleri emekten gerçekten oy verdikleri güne dek onları takip ediyoruz. Bu hakkı elde etmek için verdikleri mücadeleyi görüyoruz, bir yandan da Esteban'ın çiftliğine uzanıp oradaki kadınların çektiklerine şahit oluyoruz.

Toplum, zenginler için bir noktada kadınların çabası ve emeğiyle iyileşmeye giderken zaten daha hassas olan kesim zorluklarla mücadele etmeyi sürdürüyor. Erkeklerin zulmü altında ezilen ancak bedenleri kadar kıymet gören kadınlar bunlar... Tecavüze uğrayan, savunulmayan, el emeği sömürülen ve eğitimsizliğe, yoksulluğa mahkûm edilen kadınlarla şehirdeki kadınlar arasında büyük bir kontrast var.

Dizi oradaki hayatı güzellemiyor, olduğu gibi gösteriyor. Zengin kadınların kurtarıcı olmasına da müsaade etmiyor. Misal çiftlikteki kadınlardan Pancha, Clara'nın gösterdiği iyiliğe karşı asla yumuşamıyor. Neyse ki Clara da onay peşinde koşmaktan ziyade içinde bulunduğu toplumu geliştirmek adına adımlar atıyor.

Komünizm çiftliklerde yayıldıkça toprak sahiplerinin aldığı korkunç önlemler, yozlaşmanın toplumun her kesimine sızması, gücün o boğucu, toplumu zehirleyen etkisini dizide açıkça görüyoruz. Dizinin sonunun kötü olacağını da biliyoruz ama tarihin kendini her daim tekrar ettiğini izlerken gözümüzü bir türlü başka tarafa çeviremiyoruz.

Biraz da Isabel Allende'nin ilham kaynaklarına bakalım. Clara'nın zor anında kendisine koşan, telapatik olarak da iletişimde olduğu üç medyum arkadaşı var. Kendilerini Mora Kardeşler olarak tanıtan bu üç kadını görünce aklıma Yunan mitolojisindeki Kaderler yani Moirai geldi. İnsanların kaderlerinin iplerini örüp kestikleri düşünülen bu üç kardeşten ilham alındığına şüphe yok. Hem isim benzerliği hem bu kadınların karşısında Zeus'un (buradaysa Esteban'ın) bile duramayışı, spiritüel yetenekleri derken sanıyorum Allende de Yunan mitolojisine meraklı.

Çok daha şaşırtıcı bir benzerlik de karşıma çıktı. Clara Trueba bir noktada evini baştan inşa etmeye girişiyor. Hem ölmüş hem yaşayan ruhlara sığınak olsun diye devamlı inşaat halinde olan evi, bir odada Mora'lar ve başka birkaç kadınla yaptığı seanslar akla Sarah Winchester'dan başkasını getirmiyor.

Paranormal dünyaya meraklıysanız Sarah Winchester ve onun o esrarengiz evini duymuşsunuzdur. Hiç değilse Winchester tüfeklerini üreten ailesinden haberdarsınızdır. İşte Sarah Winchester da Clara Trueba gibi ömrü boyunca devam eden bir inşaat başlatıyor. Hiçbir yere gitmeyen merdivenler, boşluğa açılan kapılarla onun amacıysa ruhları şaşırtmak. Benzer şekilde o da bir odada devamlı seans düzenliyor.

Son olarak uyarılmanın imkânsızlığında değinilen bir nokta, 70 yıllık süreç için gereken makyaj ve bunun ne kadar da sahte görüneceğiydi. Ne yazık ki bu konuda uyarlanamaz diyenler haklı çıktı. Karakterlerin üzerinden yıllar geçmesine rağmen sadece bir tutam beyaz saç veya hafif bir gözaltı torbasıyla "yaşlanmış" sayılmaları, inandırıcılığı zaman zaman zedeliyor. Hollywood'un aksine Latin Amerika yapımlarında sıkça rastladığımız o genç oyuncuya beyaz peruk geleneği, ne yazık ki bu dev prodüksiyonun nazar boncuğu olmuş.

Bir tek Clara, Blanca ve Alba karakterlerinin çocukluk, gençlik ve yaşlılıklarında farklı oyuncular tarafından canlandırılmasıysa iyice tuhaf bir hava katıyor. Diğerleri aynı kalırken başkarakterlerin yaşlandırılması bilinçli bir tercih mi, eğer öyleyse bize ne anlatmak istemişler bilemiyorum.

Teknikteki bu aksaklığı ise müzikler ve ses tasarımı fazlasıyla telafi ediyor. Jenerikteki o pembe dizi estetiğiyle harmanlanmış ezgiler, bölümler ilerledikçe yerini daha derin, daha ağıtvari tınılara bırakıyor. Büyülü gerçekçilik sahnelerindeki o uçucu sesler ile yer yer karşımıza çıkan o boşucu sessizlik ya da yalnızca doğa sesleri arasındaki kontrast, dizinin duygusal haritasını başarıyla çiziyor.

Sonuç olarak 2026 yapımı *Ruhtar Evi*, 1993'ün o "steril" ve "beyaz" trajedisini unutturmaya kararlı görünüyor. Isabel Allende'nin bizzat dümende olması, eserin ruhuna sadık kalınmasını sağlarken dizi formatının verdiği süre avantajı da Şili'nin kanlı tarihini ve kadınların sessiz çığlığını daha görünür kılıyor. 13 Mayıs'ta yayınlanacak final bölümleriyle taşlar yerine oturacak olsa da şimdiye kadar gördüklerimiz bize şunu kanıtlıyor: Tarih kendini her ne kadar tekrar etse de biz hatırlamaya ve adaleti aramaya devam edeceğiz.

EPI	Çirkin
SO	STAR TV
DE	KÖŞEYAZISI

ÇİRKİN DİZİSİNDE MAKYAJ TASARIMI VE GÖRSEL ANLATI

+ YAZI //_ _YASİN ŞEFİK - MAKE-UP ARTIST +

Star TV ekranlarında izleyiciyle buluşan *Çirkin* sadece karmaşık hikâye örgüsüyle değil, aynı zamanda karakterlerinin görsel yolculuklarıyla da büyüteç altına alınması gereken bir yapım. Bir makyaj sanatçısı ve içerik üreticisi olarak benim için her dizi aslında birer canlı portre galerisidir. Oyuncunun performansını destekleyen, karakterin o anki ruh halini izleyiciye kelimelerden önce geçiren en güçlü araçlardan biri fırçamızın ucundaki o dokunuşlardır. *Çirkin*'de makyaj, klasik bir güzelleştirme çabasının çok ötesine geçerek sınıf farklarını, içsel çatışmaları ve karakterlerin toplumdaki "maskelerini" temsil eden sessiz bir manifestoya dönüşüyor.

İşte dizinin üç kilit ismi üzerinden, teknik detaylarla zenginleştirilmiş kapsamlı makyaj analizim:

DERYA PINAR AK HAM GÜZELLİKTEN KARAKTER EVRİMİNE

Derya Pınar Ak'ın hayat verdiği karakterde makyajın en temel görevi, izleyiciye "işlenmemiş" bir cevherin hikâyesini anlatmak. Dizinin başlangıç evrelerinde gördüğümüz o ultra-doğal yaklaşım aslında teknik olarak en zorlayıcı makyaj türlerinden biridir.

Ten Makyajındaki Şeffaflık: Ciltte yüksek örtücülüğe sahip fondötenler yerine, su bazlı ve cildin doğal gözenek yapısını, hatta varsa küçük kusurlarını bile saklamayan "skin tint" yapılı ürünler ön planda. Bu, karakterin dürüstlüğü ve kırılganlığını simgeliyor. Elmacık kemiği ve burun üzerinde kullanılan krem allıklar, karaktere "eforsuz bir canlılık" katarken pudra kullanımından neredeyse tamamen kaçınılması cildin her daim nemli ve genç kalmasını sağlıyor.

Gözlerdeki Masumiyet Tasarımı: Göz makyajında far paletlerinin yerini, gözkapığındaki doğal renk eşitsizliklerini hafifçe dengeleyen şeftali ve bej tonları alıyor. Kirpikler yoğun hacim veren maskaralarla ağırlaştırılmak yerine, sadece kahverengi bir rimelle belirginleştirilmiş. Kaşların ise "laminyasyon" gibi keskin işlemlerden uzak, sadece şeffaf bir sabitleyiciyle yukarı taranması, karakterin o vahşi ve evcilleşmemiş doğasını pekiştiriyor.

BAŞAK GÜMÜLCİNELİOĞLU GÜCÜN VE ESTETİĞİN KUSURSUZ DENGESİ

Başak Gümülcinelioğlu'nun canlandığı karakterdeyse bizi bambaşka bir dünya karşılıyor: Kontrolün, prestij ve sosyal statünün makyajla vücut bulmuş hali. Burada makyaj, karakterin dış dünyaya karşı ördüğü bir savunma kalmanı gibi.

Mimari Bir Yaklaşım (Contouring): Yüz hatlarını yeniden boyutlandırarak "sculpting" teknikleri bu karakterin imza dokunuşu. Elmacık kemiğinin keskinleştirilmesi ve çene hattının (jawline) belirginleştirilmesi karaktere otoriter ve taviz vermeyen bir ifade katıyor. Aydınlatıcı kullanımı ise asla simli ya da abartılı değil; cildin kendi içinden gelen bir ışık yansımaları (lit-from-within glow) gibi, stratejik noktalar olan şakaklar ve dudak üzerine yerleştirilmiş.

Göz ve Dudak İmzası: Gözlerde, kirpik diplerinden dışa doğru hafifçe kuyruklanan "foxy eyes" esintili ince eyeliner hatları, bakışlara stratejik bir derinlik kazandırıyor. Dudaklarda ise genellikle dudak kaleminin belirgin olduğu, modern 90'lar esintili nude-kahve tonları hâkim. Bu seçimler, karakterin her zaman "hazır" ve "fotoğrafa uygun" (camera-ready) imajını destekliyor.

GÖZDE KANSU DRAMATİK DERİNLİK VE ZAMANIN İZLERİ

Gözde Kansu, her zaman olduğu gibi karakterinin ruhsal katmanlarını yüzüne başarıyla taşıyor. Onun makyaj tasarımı, dizinin dramatik tansiyonunu ve karakterin geçmişten getirdiği o ağır yükü yansıtmak adına ustalığı konuşuyor.

Buğulu Bakışların Dili: Göz çevresinde kullanılan mürdüm, antrasit ve derin toprak tonları, karakterin sadece yaşını değil, yaşadığı acıların ve tecrübelerin de altını çiziyor. Farın kirpik diplerine daha yoğun, kaş kemiğine doğru ise dumanlı bir şekilde dağıtılması bakışlardaki o yorgun ama mağrur ifadeyi güçlendiriyor.

Doku Oyunları: Ten makyajında, cildi daha oturmuş ve olgun gösteren saten bitişli, yüksek kalıcılıkta ürünler tercih edilmiş. Dudaklarda kullanılan koyu ve mat rujlar, karakterin sert duruşunu tamamlarken bazı duygusal kırılma sahnelerinde rujun hafifçe silinmiş veya dağılmış görüntüsü, karakterin kontrolünü kaybettiği anları görselleştiren harika bir detay olarak karşımıza çıkıyor.

Sonuç olarak *Çirkin* dizisi, bir makyaj sanatçısının elinden çıkan her bir dokunuşun senaryodaki bir cümleye nasıl karşılık gelebileceğini bizlere gösteriyor. Derya Pınar Ak'ın duruluğu, Başak Gümülcinelioğlu'nun keskinliği ve Gözde Kansu'nun dramatik derinliği, makyajın sadece bir "süsleme" değil, bir "karakter inşa süreci" olduğunun kanıtı.

Biz makyaj sanatçıları için en büyük başarı, izleyicinin makyajı bir "makyaj" olarak görmesi değil, o yüzü karakterin ayrılmaz bir parçası olarak kabul etmesidir. Bu yapımda emeği geçen tüm meslektaşlarımı yarattıkları bu görsel dil için tebrik ediyorum. Bir sonraki sayıda yeni setlerden ve yeni karakter dönüşümlerinden süzülen teknik analizlerde görüşmek üzere.

SESİMİZ DÜNYA ÇAPINDA, PEKİ YA KELİMELERİMİZ?

†YAZI_//_ALEYNA ALKAN_†

Türk dublajı bir paradoks: Sesimiz Avrupa'nın imrendiği bir zanaat, kelimelerimizse lise edebiyat kitabından fırlamış gibi.

Breaking Bad'in beşinci sezonunda, çölün ortasında diz çökmüş bir adamın karşısında Walter White, gözlüğünün üstünden bakar ve fısıldar:

"Say my name."

Karşısındaki adam titreyerek cevap verir: "Heisenberg."

Walter başını sallar: "You're goddamn right."

Orijinal sahnede bir tehdit, kibir vardır. Sokak ağzının soğukkanlılığıyla söylenmiş üç kelime, altı sezonluk bir dönüşümü taşır. Aynı sahnenin Türkçe dublajına baktığımızda:

"Adımı söyle."

"Heisenberg."

"Çok doğru. Çok doğru."

Sanki bir matematik öğretmeni, öğrencisinin doğru cevabını onaylıyor. Karakterin altı sezon boyunca ördüğü o kabadayı kim-yager kimliği, tek replikte buharlaşıyor. Üstelik seslendirmen, işini olağanüstü yapmış; sorun oyuncuda değil, eline tutuşturulan metinde.

Türk dublaj geleneği bu çatlağı baştan göremedi. Görenler de söyleyemedi çünkü sektör kendi içinde bir kalıp oluşturmuştu ve bu kalıp, ustalardan çıraklara, çıraklardan onların çıraklarına aktarıldı. Yazılı olmayan ama herkesin uyduğu bir kurallar bütünü doğdu: Argoyu seyrelt, küfrü temizle, devrik cümleyi azalt, sokağı sahneye sokma.

İronik olan şu: Türkiye'yi dublajda büyük yapan o edebi titizlik, bugün onu kötü yapan şeyin ta kendisi. Sanki Türkçenin tek bir doğru hali varmış da geri kalanı onun kirlenmiş, kabalaşmış türevleri gibi davranıyoruz. Oysa yaşayan hiçbir dilin tek bir "doğru" hali yoktur. Bir dil, onu konuşan herkesin ürettiklerinin toplamıdır.

İşin teknik tarafı da var elbette. İngilizce kısa, direkt, özne merkezli ve ritim odaklı bir dil; Türkçe ise bağlam merkezli, dolaylı, eklemeli ve ton taşıyan bir yapıya sahip. Birebir çeviri bu yüzden doğal hissettirmiyor. İngilizce "I'm done"; sinir, yorgunluk, pes etme, ilişkiyi bitirme, hepsi olabilir. Türkçedeki "Ben bittim," aynı duygusal alanı çoğu zaman tutmuyor. Çevirmen burada sadece dili değil, hissin sosyal karşılığını da çevirmek zorunda kalıyor.

"Come on" bazen "Hadi ama"dır, bazen "Yapma ya", bazen sadece bir göz devirmesi kadar sessizliktir. Romantik bir sahnede "I got you" cümlesi birebir çevrildiğinde -"Seni yakaladım"- absürt bir yere düşer. Oysa bağlama göre anlamı: "Yanımdayım", "Anlıyorum seni", "Merak etme."

Son yıllarda yabancı dile çok daha fazla maruz kalan bir nesil oluştu ve bu fark daha da görünür hale geldi. İnsanlar artık İngilizce kalıpları, internet jargonunu, gündelik konuşmanın ritmini eskisine göre çok daha iyi biliyor. Bu yüzden birçok çeviri artık sadece "yanlış" değil, aynı zamanda "eski" hissettiriyor.

Netflix dönemi bunu acımasız bir aynaya dönüştürdü; izleyici aynı sahnenin İngilizcesini ve Türkçesini birkaç saniye arayla tüketebiliyor. *Friends*, *How I Met Your Mother*, *The Office*... Özellikle mizah dizilerinde çeviri sadece anlam taşımıyor; ritim, utanç, imalı bakış ve kültürel tempo da taşıyor. Türkçe dublaj bazen bu ritmi fazla açıklayarak öldürüyor.

Bir karakter sadece, "Seriously?" der; Türkçe altyazıda "Ciddi anlamda bunu gerçekten mi söylüyorsun?" çıkar karşımıza. Oysa gerçek konuşma ekonomiktir. Bugün kimse, "Bunun benim açımdan kabul edilebilir olduğunu düşünmüyorum," demiyor; "Bu bana hiç mantıklı gelmedi," diyor. Diziler hâlâ kimsenin sokakta konuşmadığı steril bir Türkçeye dolu.

Yine de bu fotoğrafın tamamı karanlık değil. Son dönemde özellikle dijital platformlarda izlediğimiz bazı yapımların altyazılarında sokağı duyabilen bir çevirmen anlayışıyla karşılaşyoruz; küfrün küfür, argonun argo, esprinin espri olarak kaldığı çeviriler giderek artıyor. Belki de bu yüzden bazı yapımları altyazısız izlediğimizde karakterler daha canlı geliyor.

Çünkü ilk kez biri gerçekten konuşuyormuş gibi hissediyoruz.

Türkiye'nin çok güçlü bir dublaj geleneği var; buna şüphe yok. Ama artık o güçlü oyunculuğu, aynı derecede modern ve yaşayan bir çeviri diliyle buluşturma zamanı geldi. Çünkü kulağımıza artık sadece ses değil, doğallık da lazım.

EPI
-SO-
-DE

aslı turanlı

RÖPORTAJ

The
Original
Roots

The
Original
Roots

The
Original
Roots

The
Original
Roots

The
Original
Roots

The
Original
Roots

ö

Aslı Turanlı

THE ORIGINAL ROOTS KİTAP KULÜBÜ

+ RÖPORTAJ: ORÇUN ONAT DEMİRÖZ +

Aslı Turanlı'yı oyuncu ve sunucu olarak tanıyoruz. Ancak bu aralar daha farklı bir işle ve sosyal sorumluluk projesiyle gündemde. Ülkemizdeki kültür sanat habitatının erozyona uğradığı, okuma oranlarının giderek düştüğü ekonomik buhran döneminde The Original Roots isimli bir kitap kulübü kurdu.

YouTube'a ve farklı platformlara uzanan bu kitap kulübü, aynı zamanda bir sosyal sorumluluk projesi konumunda. Bir kitap topluluğu oluşturmayı ve yeni kuşaklara okuma alışkanlığı aşılamayı hedefleyen The Original Roots, dijital içeriklerle desteklenen, büyüyen bir anlayışa sahip. Her şeyin fazlasıyla uçucu ve fazlasıyla hızlı olduğu bir dönemde Aslı Turanlı ile köklere uzandık. Edebiyat ve felsefe ile kalın... Keyifli okumalar!

Heyecan verici yeni bir projen var, The Original Roots isimli bir kitap kulübü kurdun, hayırlı olsun. Bir kitap kulübü kurma ve bunu YouTube'a taşıma fikri nasıl gelişti?

Heyecanlıyım aslında. Hayatımda ilk defa bu kadar içime sinen bir şeyin peşinden gidiyorum diyebilirim. The Original Roots fikri, biraz kendi arayışımın sonucunda ortaya çıktı. Okudukça, düşündükçe şunu fark ettim: İnsanlar artık derinleşmekten uzaklaşıyor ama aslında buna çok ihtiyaç var. Kitap kulübü fikri de buradan doğdu.

YouTube'a taşıma kısmı ise tamamen erişilebilirlik meselesi. Okuma eylemini biraz daha "görünür" ve paylaşılabılır hale getirmek istedim. İnsanlar izleyerek de bağ kurabiliyor çünkü.

Kanalındaki ilk bölümlerinden birine ben de konuk oldum. Hamnet filmini ve Shakespeare'i konuştuk. Bildiğim ve konuştuğumuz kadarıyla The Original Roots'un sadece bir YouTube kanalı olarak büyümesini istemiyorsun. Farklı bir sosyal sorumluluk, toplumsal fayda da güdüyorsun. Kafanda nasıl bir yol haritası var, The Original Roots'u nasıl bir kulübe dönüştürmek istiyorsun?

Öncelikle konuk olduğun için çok teşekkür ederim, gerçekten çok keyifli bir bölümdü. Sen de bu kanalın büyük bir parçasısın, bunu özellikle söylemek isterim. Evet, kesinlikle sadece bir YouTube kanalı olarak kalmasını istemiyorum.

Benim kafamda The Original Roots daha çok bir "alan" aslında. İnsanların kendini geliştirdiği, düşündüğü, tartıştığı bir topluluk. Bunu bir kulübe dönüştürmek için hem fiziksel buluşmalar hem de dijital içeriklerle ilerlemek istiyorum. Atölyeler, söyleşiler, belki ileride kendi üretimlerimiz... Yani sadece tüketen değil, üreten bir topluluk. Sosyal fayda kısmı da burada başlıyor zaten.

Bir yandan da okuma alışkanlığının giderek azaldığı, yeni kuşağın edebiyattan, felsefeden, kitaplardan ziyade oyunlara, sanal evrenlere, yapay zekâya kafa yorduğu başka bir gerçeklik içindeyiz. Tahrip edici bir kültür sanat erozyonu yaşanıyor. Böylesi bir dönemde bu motivasyonu nereden buldun ve kitap kulübünü geliştirmenin zorlukları ne?

Bu motivasyon biraz da o bahsettiğin boşluktan geliyor. Gerçekten bir şeylerin yüzeyselleştiğini hissediyorum. Her şey çok hızlı, çok geçici. Ama kitaplar öyle değil.

Zorluk kısmı ise açık: İnsanların dikkatini çekmek zor. Çünkü alternatif çok fazla. Ama ben şuna inanıyorum; samimi ve gerçekten anlamlı bir şey yaptığında doğru insanlar seni buluyor. Zor olan büyümek değil aslında, özü korumak. En çok dikkat ettiğim şey bu.

"Tiyatro ve edebiyat zaten birbirinden ayrı düşünülemez. Kitapları sadece okuyup konuşmak değil, sahneye taşımak, canlandırmak, farklı disiplinlerle buluşturmak istiyorum. İleride okuduğumuz bir metni performansla dönüştürdüğümüz etkinlikler bile olabilir. Çünkü sanat dalları birleştiğinde daha güçlü bir etki yaratıyor."

Aynı zamanda oyunculuktan gelen ve tiyatro yapmış birisin. Eğitimin de farklı alanlarda. Kitap kulübüyle tiyatroyu buluşturmak ya da farklı alanlara açılmasını sağlamak gibi düşüncelerin var mı?

Kesinlikle var. Hatta en çok heyecanlandığım konulardan biri bu. Tiyatro ve edebiyat zaten birbirinden ayrı düşünülemez. Kitapları sadece okuyup konuşmak değil, sahneye taşımak, canlandırmak, farklı disiplinlerle buluşturmak istiyorum. İleride okuduğumuz bir metni performansa dönüştürdüğümüz etkinlikler bile olabilir. Çünkü sanat dalları birleştiğinde daha güçlü bir etki yaratıyor.

Öte yandan Türkiye'deki yayıncılığı nasıl görüyorsun, en büyük eksiklikler neler ve sence Türkiye'deki kültür ekosistemini geliştirmek, okuryazarlık oranlarını artırabilmek için neler yapılabilir?

Türkiye'deki yayıncılık aslında çok kıymetli ama zor bir yerde. Ekonomik şartlar, kitap fiyatları, erişim gibi problemler var. Ama bence en büyük eksiklik, okuma kültürünün bir "alışkanlık" değil, "lüks" olarak görülmesi. Bunu değiştirmek için küçük yaşta kazanılan alışkanlıklar çok önemli. Aynı zamanda kitapları daha "cool", daha ulaşılabilir hale getirmek gerekiyor. Belki de yaptığım şey biraz buna hizmet ediyor.

Peki, şu an hangi kitapları okuyorsun? Özel olarak ilgi duyduğun yazarlar ve türler var mı, varsa sebepleri neler?

Biraz karışık gidiyorum aslında ama bu aralar daha çok felsefe ve psikoloji alanlarına kaydım. Özellikle insan davranışlarını ve modern dünyada zihnin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Mesela *Dopamine Nation* gibi kitaplar şu an çok ilgimi çekiyor; çünkü gerçekten içinde yaşadığımız çağın bağımlılıklarını çok net anlatıyor.

Aynı şekilde *The Anxious Generation* da yeni neslin neden bu kadar kaygılı olduğunu anlamak açısından çok çarpıcı. Bir yandan da klasiklere dönmeyi seviyorum. *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* gibi daha duygusal ve insanın iç dünyasına dokunan kitaplar her zaman dengede tutuyor beni. Benim için okumak sadece bilgi almak değil, gerçekten kendini anlamak ve biraz da yavaşlamakla ilgili.

Son olarak, bir roman yazsan bu nasıl bir roman olurdu?

Sanırım bir roman yazsam bu, insanın iç dünyasını merkeze alan bir hikâyeye ilgili olurdu. Büyük olayların değil, küçük anların, içten içe yaşanan kırılmaların ve kimsenin görmediği duyguların peşinden giden bir roman... Bana göre en güçlü hikâyeler, çok sıradan görünen ama insanın içinde fırtınalar koparan anlarda saklı. Bir bakış, bir cümle, belki de hiç söylenmeyen şeyler... İnsan hayatını asıl şekillendirenler bunlar.

Karakter olarak da çok "kusursuz" birini yazmazdım. Tam tersine, hatalarıyla, çelişkileriyle, kaçışlarıyla gerçek birini yazmak isterdim. Okuyan kişinin, "Ben de böyle hissettim," diyebileceği bir karakter. Bence edebiyatın en güçlü tarafı, insana yalnız olmadığını hissettirmesi. Belki zaman kavramıyla da oynardım; geçmişle bugünün iç içe geçtiği, anıların bugünü etkilediği bir kurgu. Biraz melankolik ama aynı zamanda çok gerçek.

Tabii en önemlisi okur, kitabı bitirdiğinde hikâyeden çok kendisiyle baş başa kalsın isterdim. Çünkü iyi bir roman sadece anlatmaz; insana kendisini hatırlatır.

"Türkiye'deki yayıncılık aslında çok kıymetli ama zor bir yerde. Ekonomik şartlar, kitap fiyatları, erişim gibi problemler var. Ama bence en büyük eksiklik, okuma kültürünün bir 'alışkanlık' değil, 'lüks' olarak görülmesi. Bunu değiştirmek için küçük yaşta kazanılan alışkanlıklar çok önemli. Aynı zamanda kitapları daha 'cool', daha ulaşılabilir hale getirmek gerekiyor. Belki de yaptığım şey biraz buna hizmet ediyor."

AŞK MI TAKINTI MI?

ZEYNEP GÜRER_Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı Bölümü
MERT GÜRER_Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü

Orhan Pamuk'un 2008'de yayımlanan romanından uyarılan dokuz bölümlük Netflix dizisi, ilk bakışta klasik bir "zengin oğlan-yoksul kız" hikâyesi gibi görünüyor. Ancak birkaç bölüm ilerledikçe bunun alışıldık bir platform işi olmadığı açıkça ortaya çıkıyor. Dizi, Kemal ile Füsun'un ilişkisini anlatırken 1970'ler İstanbul'unun sınıf ayrımını, Batılılaşma çelişkilerini ve bir erkeğin giderek takıntıya dönüşen saplantısını odağına alıyor. Nişantaşı'nın ayrıcalıklı dünyasında yaşayan Kemal'in, tezgâhtar olarak çalışan uzak akrabası Füsun'a duyduğu tutku; nişanlısı Sibel'e rağmen başlayan ilişkiyi yıllar süren bir arayışa ve obsesif bir biriktirme hikâyesine dönüştürüyor.

Yönetmen, diziyi klasik bir dönem işi gibi sunmak yerine zamansız bir hikâye kurmayı tercih ediyor. Bu his; karakterlerin beden dili, sofralık alışkanlıkları ve gündelik ritüeller üzerinden yavaş yavaş kuruluyor. Daha ilk bölümden itibaren karşımıza çıkan kuş kafesi ve sarı kuş imgesi, yakın plan detaylar ve dönemin sokak-kıyafet-mekân estetiğiyle birleşerek güçlü bir görsel dünya yaratıyor. Özellikle 3. bölümde Neco'nun şarkısı eşliğinde kurulan "yol ayrımı" sahnesi, iki ailenin yemek sahnelerinin aynı açıyla çekilmesi ve final bölümünde kırmızı araba ile kırmızı elbise arasında kurulan paralellik dizinin sembolik anlatımının ne kadar bilinçli kurulduğunu gösteriyor.

Prodüksiyon tarafı da en az hikâye kadar iddialı. Dizi 100'ün üzerinde farklı mekânda çekilmiş, oyuncular için binlerce kostüm hazırlanmış. Romanda okurun zihninde canlanan Şanzelize Butik, Merhamet Apartmanı ya da Çukurcuma'daki ev gibi mekânlar neredeyse birebir karşılıklarıyla ekrana taşınıyor. İzleyici bir anda kendini 2026'dan kopmuş, 1975'in İstanbul'una bırakılmış gibi hissediyor. Özellikle Merhamet Apartmanı'nın pahalı ve gösterişli eşyalar yerine hatıralarla dolu nesnelere dekore edilmesi hem sınıf farkını hem de hafıza temasını aynı anda görünür kılıyor. Nişantaşı sahnelerinde Batılılaşma daha çok eğlence ve tüketim üzerinden kurulurken Çukurcuma tarafında dönemin siyasi atmosferi ve sınıfsal gerçekliği daha sert bir şekilde hissediliyor.

Dizinin en dikkat çekici anlatı tercihlerinden biri, her bölümün bir nesneyle kapanması. Bu yaklaşım, Kemal'in biriktirme alışkanlığını sıradan bir karakter özelliği olmaktan çıkarıp neredeyse varoluşsal bir meseleye dönüştürüyor. Eşyalar, geçmişi tutmanın ve kaybı ertelemenin bir yolu haline geliyor. Bu durum, psikolojide "istifçilik" olarak tanımlanan davranışla da örtüşüyor; ancak dizi bunu yalnızca patolojik bir durum olarak değil, aynı zamanda romantik bir bağlılık biçimi olarak sunuyor. Konserveler kutusunun Kemal'in elini kesmesi ve yüzüğün kana bulanması, karga imgesi ya da Füsun'a ait eşyaların özenle saklanması gibi detaylar bu ikili duyguyu sürekli diri tutuyor. Arka planda banker krizi, 12 Eylül Darbesi ve dönemin toplumsal kırılmaları da sessizce hikâyeye eşlik ediyor.

Finale doğru anlatım dili daha da yoğunlaşıyor. Füsun'un ölümünden sonra eşyaların bir yatağın üzerine dizildiği sahne, dizinin en çarpıcı görsel anlarından biri haline geliyor. Kemal'in babasının, elinde eski bir fotoğrafla ölmesi ya da ayçiçeği tarlasında geçen sahne gibi anlar, hikâyenin duygusal tonunu zirveye taşıyor. Dizi, duygularını çoğu zaman sözle değil, imgelerle anlatmayı tercih ediyor.

Oyunculuklar da bu atmosferi güçlü şekilde destekliyor. Selahattin Paşalı'nın Kemal yorumu, izleyiciyi sürekli iki duygu arasında bırakıyor: Bir yandan acıma, diğer yandan öfke. Özellikle Füsun'un peşinde mahalle mahalle dolaştığı sahneler bu saplantının en görünür olduğu anlar. Eylül Lize Kandemir'in Füsun'u ise daha mesafeli ve hesaplı bir karakter olarak çiziliyor; bu da izleyici tarafında farklı yorumlara yol açıyor.

Kemal ve Sibel sahnelerinde mesafeli kamera kullanımı, Füsun ile Kemal sahnelerinde ise ısrarcı yakın planlar, iki ilişki arasındaki farklı tek bir diyalog kurmadan anlatmayı başarıyor. Buna karşılık Kemal'in dış sesinin hikâyeyi tamamen onun gözünden aktarması anlatıyı tek bir perspektife sıkıştırıyor.

Müzik kullanımı ise dizinin en çok tartışılan taraflarından biri. Neco'nun "Seni Bana Katsam" şarkısı, Ajda Pekkan şarkıları ve dönemin arabesk tınları bazı izleyiciler için büyük bir artı. Sahneyle uyumlu şarkı seçimleri duyguyu güçlendiriyor. Ancak özellikle romantik anlarda yükselen müzikler, yer yer hikâyeyi bir melodrama hatta "soap opera" hissine yaklaştırıyor.

Tüm bu unsurların merkezinde tek bir soru var: Bu bir aşk hikâyesi mi yoksa bir takıntı hikâyesi mi? Dizi bu soruya net bir cevap vermek yerine izleyiciyi karar vermeye zorluyor. Bir roman uyarlamasının sinema filmi yerine dizi olarak çekilmesi de bu tartışmayı büyüten bir tercih. Türkiye'nin yoğun dizi üretimi içinde edebiyat uyarlamaları hâlâ ayrı bir yerde duruyor. *Masumiyet Müzesi* de yalnızca bir roman değil; onlarca dile çevrilmiş, müzeye dönüşmüş ve kültürel fenomene evrilmiş bir hikâye olarak bu farkı daha da görünür kılıyor.

Sonuç olarak dizi, prodüksiyon kalitesi, dönem atmosferi ve başrol performansıyla güçlü bir uyarlama örneği sunuyor. Ancak Füsun karakterinin hikâye ilerledikçe daha çıkar odaklı bir noktaya evrilmesi kadın temsili açısından tartışmalı bir alan açıyor. *Masumiyet Müzesi*'nin izleyiciyi hem duygusal hem de düşünsel olarak meşgul eden, akılda kalıcı bir iş olmayı başardığı söylenebilir.

İLETİŞİMDE HAFİFLİK DÖNEMİ: CİDDİYET TUZAĞINDAN NASIL KURTULURUZ?

+YAZI_//_ALİ SAYGEL_İletişimci_+

Uzun süredir dizi ve film dünyası aynı megafonla konuşuyor. Her şey devasa, her şey hayati... Her proje biraz fazla iddialı bir yerden anlatılıyor. Ancak her şeyin çok önemli olduğu bir gürültüde aslında hiçbir şey önemli değil.

Son dönemde bu gürültünün arasından sıyrılan yeni bir dil filizleniyor: Daha sakin, daha geri planda duran ve az lafla çok şey anlatan bir iletişim dili. Bu "hafiflik" aslında bir özgüven göstergesi. Çünkü artık mesele izleyiciye bağırarak değil, ona hikâyenin içinde nefes alacak bir alan bırakmak.

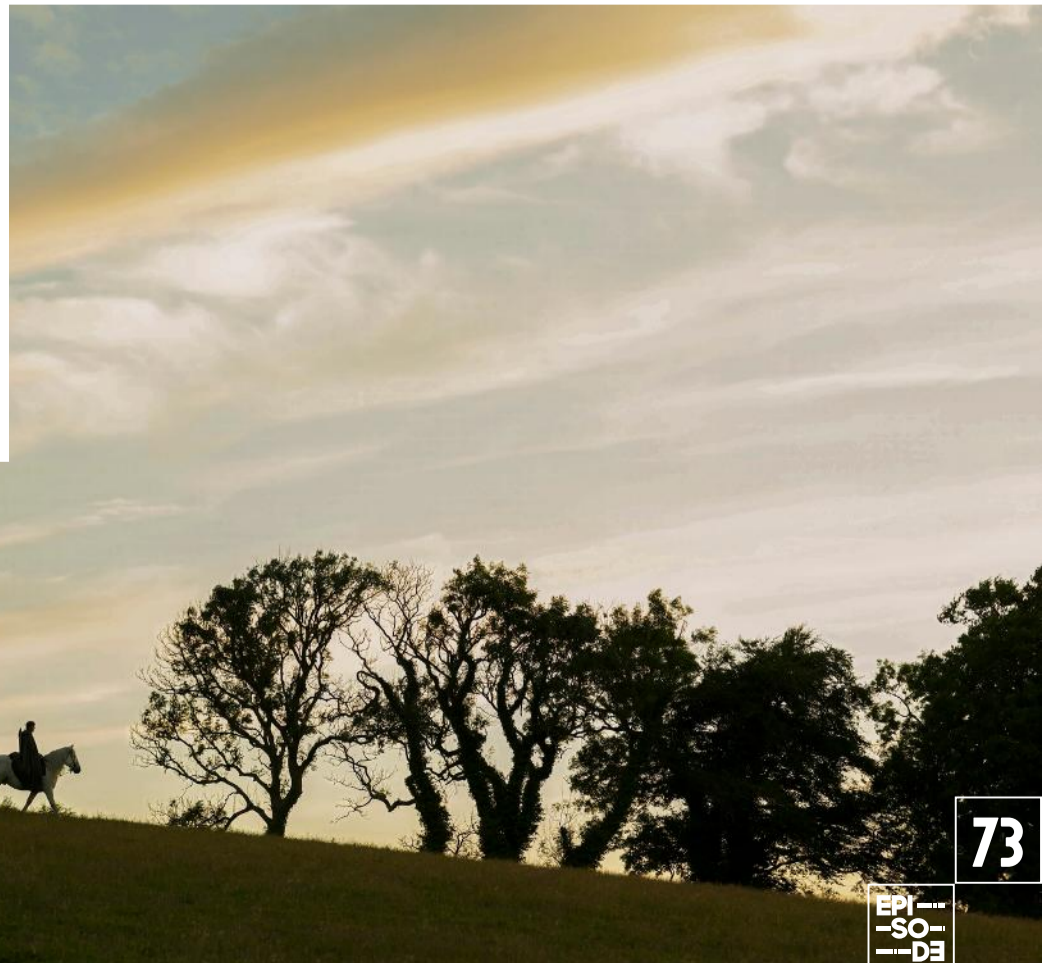
Bunun en taze örneği, sene başında *A Knight of the Seven Kingdoms* oldu. *Game of Thrones* gibi devasa bir mirasın üzerine titreyip büyük vaatlerde bulunmak yerine daha küçük, daha karakter odaklı ve sade bir yerden konuştu. Keza sinema tarafında *Project Hail Mary* de benzer bir yolu izledi. Başrolde Ryan Gosling var, konu insanlığın kaderi... İsteseler dünyayı yerinden oynatacak bir iletişim ve pazarlama fırtınası koparabilirlerdi. Ama onlar merak duygusunu gıdıklamayı, "İstersen gel bir bak," demeyi seçtiler... Ve neticede iki iş de izleyiciyi ikna etmeye çalışmak yerine, keşfedilmeyi bekleyen bir alan bırakarak en başından kazandı.

Uzun süre iletişim, izleyiciyi ikna etme sanatı olarak düşünülürdü. Projeler parlatıldı, büyütüldü, göze sokuldu... Bazı görüşler hâlâ bunu savunuyor ve uygulamaya devam ediyor. Ancak bugünün izleyicisi bu agresif dili artık "satın almıyor". Herkesin bir şeyler kanıtlamaya çalıştığı bir dünyada biraz susan ve gizemini koruyan daha çok dikkat çekiyor.

Yeni nesil iletişim, içeriğin ağırlığını taşımaya çalışmıyor; aksine içeriğin etrafında boşluklar yaratıyor. İzleyiciye ne düşüneceğini dikte etmek yerine, kendi yolunu bulmasına izin veriyor. Belki de bugünün en güçlü stratejisi budur: Gerektiğinde geri çekilebilmek.

Hafiflik, ciddiyetsizlik değildir. Hafiflik; fazlalıkları atabilme, hikâyenin özüne güvenme becerisidir. İzleyici artık sesi en yüksek çıkanı değil, kendisine en az yük bindireni seçiyor.

ESNAF NOTU: Dükkâna giren müşterinin üstüne atlanmaz. "Bak bu harika, bunu kesin almalısın!" diye sıkıştırırsanız, arkasına bakmadan kaçır. Ama ona rahatça gezebileceği bir alan tanırsanız, ürünle kendi bağını kurar... Bazen en iyi satış yöntemi, hiçbir şey satmaya çalışmamaktır.

EPI	delikanlı
SO	SHOW TV
DE	KÖŞEYAZISI

DELİKANLI

DUYGUNUN ABARTILMADAN TAŞTIĞI YER

+ YAZI_/_CENGİZHAN ÖZCAN - sanatçı, mimar ve kreatif direktördür. Çalışmaları mekân, zaman ve duygu ilişkisi etrafında şekillenir. +

Bazı performanslar izlenmez, hissedilir. Hatta bazen izlerken rahatsız eder, çünkü fazla gerçektir. *Delikanlı* tam olarak bu hissin içinde ilerliyor. Abartının, gösterişin ve kolay dramatik etkilerin dışına çıkarak oyunculuğun en sade ama en zor haline yaslanıyor. Ve bunu yaparken iki ismi merkeze alıyor: Mert Ramazan Demir ve Melis Sezen. Bu iki oyuncu, hikâyeyi canlandırmıyor; onu yaşıyor.

OYUNCULUK DEĞİL, BİR HALİN İÇİNDE KALABİLMEK

Delikanlı'yı izlerken en net hissedilen şey şu: Burada kimse "oynamıyor." Çünkü iyi oyunculuk bazen bir şey yapmak değil, bir şey yapmamayı bilmektir. Mert Ramazan Demir'in performansı tam olarak bu çizgide duruyor. Onu izlerken büyük patlamalar, yüksek tonlar ya da dramatik jestler görmüyorsunuz. Buna rağmen sahneden kopamıyorsunuz. Çünkü yaptığı şey çok daha zor:

Bir duygunun içinde kalmak.

Bakışları kaçırmıyor, saklamıyor, süslemiyor.
Olduğu gibi bırakıyor.

Bu da izleyiciye alışık olmadığı bir alan açıyor. Çünkü burada size ne hissetmeniz gerektiği söylenmiyor. Siz, o duygunun içine çekiliyorsunuz.

Bu, kontrol edilen bir oyunculuk değil.

Bu, bırakılmış bir gerçeklik hissi.

Ve bu his, sahne bittiğinde bile devam ediyor.

MELİS SEZEN: DUYGUNUN DAĞILMADAN DERİNLEŞTİĞİ NOKTA

Melis Sezen bu yapımda çok daha incelikli bir yerden ilerliyor.

Onun performansını güçlü kılan şey, duyguyu büyütme yerine derinleştirmesi.

Birçok oyuncu yoğun sahnelerde yükselir, büyür, dışa taşar.

Melis Sezen ise tam tersini yapıyor.

Duyguyu içeri çekiyor.

Bu da izleyiciyle kurduğu bağı daha samimi hale getiriyor. Çünkü o duygu, sahnenin içinde kalmıyor; izleyenin içine doğru ilerliyor.

Onun sahnelerinde dikkat çeken şeylerden biri de kontrol duygusu. Ama bu sert bir kontrol değil, daha çok dağılmamayı seçen bir yapı.

Gözlerinde her zaman bir şey eksik kalıyor.

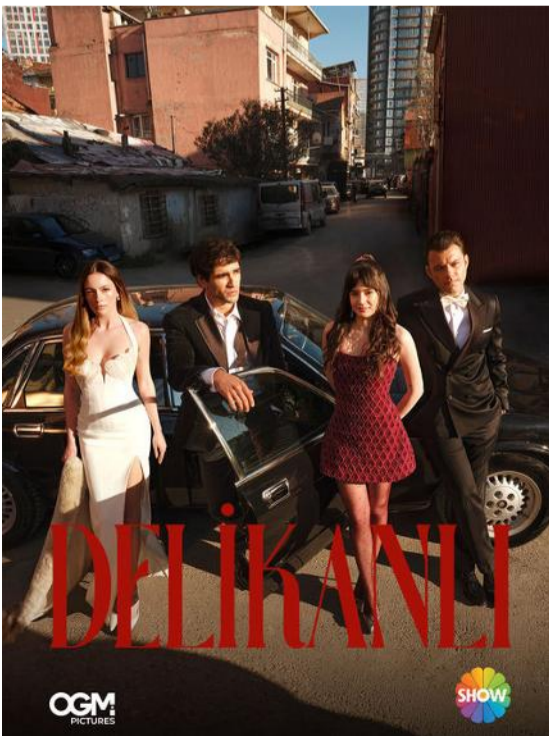
Bir cümle yarım kalmış gibi.

Bir his tamamlanmamış gibi.

Ve tam da bu eksiklik, performansı güçlü kılıyor.

Çünkü hayat da çoğu zaman böyle:

Tamamlanmamış.

İKİ OYUNCU ARASINDA KURULAN GÖRÜNMEZ GERİLİM

Birlikte sahneye girdiklerinde Mert Ramazan Demir ve Melis Sezen arasında kurulan şey sadece diyalog değil.

Bu, bir enerji.

Ve bu enerji, yüksek sesle değil sessizlikle kuruluyor.

Bazen hiçbir şey söylemeden geçen anlar, en yoğun sahneler haline geliyor. Çünkü aralarındaki gerilim söylenenlerden değil, söylenmeyenlerden besleniyor.

Bu tür bir dengeyi yakalamak kolay değildir. Çünkü iki oyuncunun da aynı frekansta olması gerekir.

Biri fazla oynarsa diğeri kaybolur. Biri geri çekilirse sahne düşer.

Ama burada tam tersi oluyor.

İkisi de birbirine alan açıyor.

İkisi de birbirini büyütüyor.

Bu da sahneleri izlenir olmaktan çıkarıp hissedilir hale getiriyor.

SALİH BADEMCI: DENGENİN İÇİNDEKİ TEHLİKE

Salih Bademci bu yapımda daha farklı bir yerde duruyor.

Onun varlığı, sahneye girdiği anda hissediliyor ama bunu görünür bir şekilde yapmıyor. Daha çok, alttan alta ilerleyen bir etki yaratıyor.

Sakinliği bir güven hissi yaratırken tedirginlik de barındırıyor.

Bu ikili yapı, karakterine sürekli belirsizlik katıyor.

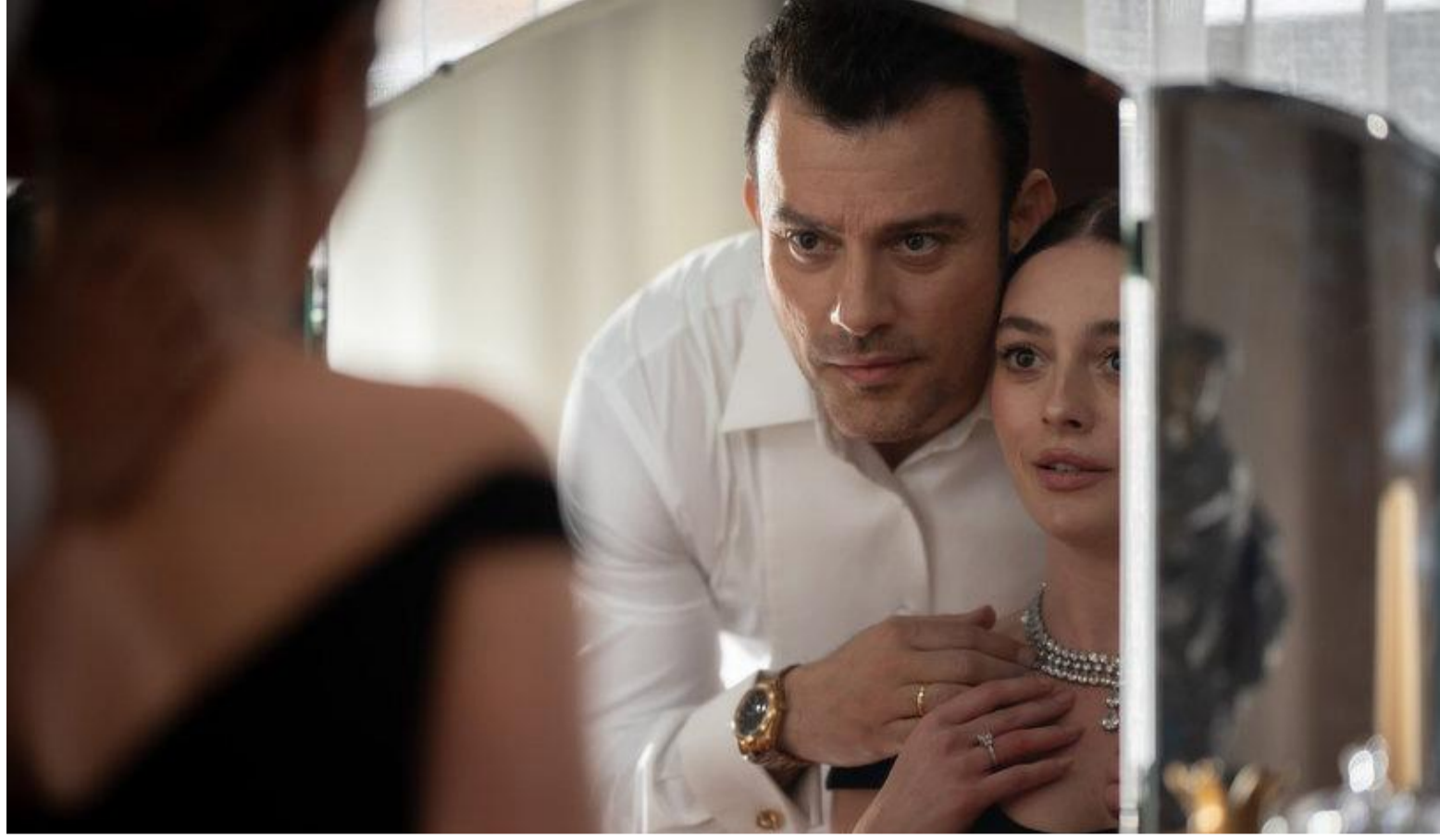
Onu izlerken ne yapacağını kestiremiyorsunuz. Ama bu belirsizlik, rahatsız edici olmaktan çok merak uyandırıcı.

Ve bu merak, sahnenin gerilimini sürekli diri tutuyor.

Bu tür bir oyunculuk, yüksek performans göstermekten çok daha zordur. Çünkü dikkat çekmek için değil, **etki bırakmak** için oynanır.

Salih Bademci tam olarak bunu yapıyor.

DUYGUNUN GÖSTERİLMEDİĞİ, GEÇTİĞİ ANLAR

Delikanlı'nın en güçlü taraflarından biri, duyguyu anlatmaması. Onu göstermemesi.

Sadece geçmesine izin vermesi.

Bu da oyunculukları bambaşka bir noktaya taşıyor.

Mert Ramazan Demir bir sahnede hiçbir şey yapmadan çok şey anlatabiliyor.

Melis Sezen bir bakışla bir cümleden fazlasını bırakabiliyor.

Bu, teknik bir başarıdan çok, bir hissin doğru taşınmasıyla ilgili.

Çünkü izleyici artık neyin "oyunculuk" olduğunu çok iyi biliyor. Ne zaman gerçek, ne zaman yapay olduğunu ayırt edebiliyor.

Delikanlı'da ise bu ayrım ortadan kalkıyor.

Bir noktadan sonra izlediğiniz şeyin performans mı yoksa bir anın kendisi mi olduğunu sorgulamayı bırakıyorsunuz.

Ve belki de dizinin en güçlü tarafı tam olarak burada ortaya çıkıyor:

Sizi izleyen konumundan çıkarıp hissedilen bir noktaya taşınması.

***

Delikanlı, büyük cümleler kuran bir iş değil.

Büyük oynamıyor. Büyük anlatmıyor.

Ama tam da bu yüzden etkisi büyüyor.

Mert Ramazan Demir ve Melis Sezen, bu yapımda sadece karakterleri canlandırmıyor; onların içinde kalıyor, onların yükünü taşıyor ve izleyiciye bunu filtresiz bir şekilde geçiriyor.

Bu da izleme deneyimini değiştiren şey oluyor.

Çünkü bazı performanslar alkışlanır.

Bazıları ise sessiz kalınarak izlenir.

Delikanlı ikinci türün içinde duruyor.

EPI
-SO-
-DE

selin uzal

RÖPORTAJ

MASKESİZ, SENARYOSUZ, ÖZGÜR:

SELİN UZAL

RÖPORTAJ: SİNEM VURAL

Kiralık Aşk ve Yasak Elma gibi fenomen dizilerle tanıdığımız Selin Uzal, şimdilerde setlerin konforlu alanından çıkıp sırt çantasıyla dünyayı arşınıyor. Hollywood'dan Teksas'ın kovboy kasabalarına, Malezya'nın mangrov ormanlarından Venezuela'nın gizemli göllerine uzanan bu yolculukta Uzal "4. duvarı" nasıl yıktığını, senaryosuz bir hayatın zorluklarını ve tanıştığı her yeni insanla oyunculuk heybesini nasıl zenginleştirdiğini Episode Dergi'ye anlatıyor.

Bazı oyuncular için kamera bir maske, bazıları içinse dünyaya açılan şeffaf bir penceredir. Selin Uzal, kariyerinin en parlak döneminde bu pencereden dışarı bakmakla yetinmeyip kapıyı açıp dışarı çıkmayı tercih edenlerden. Onu ekranın fenomen projelerinde izlemeye alışık olsak da o aslında çocukluğundan beri ufuk çizgisinin ötesini merak eden gerçek bir gezgin kız. Şu sıralar TRT Belgesel ekranlarındaki *Sınırsız Yollar* projesiyle rotasını dünyanın en uç noktalarına çeviren Uzal sadece yeni coğrafyalar keşfetmiyor, oyunculuğun en saf haliyle yani "bizzat kendisi olarak" izleyiciyle buluşuyor. Senaryo güvenliğinden uzakta, bazen bir kovboyla evlilik üzerine istişare ederken bazen de yerel bir lezzetin tadına bakarken karşımıza çıkıyor.

Hollywood setlerinden gelen tecrübesini, farklı dillerdeki akıcılığını ve adaptasyon yeteneğini bir köprü olarak kullanan Selin Uzal ile oyunculuğun psikolojik derinliklerinden seyahat çantasına sığdırdığı yastığına, Peter Joseph ile çalışma deneyiminden gelecek hayallerine uzanan ilham verici bir sohbet gerçekleştirdik. Hazırsanız, Selin Uzal'ın rehberliğinde sınırları aşmaya başlıyoruz.

Sizi *Kiralık Aşk*, *Yasak Elma* gibi çok izlenen, senaryo matematiği güçlü dizilerde izledik. Şimdi ise *Sınırsız Yollar* ile tamamen senaryosuz, öngörülemez bir alanın, hayatın tam içindesiniz. Bir oyuncu olarak "yazılmış bir karakteri oynamak" ile kameraya "bizzat kendiniz olarak" yakalanmak arasındaki en keskin fark neydi? Hangisi daha zorlayıcı?

İkisinin de farklı zorlukları var. Senaryo ile çalışırken benim için en zor şeylerden biri sayfalarca ezber yapmak. Senaryosuz çalışırken zor olan ise kayıta hazırlıksız yakalanmak. Tam olarak o anda, akılda hiç metin yokken ne yaşayıp ne hissettiğimi ve edindiğim bilgileri (çoğunlukla yabancı dilde) Türkçeye çevirip sonra da hepsini bir arada harmanlayıp toparlamak her zaman kolay olmuyor. Farklı bir alışkanlık ve ustalık gerektiriyor ama kendim olarak kamera önünde olmaktan çok keyif alıyorum. Seyirci ile bağ kurmak için illaki bir karaktere ihtiyaç duymuyorum, hatta tam tersine, aradaki 4. duvarı kırabildiğimi ve seyirciye daha özgürce, daha içten ve daha samimi bir şekilde uzanabildiğimi hissediyorum.

Kariyerinize verdiğiniz bu "macera molası" nasıl ortaya çıktı? Setlerin o korunaklı ve planlı dünyasından çıkıp sırt çantanızla yollara düşme kararınızın ardındaki o ilk "kıvılcım" neydi?

Doğal bir gezginim. Her zaman öyle oldum. Küçüklüğümde beri hep görmediğim yerlere adım atmak, bilmediğim yerleri keşfetmek isterdim. Ufuk çizgisine bakıp bir adım ötesinde ne olduğunu gidip görmek isterdim. Okul yıllarımda da birçok ülke ve şehirde yaşadım. New York, Los Angeles, Londra, Lozan, Washington D.C., Ankara ve İstanbul gibi farklı şehirlerde okudum. İstanbul'da uzun yıllar yaşamamın tek sebebi oyunculuk ve aileme yakın olmaktı; açıkçası oyuncu olmak istemeseydim kesinlikle bütün hayatımı farklı şehirlerde yaşayarak geçirirdim. Bu sebeple set için yollara çıkmak çok kolay bir karardı. Kendi başıma da zaten sürekli seyahatte olduğum için iş ile seyahati birleştirmek aslında atabileceğim en güzel adımlardan birisiydi. Bir gezi programı tasarlarken *Sınırsız Yollar* bana bir proje olarak geldi. Karakter oynamadan kamerada var olabilen, seyahati seven, birçok dil konuşan ve her kültürden insanla çabuk samimiyet kurabilen birine ihtiyaç duyuyorlardı. Bu tanımlama da bana tam olarak oturduğu için projeyi seve seve kabul ettim. Bana gezi programı olarak gelen ilk proje değildi aslında. Daha önce İngilizce yayınlanmak üzere TRT World ile yapacağımız bir gezi programında başrol oynamam sözkonusu olmuştu. O sebeple *Sınırsız Yollar* için görüştüğümde seyahat programı yapmaya, haftalık dizilerin yanı sıra başka bir mecrada kariyerimi ilerletmeye ve senaryosuz çalışmaya hayli hazırdım.

"BİR GEZİ PROGRAMI
TASARLARKEN SINIRSIZ
YOLLAR BANA BİR PROJE
OLARAK GELDİ. KARAKTER
DYNAMADAN KAMERADA VAR
OLABİLEN, SEYAHATİ SEVEN,
BİRÇOK DİL KONUŞAN VE HER
KÜLTÜRDEN İNSANLA ÇABUK
SAMİMİYET KURABİLEN BİRİNE
İHTİYAÇ DUYUYORLARDI. BU
TANIMLAMA DA BANA TAM
OLARAK OTURDUĞU İÇİN
PROJYİ SEVE SEVE KABUL
ETTİM."

2021 yılında *InterReflections* filmiyle Hollywood'a uzanan bir tecrübeniz oldu. Hollywood setlerinden Teksas'ın kovboy kasabalarına ya da Gürcistan'ın ortaçağ köylerine uzanan bu kontrastı nasıl tanımlarsınız? Oyunculuktaki bu uluslararası tecrübeniz farklı kültürlere adaptasyonunuzu nasıl etkiledi?

Farklı kültürlere adaptasyon kabiliyetim, oyunculuğumu daha çok etkiledi desem daha doğru olur. Küçüklüğümde beri uluslararası bir kariyer sahibi olmayı kendime hedef ve amaç bildim. Hayalim de buydu zaten. Amerika'ya üniversite öğrencisi olarak yerleştiğimde 17 yaşındaydım. Amacım oyunculuğa orada başlamaktı ve 2009-2012 arasında Hollywood'da kısa filmlerde ve uzun metrajlı filmlerde ise küçük rollerde oynadım. Ancak öğrenciyken çalışma vizesinin verilmemesi benim için büyük bir engel teşkil etti. Mezun olduktan sonra çalışma izninin olduğu tek yer olan sevgili ülkeme döndüğümdeyse hedefim tekrar okyanusa açılmaktı. 2021 yılında *InterReflections* filminin seçmesini kazandığımda kariyer evime dönüyor gibi hissetmişim. *InterReflections*'ın seti gerçekten bir sevgi yuvası gibiydi. Yazarı ve yönetmeni olan Peter Joseph, ünlü *Zeitgeist* belgesellerinin yazarı ve yönetmenidir. Kendisi, günümüzün en parlak zihinlerinden birisi. Onun metnini çalışmak, onu anlamak ve ona vücut vermek benim için en değerli deneyimlerden oldu. *Sınırsız Yollar*'la birlikte Teksas'a gitmekse bambaşka bir deneyimdi benim için. Buradaki görevimi adeta bir köprü olmak gibi görüyorum. Amerika'da uzun yıllar yaşadığım, dilini akıcı bir şekilde konuştuğum, insanını ve kültürünü yakinen tanıdığım için setteki görevimi, bu aşinalığı, kilometrelerce uzakta bir memleketin kültürü ile seyirci arasındaki uzun mesafeyi kapatmak olarak gördüm. Varlığım, seyirci ve ekrandaki "yabancılar" arasında bir yakınlık, samimiyet ve arkadaşlık kurmalı diye düşündüm. Benim aracılığım la aslında birbirleriyle konuşuyorlar, tanışıyorlar ve dost oluyorlar. Umarım amacıma ulaşmışımdır. Aslına bakarsanız, farklı kültürlere açılıp onların yolunu tuttukça oyunculuk kariyerimde senaryo ve karakter kısıtlamalarının dışında bir alan, bir özgürlük önüme açılmış oldu.

Akıcı dil ve adaptasyon yeteneğiniz metinlerde özellikle vurgulanıyor. Farklı dillerde oynamakla dünyanın bambaşka bir ucunda o dili hiç bilmeyen bir yerelle sadece "insani bağ" kurarak iletişim kurmak arasında nasıl bir duygu farkı var?

Farklı dillerde oynamakla bir karakteri Türkçe oynamak arasında teknik olarak bir fark yok. Dilin içeriğinin getirdiği edebi, duygusal ve nüanslarla dolu birçok yapısal farklılık var. Ama her hâlükârda, yine kendinizin dışında bir karakter oynuyorsunuz ve başka bir karakterle ilişkiliniyorsunuz. Bizim 4. duvar dediğimiz, oyuncu ve seyirci arasındaki sınır (duvar) hangi dilde olursa olsun baki.

Ancak karakter ve senaryo yokken, insanların gerçek halleriyle sahne çektiğinizde durum çok farklı. Hele ki aynı dili konuşmuyorsanız ve seyirci ile oyuncu arasında 4. duvar yoksa. Böyle olunca seyirciye kameranın içinden direkt hitap etmek gerekiyor, karakter maskesini tamamen düşürmek ve onlara olanları anbean aktarmak gerekiyor. Bu gerçekten görüldüğünden çok daha stresli bir durum. Senaryo ne de olsa bir koruma alanı, bir belirlilik durumu ve beklenti sağlar. Ne zaman ne yapacağınızı bilirsiniz, hatta ezberlemek zorundasınız. Ama senaryosuz ve gerçek anlarda çekilen sahnelerde oyuncu, aslına bakarsanız, tamamen yalnızdır. Karşısında kendi dilinden konuşan, hata yaptığında onu kotaracak başka bir oyuncu yoktur; kamera canlı akıyordur, yani yanlış yapıldığında ikinci bir şans olmayacaktır. Oyuncu ya o anda meziyetini konuşur ya da sahne onun hatasıyla devam etmek zorunda kalır. Bu gerçekten zor ama bir o kadar da mükâfatlandırıcı bir şey.

Çünkü kamera oyunculuğunun şöyle bir eksikliği var; her oyuncu seyirciden alacağı geribildirim, ilişki kurmanın mutluluğu için bu işi yapar. Örneğin tiyatro sahnesinde, komedinizi konuşurursunuz ve o anda kahkahaların patladığını duyarsanız damarlarınızdan geçecek adrenalininin futbol maçı kazanmaktan bir farkı yok. Siz ağlarsınız, seyircinin hıçkırıklarını duyarsınız; çığlık atarsınız, seyircinin nefesini tuttuğunu kulaklarınızda canlı olarak duyarsınız. İnsanlar bu yüzden oyuncu olur, başka insanlarla ilişkilenebilmek için. Duyguların başka insanlara aktarıldığını ve karşılık bulunduğunu görmek, hissetmek için.

Oyuncu bir duygu antenidir. Seyirciye gözle görülemeyenlerin iletimini yapar. Bu bahsettiğim fenomen, kamera oyunculuğunda yoktur. Çünkü seyirci aslında yoktur. Bu, oyuncuda aslında derin bir boşluk hissi yaratır. Size cevap vermeyen bir sevgiliyle tek başınıza konuşup diyalog beklemek gibi. Siz ağlarsınız, gülersiniz, kırılırsınız, sevinirsiniz ama karşıdan bir cevap yoktur. Kamera oyunculuğunda bu geribildirim ancak ve ancak sahne yayınlanıp onu izleyen insanlarla oyuncu birebir karşılaştıktan sonra oluşur ya da günümüzde sosyal medyadaki geribildirimlerde. Ama duyguları yaşarken oyuncu aslında tamamen yalnızdır.

İşte gerçek halleriyle kamera önüne geçen insanlarla, yerel insanlarla ilişki kurarken tam olarak bu problemin ortadan kalktığını hissediyorum. Seyircim aslında bir nevi onlar, çünkü kendi varlık ve benlikleriyle karşımdalar ve benim tek yapmaya çalıştığım onlara dokunmak. Ve dahası, kamera ya dönüp içimden geçenleri aktarabiliyorum. 4. duvarı kırabiliyorum. Açıkçası, bu zor olsa da bir o kadar güzel, çünkü gerçeğin ta kendisi. Rol değil. Karşımdaki insanlarla bir bütün olduğumu hissediyorum, işimi onlar için icra ettiğimi hissediyorum ve onların hayatlarını aktarmakta çok büyük bir anlam buluyorum. Bugün televizyonda yazılan birçok rolde bulabileceğimden çok daha büyük bir anlam! En sevdiğim tarafı bu...

TRT Belgesel için hazırladığınız *Sınırsız Yollar*'ın 2. sezonunda Malezya'nın mangrov ormanlarından Venezuela'nın Catatumbo gölüne uzanan 9 farklı durak var. İlk sezonda da Endonezya ve Sri Lanka gibi yerleri gördük. Sadece izlemiyor, ata biniyor, dalış, sörf yapıyor, dans ediyorsunuz. Sizi fiziksel veya psikolojik olarak en çok zorlayan tarafı ne oldu?

Fiziksel ve sanatsal aktivitelerin hiçbirinde zorlanmıyorum, çok şükür. Hepsini çok seviyorum, büyük bir heyecanla icra ediyorum. Ama bir gezgin olarak yemek konusunda seçiciyim diyebilirim. Bazen yerel yemeklerin tadına bakarken zorlanıyorum. Bizim damak tadımızdan çok farklı mutfaklarla karşı karşıya kalabiliyoruz. Özellikle deniz mahsülleri, çocukluğumdan beri pek aramın olmadığı yemeklerdendir. Kültürleri öğrenmek yemeklerini tatmaktan da geçiyor, merak ediyorum ama bazen denerken zorlanıyorum. Paraşütle dağdan atlarım, uçak uçuşmasını öğrenirim ama iş, Türk mutfağı dışındaki yemeklere geldiğinde iki kere düşünüyorum.

Söylediğiniz çok güzel bir cümle var: "Sınırların ötesindeki insan hikâyelerine bizzat dokunuyorum." Çekimler sırasında tanıştığınız ve hikâyesiyle sizi en çok etkileyen, hayata bakışınızı değiştiren kişi veya olay neydi?

Aslında birçok insan hayata bakışımı etkiledi. Teksas'taki kovboyların centilmenlik anlayışına hayran kalmıştım; doğa ve hayvanlarla kurdukları organik bağ, insan ilişkilerini yeniden düşünmemi sağlamıştı. Hatta evlilik hakkında bile derinlemesine istişare ettik. Sri Lanka'daki hindistancevizi fabrikası çalışanları mutluluk hakkında çok ciddi dersler almama sebep oldu. Endonezya'daki çocuklarla birlikte, çocukların dünyanın her yerinde aynı olduğunu gördüm. İrili ufaklı, dokunduğum her hayat bana da dokunuyor ve beni bir öncekinden başka bir insan yapıyor.

Bir oyuncu, dünyayı bu kadar derinlemesine gezip farklı insan hikâyelerine tanık olduktan sonra oyunculuğa bakışı değişir mi? Türkiye'ye veya setlere döndüğünüzde bu deneyimlerin karakter yaratım sürecinize nasıl yansıtacağını düşünüyorsunuz?

Oyunculuk çalışmalarındaki ekollerden bazıları, her oyuncunun kendi hayatındaki deneyimleri kadar karakter üretebileceğine inanır. Örneğin annelik acısı çekmediyseniz bu kadar derin ve keskin bir acıyı oynayamazsınız. Çünkü ne olduğunu tasvir dahi edemezsiniz. Başka ekoller/teknikler ise her oyuncunun bedeninde yaşayabildiği duyguların genişliği ve yoğunluğu kadar karakter üretebildiğine inanır. Annelik acısı çekmemiş olabilirsiniz ama başka bir acıdan yola çıkarak onu tahmin etmeye çalışabilir ve o acıyı bedeninizde (ve psikolojik dünyanızda) büyüterek gerçekten yaşamış gibi yapabilirsiniz. En iyi oyuncular da bu aradaki fark belli olmaz.

Oyuncuyu en iyi eğiten şey duygu deneyimidir. Oyuncu hissettikçe oyuncu olur aslında. Bize okulda bu sebeple metin ezberinden sonra ilk öğrettikleri şey, iç dünyamızdır. Psikoloji, oyunculuğun el kitabıdır. Ama kendi iç dünyasının yanı sıra oyuncunun bir o kadar önemli başka görevi de diğer insanları gözlemlemektir. Oyuncu, başka insanları kendi bedeninde yaşatmakla yükümlüdür. Oynayacağım Ayşe karakteri, Selin ile aynı kişi değildir. Ayşe'nin kim olduğunu ancak başka insanları tanıyarak bulabilirim. Ayşe'nin farklı parçalarını farklı insanlardan oluşturabilirim. Sadece Selin'i tanırsam bir ömür sadece Selin'i oynarım. Ben de yeni insanlarla tanıştıkça, onların hikâyelerini öğrendikçe, geçmişlerini dinledikçe, hayatlarını anladıkça, duygularına tanıklık ettikçe oyunculuğa bakış açımı ve repertuarımı genişletiyorum. Onları kendime katmaya ve hatırlamaya çalışıyorum ki gelecekteki karakterlerime onlardan da parçalar katabileyim; karakterlerimi bir o kadar zenginleştirebileyim istiyorum.

Sınırsız Yollar maceranız sırasındaki deneyimlerinizden yola çıkarak bir dizi projesi hazırlasaydınız, bu dizinin türü ve canlandıracağınız başkarakterin en belirgin özelliği ne olurdu?

Yapabilseydim, ki zannetmiyorum böyle bir şey mümkün olsun, tanıştığım bütün insanların kaleydoskopu olan bir karakter yazardım. Herkesin, tek bir karakterin farklı parçaları olduğunu tasvir ederdim. Ama o kadar becerikli bir yazar olduğumu düşünmüyorum. Ben ve çekim ekibi de bu bütünün herkesle aynı orantılı parçaları olurduk. Herkesin bir rengi olurdu, oldukları insanı temsil eden, iyisiyle kötüsüyle. Bu durumda da dizinin türü fantastik olurdu. Hatta çizgi roman bile olabilir.

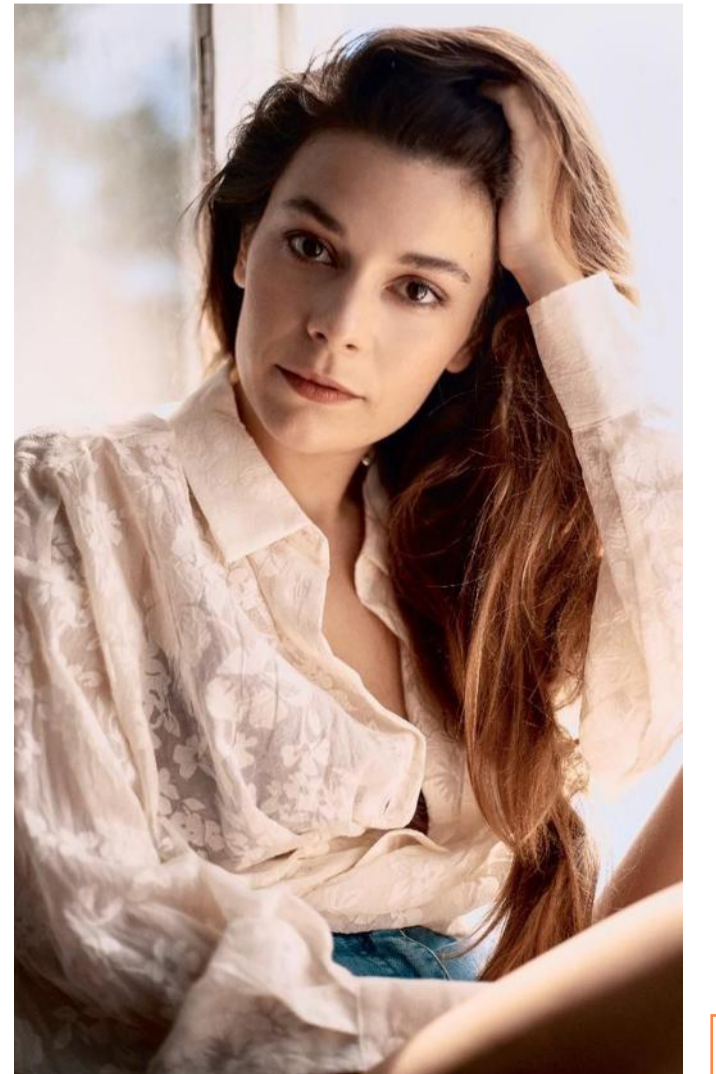
Seyahatlerinizde yanınızdan ayırmadığınız bir kitap ya da uzun yollarda size eşlik eden favori bir film/dizi var mı? Episode okurlarına yolda izlemelik ne önerirsiniz?

Öncelikle herkese el çantasına sığabilen bir yastık öneririm. Şaka bir yana, benim için en elzem malzeme yastık. Sonra da konserve yemek. Bunların dışında, yanlarında okumak için hafif ama derin bir kitap. Ben genellikle kalın ve ağır kitaplara meyilliyim ama yollarda taşımamın mümkün olmadığını öğrendim. O yüzden cebe sığabilecek, kıvrılabilecek ve ağırlık yapmayacak kitaplar uzun yollarda taşımak için daha kullanışlı. Önerim herkesin en çok ilgi duyduğu alanda kitap taşınması, çünkü yolculuk her zaman kolay ve keyifli olmayabilir. Yorgunluk halinde, evden uzakta ne okumak onlara iyi gelecekse onu almalılar.

Sırada sizin için neler var?

Dünyadaki başka rotalar, ülkeler ve kültürler var. Yazıp ürettiğim film ve TV projeleri var. İngiltere'de TV ve film projeleri var. Şu an bunların hepsi için çalışıyoruz. İnşallah en yakın zamanda bu projeler de be- denlenecek.

“KARŞIMDAKİ İNSANLARLA BİR BÜTÜN OLDUĞUMU HİSSEDİYORUM, İŞİMİ ONLAR İÇİN İCRA ETTİĞİMİ HİSSEDİYORUM VE ONLARIN HAYATLARINI AKTARMAKTA ÇOK BÜYÜK BİR ANLAM BULUYORUM. BUGÜN TELEVİZYONDA YAZILAN BİRÇOK ROLDE BULABİLECEĞİMDEN ÇOK DAHA BÜYÜK BİR ANLAM!”

SEVGİLİ OKUR! BEN RU! HADİ BİRAZ KONUŞALIM.

+ YAZI_//_RU! +

Bugün laptop başına çok havalı oturdum. Kendimden emin, eee neyi anlatıyoruz? Genelde bir cevap gelirdi. Baktım içerisi kapı duvar. Şunu yazayım dedim olmadı, bunu yazayım dedim olmadı. Baktım olmayacak, dedim Ebru kalk kendini ıslah et. Kalktım, 11 gezegenin bir araya gelmesi gerçekleşti ve TV'yi açtım. Tam üç ayın sonunda açılmasına o da heyecan yapmış olacak ki kendine gelmesi uzun sürdü. Ve pek tabii aylık TOKİ taksidi gibi ödediğim tüm dijital platformlarımı gezdim. Gerçekten. İnsanın içinden hiçbir şey yapmak gelmez ama yine de bir şey yapıyormuş gibi görünmek ister ya... İşte ben de bugün "bir şey izleyen insan" olmaya karar verdim. Çünkü izleyen insan kontrollüdür. Koltuğunda oturur, hayatını pause'a alır, duygularını 45 dakikalık bölümlere böler. En kötü ihtimalle "bir sonraki bölüme geç" der ve hayatını ertelemeyi estetik bir şeye dönüştürür. Ben de öyle yaparım sandım.

Olmadı.

İlk olarak güçlü kadın dizilerinden birini açtım. Hani şu kimseye eyvallahı olmayan, hayatını kontrol eden, gerektiğinde bağırır, gerektiğinde giden kadınlar... *Fleabag*'deki *Fleabag* gibi, ya da *Euphoria*'daki Rue Bennett gibi hayatın ortasında durup kendine bile laf sokabilen kadınlar... Kadın ekrana baktı ve birine, "Ben bunu hak etmiyorum," dedi. O an içimden şöyle bir ses geldi: "Yürü be panter parçası!" Kısa sürdü bu çıkışım. Kadın sınır çizdi, ben çayımı karıştırırken şeker atıp atmama konusunda bile karar veremedim. Kapattım. Çünkü bazı karakterler sana iyi gelmez, seni geliştirir falan değil... Direkt kişisel saldırı gibi hissettirir.

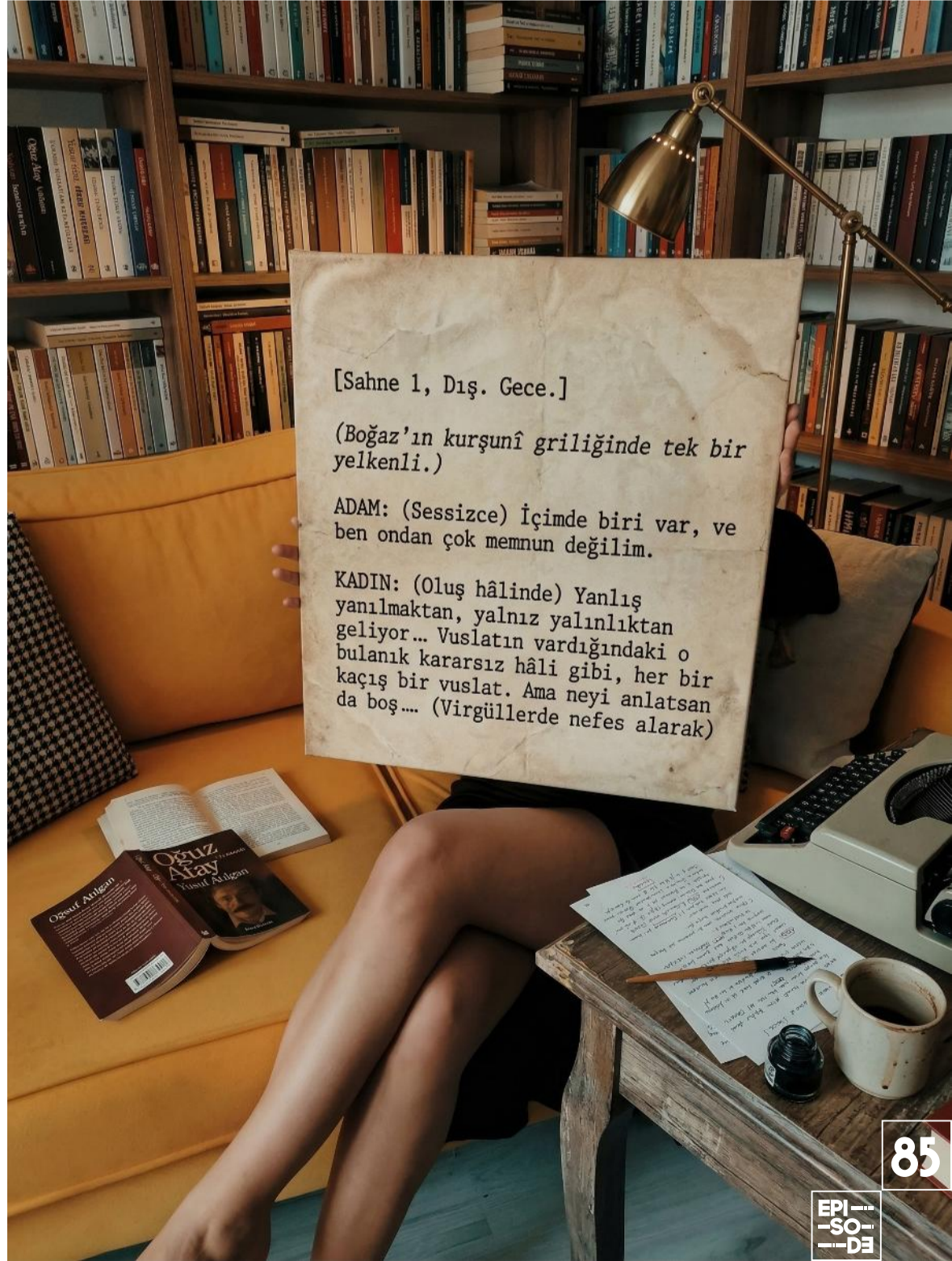
O an aklıma *Kürk Mantolu Madonna*'daki o duygu geldi: "İnsanlar birbirini tanımadan nasıl bu kadar kesin konuşabiliyor?" Ben kendimi bile tanıyamazken Fleabag bana karakter dersi veriyor.

Sonra romantik komedi açtım. Dedim ki, "Hafif bir şey izleyeyim, biraz gülümserim." Adam kararsız, kadın âşık. Birbirlerine bakıyor ama konuşmıyorlar. Tam *Normal People*'daki Connell Waldron ile Marianne Sheridan gibi... Herkesin her şeyi hissedip hiçbir şey söylemediği o sinir bozucu romantizm. Bir noktada sinirlendim. Üç bölüm olmuş hâlâ, "Ne hissediyorum bilmiyorum," diyor. Dedim ki, "Bak güzel kardeşim, ben üç aydır bir mesaj atıp atmamak arasında gidip geliyorum, senin bu sürecin bana kısa bile geldi." Bir sahnede adam cesaretini topladı ve konuştu. O an televizyona bakıp, "Helal olsun!" dedim. Sonra kendime baktım. Ben hâlâ yazıp siliyorum. Kapattım. Çünkü romantik komedi izlemek için önce kendi trajikomik halini kabullenmiş olman gerekiyor. Ben henüz oraya varamadım. Ha, bu arada üç gündür usta çağıracağım, yazıp sildiğim de bu. Yarın evde miyim bilmiyorum ki?

"Tamam," dedim, "ciddileşiyorum." Bir suç dizisi açtım. *True Detective* modunda girdim konuya. Dedektif geldi. Hayatı darmadağın ama en azından başkalarının hayatını çözebiliyor. Delilleri topladı, bağlantıları kurdu, sonuç çıkardı. Ben burada kendi duygularımın failini bulamıyorum. "Bunu bana kim yaptı?" diye soruyorum. Cevap çok net: Ben. Ama nasıl yaptım, ne zaman yaptım, hangi sahnede kendime bunu yazdım? Hiçbir fikrim yok. Dedektif bir bakışta çözüyordu, ben beş sezondur aynı yerdeyim. Kapattım. Çünkü bazı günler suç dizisi izlemek içindeki faili meçhulleri çoğaltıyor. Hayır, bulduk zamanında feyyaz gibi, şimdi n'apalım, Allaha havale ettik geri mi alalım?

Sonra dedim ki, "Biraz cool olayım." *Succession* açtım. Kendall Roy hayatını mahvediyor ama o bile karizmatik. O herkesin çok iyi giyindiği, çok net konuştuğu, hayatın içinde asla tökezlemeyen insanların olduğu diziler... Bir karakter vardı, hayatında hiçbir şeyi ertelemiyor. Âşık mı oldu? Söylüyor. Gitmek mi istiyor? Gidiyor. Karar mı vermesi lazım? Veriyor. Ben dün bir mesajı yazıp silerken kendime yabancılaştım. Dizideki kadın, "Ben kendimi seçiyorum," dedi. Bak bak! Hele hele... En son "seni seçtim" dediğimde koluma üçüncü serumu takıyordum ben:) Demek ki seçmek değilmiş mesele, kimi seçtiğin önemliymiş. Gene kamu spotu şeklinde kişisel gelişim hanemize bir cümle ekledik, sonra varoluşumuza aynen devam ettik çok şükür. Ben bugün ne izleyeceğimi bile seçemediğim bir dünyanın kapılarını aralamışım. Her şeye hızlı karar veren ben, şöyle bir oturup grilerde gezinelim dedik, beni yine kuralcı çizgime döndürdüğünü düşünerek kapattım. Bu diziler insanları etkiliyor vallahi:)

Bir ara, "Ben bugün entelektüelim," diye belgesel açtım. Evren, yıldızlar, zaman... Anlatıcı dedi ki, "İnsan evrende çok küçük bir yer kaplar." Dedim ki, "Keşke bugün ruh halim de bu kadar küçük yer kaplasaydı." Ama olmadı. Evren büyüdükçe ben de büyüdüm. Küçülmek için açtığım şey beni daha da genişletti. O noktada fark ettim: Ben bugün hiçbir şeye sığınmıyorum.

Aklıma *Bulantı* geldi: "Var olmak fazlalıktır." Dedim ki, tamam... Bugün biraz fazla var olmuşum.

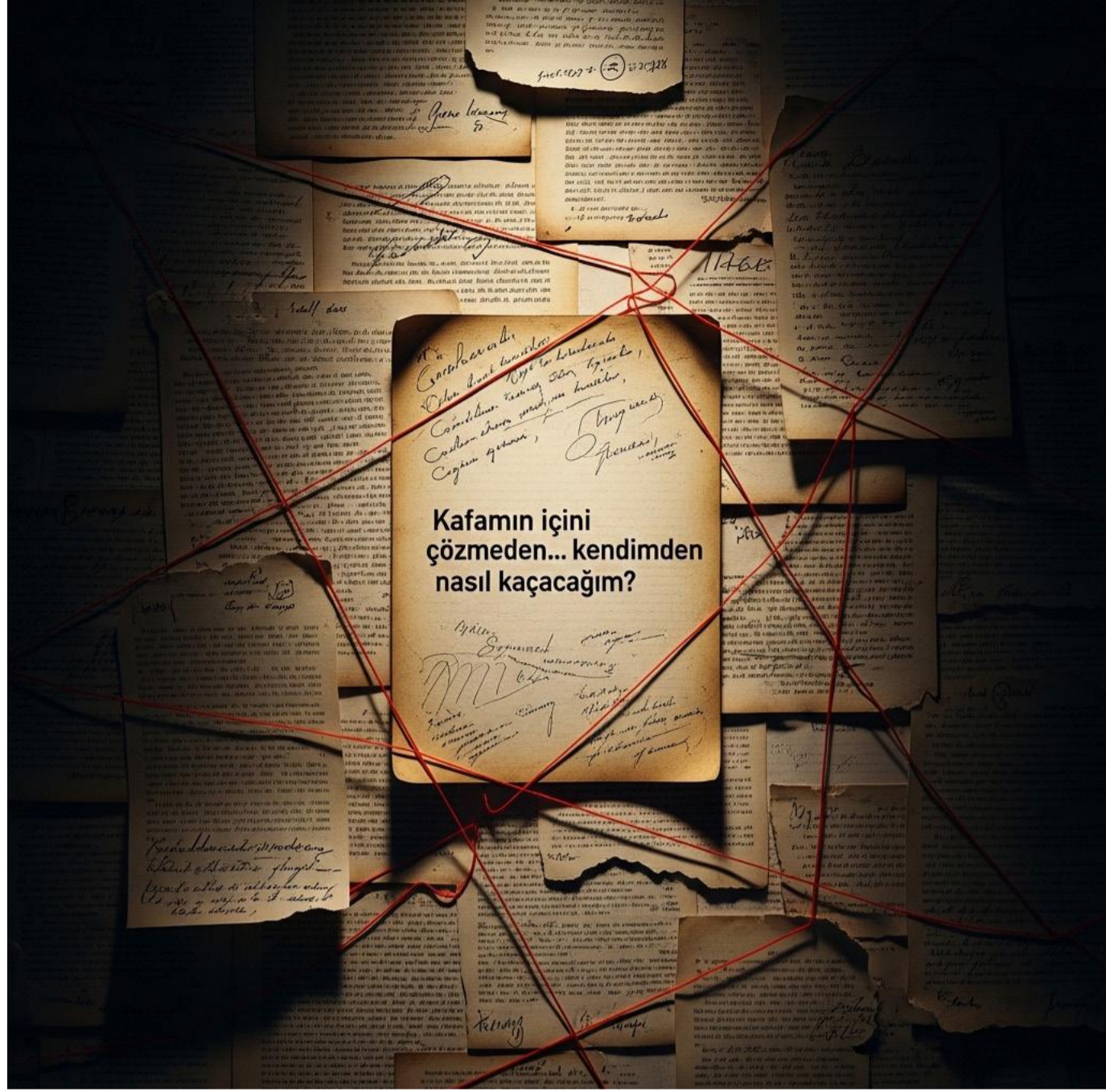
Aslında mesele şuymuş: İnsan bazen dizi izlemek için dizi açmıyor. Kendini yönetmek için açıyor. Hadi havalı kelime bulayım. Regule etmek. Duygularını outsource ediyor. Ağlamak istiyorsan dram açıyorsun, âşık olmak istiyorsan romantik komedi, hiçbir şey hissetmemek istiyorsan reality show. Yani hissetmeyi bile outsource ettiğimiz bir çağdayız. Ama bugün... Hiçbir tür beni taşımadı.

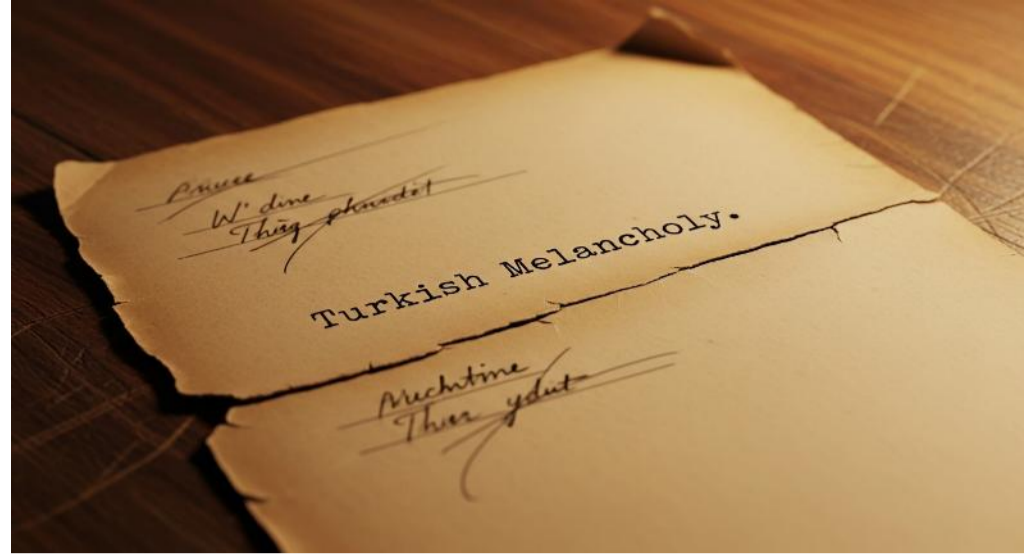
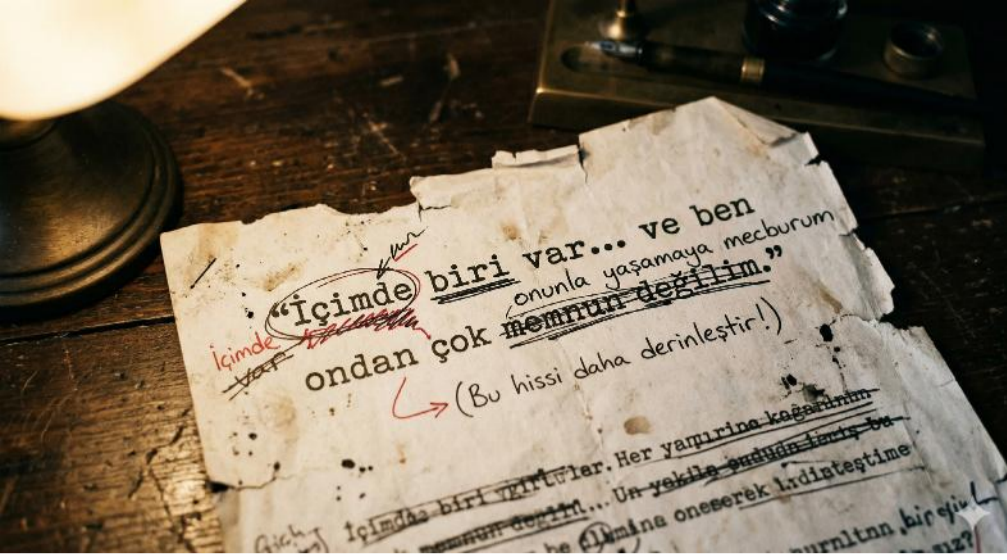
Çünkü bütün diziler bana aynı şeyi söyledi: "Bizim bir senaryomuz var." Ama bugün, "Benim yok."

En komik tarafı şu; hiçbir şey izlemedim ama kendimi izledim. Kalktım, oturdum, aynı sahneyi tekrar oynadım. Telefonu elime aldım, bıraktım, yine aldım. Sanki ben de bir diziyim ama yazar greve çıkmış. Sahne var, hikâye yok. Hareket var, anlam yok. Ve ben o dizinin başrolüyüm ama ne oynadığımı bilmiyorum. Neyse ki yalnız değilim :)

Yalnız insanın en büyük yeteneği bu galiba. Kendini meşgul ederek hayatta kalmak. Bir şey izlemek, bir şey dinlemek, bir yere bakmak... Çünkü boş kalırsa kendisine denk geliyor. Ve kendine denk gelmek her zaman iyi bir fikir değil. Bazen insan kendini izleyince kanal değişmek istiyor ama kumanda yok.

Bugün kaçamadım. Hiçbir karakter beni içine almadı, hiçbir hikâye beni saklamadı. Bugün kendimle baş başa kaldım. Ve dürüst olayım... Biraz sıkıcıydım. Biraz dağınıktım. Biraz gereksiz dramatiktim. Ama aynı zamanda gerçektim. Belki de bütün mesele bu. Kurguya sığmadığın günler, gerçeğin fazla geldiği günlerdir.

Yarın yine dizi açacağım. Büyük ihtimalle yine, "Bu kesin iyi gelir," diyeceğim. Ve muhtemelen yine yarısında kapatacağım. Çünkü mesele izlemek değilmiş. Mesele şuymuş: İnsan bazen hiçbir hikâyeye sığmaz. Çünkü o gün kendi hikâyesi taşmıştır.

Ve sanırım bugün benimki biraz taştı.

Ama olsun. En azından bu bölümde kendim oynadım. Senaryo yoktu, yönetmen yoktu... Ama his fazlaydı. Belki de bazı günler tam olarak böyle geçmeli. İzleyecek bir şey bulamayarak ama kendine bakacak kadar durarak.

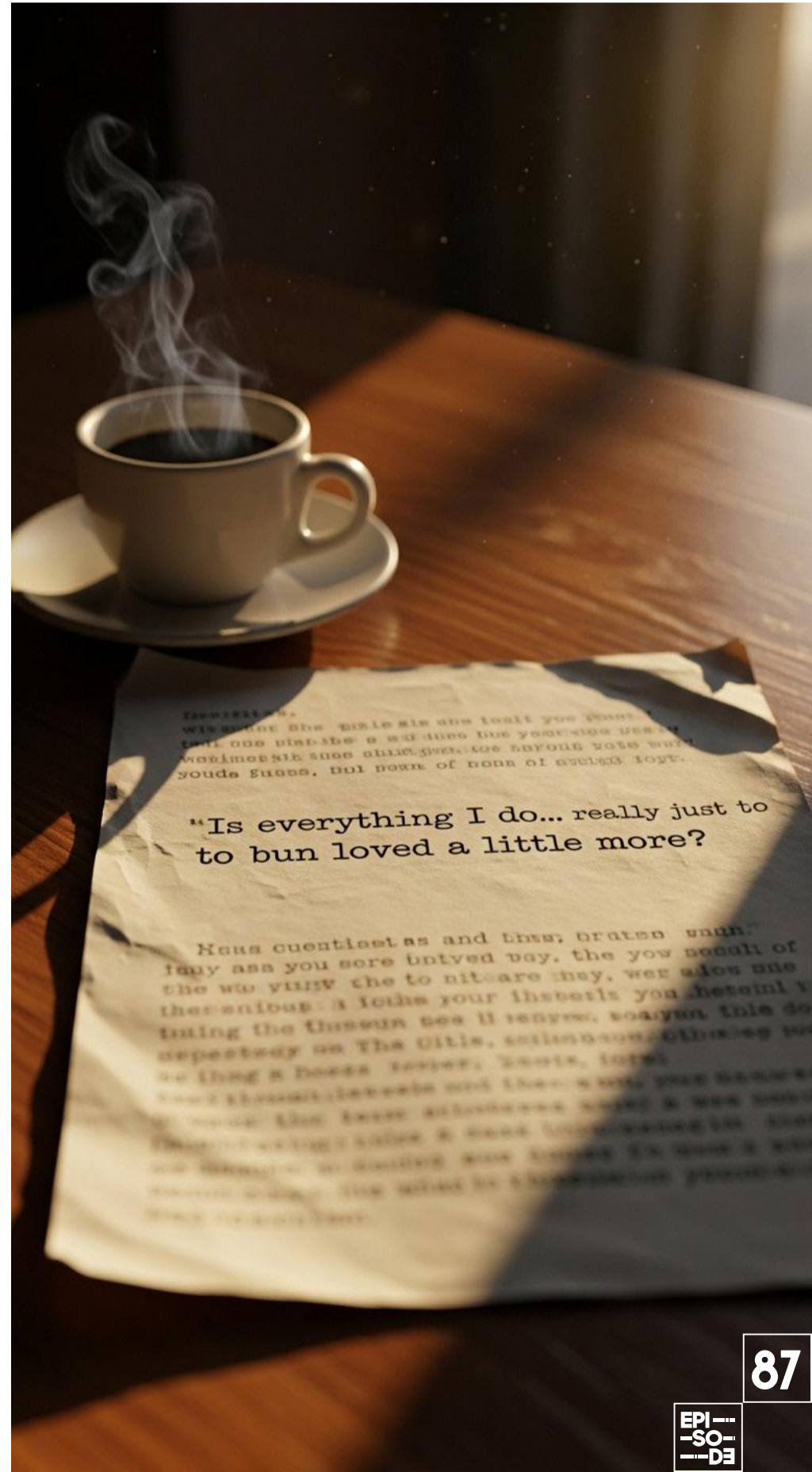
Ve evet... İtiraf ediyorum. Bugün hiçbir dizi bana iyi gelmedi.

Ama biraz kendime denk geldim. Ve şunu fark ettim... Kendime denk gelmek sandığım kadar "derin" bir şey değilmiş. Biraz şöyle bir şeymiş: Aynada kendine bakıp, "Sen bugün niye böyle davrandın ya?" deyip cevap alamamak. Yani aslında ben bugün... Kendi dizimin en sinir bozucu yan karakterine denk geldim. Ve spoiler veriyim: Sen sensin de e, bugün sen kimsin?

Bu içsel paradoks ile sizi size bırakıp kaçıyorum.

Dış/gece/karakter soldan çıkar.

KİB bye.

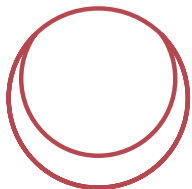

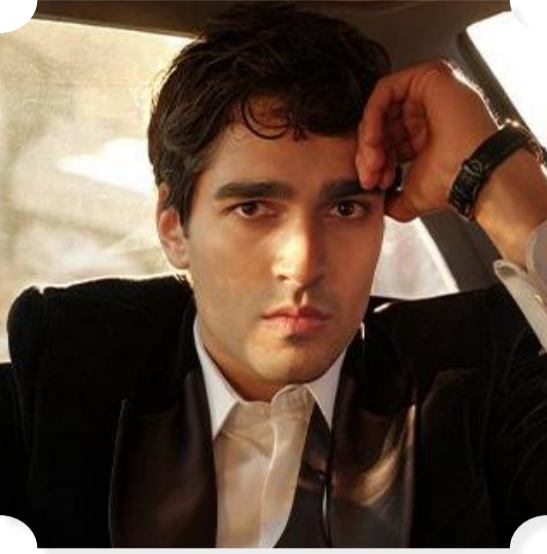

DELİKANLI ASTROLOJİSİ

+YAZI_//_ALEV KURTULUŞ+

Bazı karakterler hikâyeye sonradan girer, bazılarıysa daha ilk bakışta kaderini yanında taşır. Astroloji tam da burada devreye giriyor. Çünkü insanın sadece ne yaptığını değil, neden öyle yaptığını anlatıyor bize. Kimi öfkesini sessizliğe saklıyor, kimi sevgiyi kontrol ederek yaşamaya çalışıyor, kimi ise kırılmamak için herkesten önce kendini yaralıyor. Haritalar bazen bir karakterin zaafını, bazen gücünü, bazense en çok kaçtığı tarafını ortaya çıkarıyor. Bu karakterlerin hiçbiri "iyi" ya da "kötü" değil. Hepsi kendi duygusunun içinde hayatta kalmaya çalışan insanlar. Ve bazen en büyük savaş, insanın kendi doğasıyla verdiği savaş oluyor.

YUSUF

MERT RAMAZAN DEMİR

Yusuf'un haritasında ilk hissedilen şey yoğunluk. Yükselen Akrep ona güçlü bir sezgi, unutamayan bir hafıza ve kontrol ihtiyacı veriyor. O, yapılan hiçbir şeyi gerçekten geride bırakmayan karakterlerden. Sessiz kalabilir ama o sessizliğin altında sürekli çalışan bir zihin vardır. İnsanları izler, analiz eder, zamanı geldiğinde hamlesini yapar. Güven onun için kolay kurulmaz; kurulduğunda ise takıntıya dönüşebilir.

Güneş Akrep etkisiyle iç dünyasında büyük fırtınalar yaşayan biri. Dışarıdan soğukkanlı görünse de bastırıldığı duygular onu içeriden dönüştürür. Öfkesini açık açık göstermemesi onu daha tehlikeli kılıyor. Çünkü Yusuf'un duyguları bir anda değil, birikerek patlıyor. Ve o patlama yıkıcı olabilir.

Ay Koç ise bu derin ve karanlık yapının içine dürtüsel bir taraf ekliyor. Duygularını yaşarken hızlı, cesur ve zaman zaman düşünmeden hareket eden biri. Kendi içinde sürekli bir savaş hali taşıyor. Özellikle anne figürüyle yaşanan görünmez gerilim, onun duygusal hayatında kapanmayan bir yara gibi duruyor.

HAZAN MELİS SEZEN

Hazan'ın haritası dışarıdan kontrollü görünen ama içinde güçlü duygular taşıyan kadınların haritası. Yükselen Terazi ona estetik bir duruş, zarafet ve ilişki yönetme becerisi veriyor. İnsanlarla dengeli bağ kurmayı biliyor. Ancak bu denge arayışı, bazen kendi sınırlarını zorlamasına neden oluyor. Haksızlığa tahammül edemeyen bir tarafı var ve ne kadar diplomatik davranırsa davranırsa, içindeki direnç bir noktada ortaya çıkıyor.

Güneş Oğlak etkisi Hazan'ı ayakta tutan temel güç. Çalışkan, organize ve sorumluluk sahibi. Hayatı ciddiye alıyor. Sevdiklerini koruma refleksi yüksek ama bunu duygusallıkla değil, kontrol ederek yapıyor. Kendine karşı fazla sert olması ise en büyük yüklerinden biri. Başarısızlık hissi onda yalnızca üzüntü değil, suçluluk da yaratıyor.

Ay Yengeç ise onun kırılabilir tarafını gösteriyor. Güçlü görünmesine rağmen aslında korunmak isteyen bir ruh taşıyor. Aile, aidiyet ve sevgi ihtiyacı onun için çok önemli. Dışarıdan sakin görünürken içeride büyük duygusal dalgalar yaşayabiliyor.

SARP KIZILHAN SALİH BADEMÇİ

Sarp'ın haritası güç, kontrol ve hırs üzerine kurulu. Yükselen Akrep ona sezgisel bir zekâ ve unutamayan bir hafıza veriyor. Yapılan hiçbir şeyi cevapsız bırakmak istemeyen biri. Gerekirse elindeki tüm kozları kullanabilecek kadar stratejik. Onun karanlık tarafı gizli değil; gerektiğinde göstermekten çekinmeyen bir yapısı var.

Güneş Aslan etkisiyle görünür olmak, takdir edilmek ve güçlü hissetmek Sarp için temel ihtiyaçlardan biri. Karizması yüksek ama bu karizmanın altında ciddi bir kontrol ihtiyacı yatıyor. Otoriteyi kaybetmek onun için sadece yenilgi değil, kimlik kaybı anlamına geliyor.

Ay Koç ise duygusal tarafını hızlandırıyor. Fevri çıkışlar, ani kararlar ve sonradan gelen pişmanlıklar bu yerleşimin en belirgin tarafı. Duygularını kontrol etmekte zorlandığında yıkıcı olabilir. Özellikle aile ve anne ilişkilerinde geçmişten gelen çatışmaların izi kolay kolay silinmiyor.

DİLA ~ MİNA DEMİRTAŞ

Dila'nın haritası kırılganlıkla fedakârlık arasında gidip gelen bir ruhu anlatıyor. **Yükselen Yengeç** ona güçlü bir empati veriyor. İnsanların duygusunu kolay hissediyor ve bu yüzden çoğu zaman kendi sınırlarını unutuyor. Geçmişe tutunmaya meyilli. Alınganlıkları aslında fazla hissetmesinden kaynaklanıyor.

Güneş Balık etkisiyle sevgi onun için bir ihtiyaçtan çok yaşam biçimi. Kolay bağlanıyor, kolay etkileniyor ama toparlanması uzun sürüyor. Başkalarının hayatına adapte olmaya açık bir yapısı var. Bu yüzden zaman zaman kendi kimliğini geri planda bırakabiliyor. Fedakârlık sınırı aşıldığında ise kurban psikolojisine sürüklenme riski taşıyor.

Ay Terazî ise onun herkesi mutlu etmeye çalışan tarafını büyütüyor. İki tarafı da anlamaya çalışırken kendi duygularını bastırabiliyor. Kararsızlığı çoğu zaman ne istediğini bilmemesinden değil, kimseyi üzmemek istememesinden kaynaklanıyor.

ZÜHRE AKDEMİR ~ DEVRİM YAKUT

Zühre'nin haritasında ilk dikkat çeken şey kontrol duygusu. Güçlü görünmek zorunda hisseden kadınlardan biri. Aile onun için hem en büyük zaaf hem de en büyük savaş alanı. Yapılan hiçbir şeyi unutmuyor; özellikle duygusal kırgınlıkları yıllarca içinde taşıyabiliyor.

Başak etkisi onun detaycı tarafını büyütüyor. İnsanları, olayları ve ihtimalleri sürekli analiz ediyor. Kolay güvenmiyor. Hatta zaman zaman kendi sezgisinden bile şüphe edebiliyor. Mükemmel olma arzusu, onu takıntılı düşüncelere sürükleyebiliyor.

Ay Balık ise sert görünen yapının altında büyük bir vicdan taşıdığını gösteriyor. Duygularını saklamaya çalışsa da içten içe her şeyin yükünü üstleniyor. Suçluluk duygusu onun en sessiz ama en güçlü tarafı.

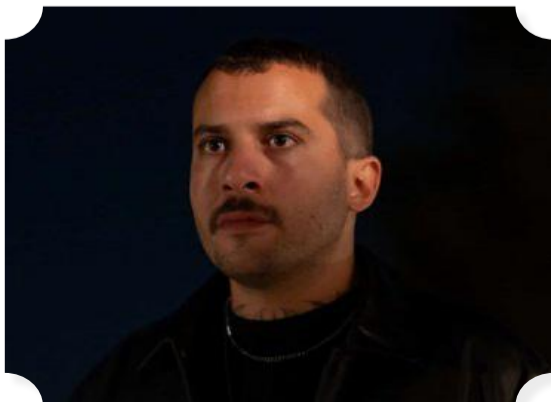

KAMER ~ ONUR ÜNSAL

Kamer'in haritasında hareket ve mücadele duygusu baskın. Lider ruhlu, cesur ve koruyucu bir tarafı var. Başlatmaktan korkmuyor. İnsanları yarı yolda bırakmayan bir yapısı olsa da duygusal denge kurmakta zorlanabiliyor.

Koç etkisi ona hızlı karar alma yetisi ve savaşçı bir karakter kazandırıyor. Ancak bu hız zaman zaman sabırsızlığa dönüşebiliyor. Detaylara takılması ve kontrol ihtiyacı, onu farkında olmadan sertleştirebiliyor.

Yükselen Kova ise onun adalet duygusunu büyütüyor. Hayata bireysel değil, kolektif bir yerden bakıyor. Arkadaşlık ve sadakat onun için çok önemli. Güvendiği insanlar için mücadele etmekten çekinmiyor.

SAFFET ~ FIRAT ALTUNMEŞE

Saffet'in enerjisi hızlı ve dürtüsel. Hayata reflekslerle yaklaşan biri. **Koç** etkisi onu cesur, hareketli ve savaşçı yapıyor. Bir şeyi istediğinde beklemeyi sevmiyor; hızlı başlıyor, hızlı tüketiyor.

Yükselen Aslan ise görünür olma arzusunu büyütüyor. Takdir görmek ve ön planda olmak onun için önemli. Dikkat çekmekten rahatsız olmayan, hatta bundan beslenen bir tarafı var.

Ay Yay etkisi ise özgürlük ihtiyacını artırıyor. Baskı altında kalmayı sevmiyor. Duygularını büyüterek yaşayan ama aynı hızla başka duyguya geçebilen bir yapısı var.

ARZU ~ ASENA GİRİŞKEN

Arzu dışarıdan sakin, güvenilir ve kontrollü görünüyor. Yükselen Boğa ona ağırbaşlı bir enerji veriyor. İnsanların, yanında huzurlu hissettiği karakterlerden biri. Ancak bu sakinliğin altında güçlü bir güvenlik ihtiyacı var. Maddi konfor ve garanti hissi onun için önemli.

Güneş İkizler etkisiyle zihni çok hızlı çalışıyor. Olayları çabuk çözüyor, insanları iyi gözlemliyor ve iletişim kurma becerisi yüksek. Sessizlikten hoşlanmıyor; konuşmak onun için hem savunma hem güç alanı.

Ay Yay ise onun duygusal tarafını daha rahat ve umursamaz gösteriyor. Açık sözlü, dobra ve spontane. Üzüntüyü uzun süre taşıyor. Hayata devam etme refleksi çok güçlü.

REMZİ ~ ERDEM ADİLCE

Remzi'nin haritasında zekâ ve strateji öne çıkıyor. Yükselen İkizler ona hızlı düşünme ve her ortama uyum sağlama becerisi veriyor. İnsanların açıklarını görmekte başarılı.

Başak ve Oğlak etkisi ise onu hesapçı ve planlı bir karaktere dönüştürüyor. Kendi çıkarını korumayı biliyor. Zor durumlarda geri çekilip yeni bir plan kurabilen biri. Kriz anlarında bile duyguyla değil, stratejiyle hareket ediyor.

MURAT ~ VELATNU AYDIN

Murat'ın haritası duygusal karmaşa ve içsel karanlık taşıyor. Güneş Balık etkisi onu kırılgan ve kolay etkilenen biri yapıyor. Ancak bu kırılganlık zaman zaman gerçeklikten kopmasına neden olabiliyor. Kendini mağdur hissetmeye çok açık bir tarafı var.

Ay Akrep ise onun sessiz ama hesaplı tarafını büyütüyor. Duygularını göstermeden ilerliyor. İçinde tuttuğu öfke ve kırgınlık zamanla manipülasyona dönüşebilir. Sakin görünmesine rağmen derinde güçlü hesaplar yapan biri.

Yükselen Kova ise onu dışarıdan mesafeli ve kontrollü gösteriyor. Ancak bu mesafe, çoğu zaman gerçek duygularını gizleme yöntemi.

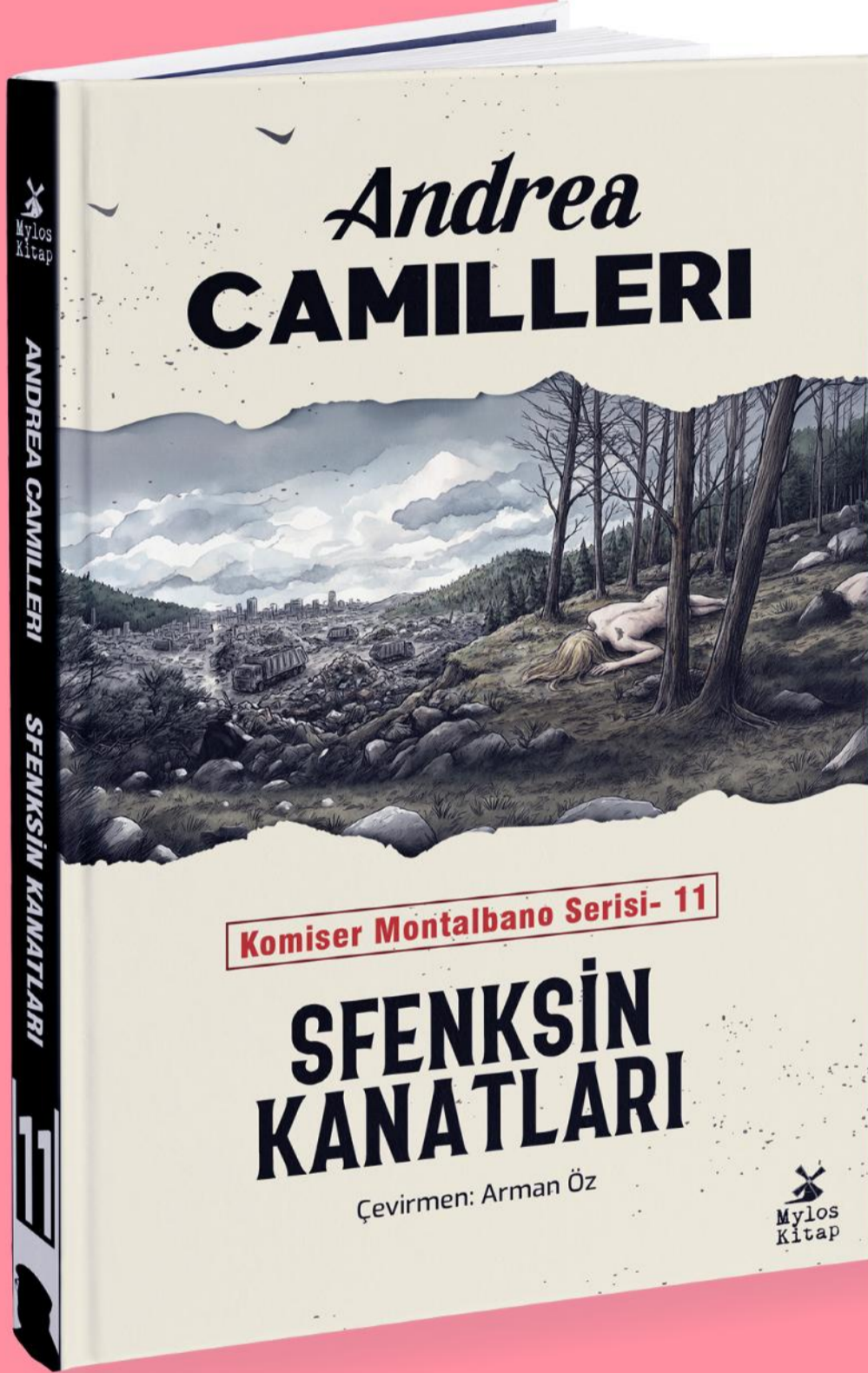
DİZİNİN FİNAL KARARINA REYTING DIŞINDA BİR DE ASTROLOJİK AÇIDAN BAKINCA

6 Nisan 2026'da yayın hayatına başlayan dizi, aslında astrolojik olarak da ağır bir döneme denk geldi. Özellikle Koç-Yengeç-Terazi-Oğlak aksındaki sert gökyüzü hareketleri; ilişkilerde krizleri, güç savaşlarını ve duygusal kopuşları büyüten bir etki taşıyordu. Dizinin karakter haritalarında yoğun şekilde görülen Akrep, Koç ve Oğlak vurguları ise hikâyeyi dramatik açıdan güçlü kılarken seyirciyle duygusal bağ kurmayı zorlaştıran sert bir enerji yarattı. Kontrol, öfke, intikam ve bastırılmış duyguların baskın olması karakterlerin "sevilebilir" değil, daha çok "izlenebilir" bir yerde kalmasına neden oldu. Yedinci bölümde gelen final kararı da astrolojik olarak hızlı yükselen ama aynı hızla tükenen yoğun ateş ve sabit su etkisinin bir yansıması gibi görünüyor.

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

RAFLARDA

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

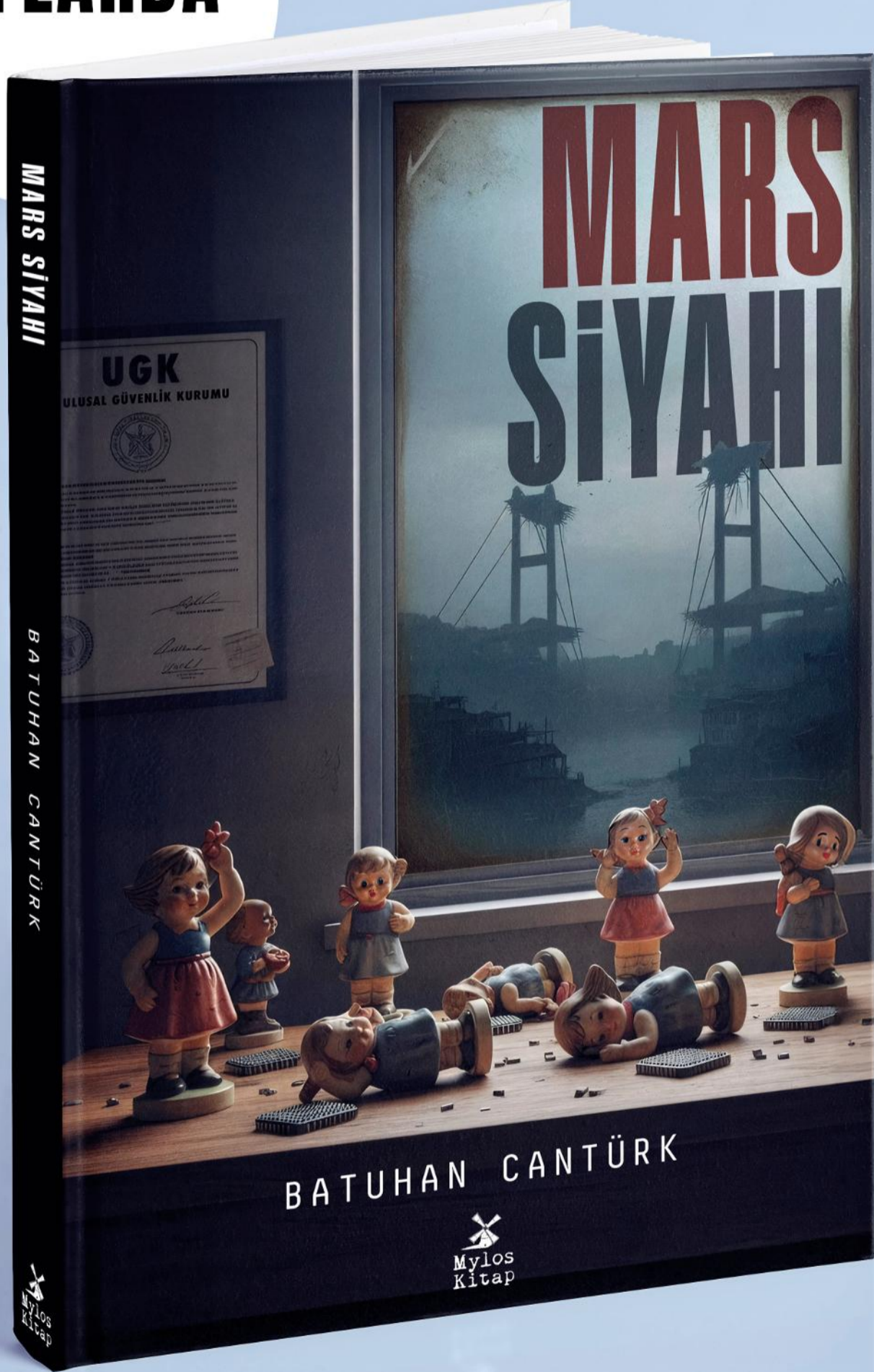
/MylosKitap

/myloskitap

RAFLARDA

**MARS SİYAHİ, ZEKÂyla ÖRÜLMÜŞ
BİR POLİSİYE OLMANIN ÖTESİNDE
GİZLİ KALAN TRAVMALARIN,
POLİTİK ÇÜRÜMENİN VE
ADALETİN SINIRLARININ ROMANI.**

mylosyayingrubu.com

